

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ମାସିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପ୍ରକାଶକା

ଆସନ୍ତି

ଡିସେମ୍ବର ୨୦୨୪ ସଂସ୍କରଣ

କଥା ଓ କାହାଣୀ
ପଦ୍ୟ ଓ କବିତା
ହାସ୍ୟ ଓ ବ୍ୟଙ୍ଗ
ଇତିହାସ ଓ ପ୍ରବଂଧ
ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ
ସମ୍ବଲପୁରୀ ଲେଖା
ଶିଶୁ କଥା
ଏବଂ
ଆହୁରି ଅନେକ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଟ୍ଟନାୟକ
ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସଂପାଦକ, ଆହୁରି ଇ-ପ୍ରକାଶକା

ଆହ୍ୱାନ

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ସମ୍ମୁଖ୍ୟ ଓଡ଼ିଆ ମାସିକ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପ୍ରତିକା

ଆସ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା ଓ ପଡ଼ାଇବା

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା - ସମ୍ପାଦକ

ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକ

ଏମ୍.ବି.ବି.ଏସ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏମ୍.ସି.ଏଚ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏଚ୍.ଏମ୍.

ଫ୍ଲାଟ୍ ସଂ: ୨୦୭, ଚିଦାନନ୍ଦ ଆବାସ, ବୀମା ନଗର, ବ୍ରହ୍ମପୁର, ୭୭୦୦୧୦, ଓଡ଼ିଶା

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷା : ୯୮୪୬୫୪୩୪୩ | ଇମେଲ୍ : aahwaan@gmail.com

ସାର୍ଵଜନୀନ ସ୍ମୃତୀକରଣ

‘ଆହ୍ୱାନ’ ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ମୌଳିକ, ଅପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ଲେଖାର ମାନ ଏବଂ ଭାଷା ତଥା ଉପାଦେୟତା ଆଧାରରେ ଚନ୍ଦ୍ରନ କରାଯାଇଥାଏ । କୌଣସି ବେନାମୀ ଲେଖା ଉପରେ ଆମର କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ / ଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ବିଚାର ଲେଖକଙ୍କର ସମ୍ମୁଖ୍ୟ ନିଜସ୍ତ୍ର, ତାହା ଉପରେ ସମ୍ମାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ସହମତି ରହିବ ବୋଲି କୌଣସି ଲିଖିତ ନିୟମ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖାକୁ ଭଲଭାବରେ ପଡ଼ିବା ଏବଂ ବୁଝିବାପରେ ହିଁ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ନିର୍ବାଚନ କରାଯାଇଥାଏ । ତଥାପି ଲେଖାର ଶତପ୍ରତିଶତ ସତ୍ୟତାର ଦାବୀ କେବଳ ଲେଖକଙ୍କର । କୌଣସି ଲେଖାକୁ ନେଇ ଉଠିଥିବା ବିବାଦର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ଲେଖାର ମୂଳ ଲେଖକଙ୍କର, ଏଥିରେ ସମ୍ମାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରତିକାର କୌଣସି ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖା ପ୍ରକାଶନର ଅଧିକାର ସମ୍ମାଦକଙ୍କ ବିଚାର ଅଧୀନ ।

ଏହି ପ୍ରତିକାର କୌଣସି ଅଂଶ ବା ଲେଖା ସମ୍ମାଦକଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନୁମତି ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମାଧ୍ୟମ (ପତ୍ର ପ୍ରତିକା / ଗଣମାଧ୍ୟମ / ସମ୍ବାଦପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି)ରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ଅପରାଧ ବୋଲି ଧରିନିଆୟିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ଉପରେ ସମ୍ମୁଖ୍ୟ ଅଧିକାର ଲେଖକଙ୍କର ରହିବ, ସେ ତାହିଁଲେ ତାହାକୁ ଫେସ୍ବୁକ ଏବଂ ଟ୍ରୀଟର ଆଦି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିପାରିବେ ।

ଉତ୍ସବ ପ୍ରତିକା ନବବର୍ଷ ୨୦୨୪ ଉପଲକ୍ଷେ ଆହ୍ୱାନ
ଓଡ଼ିଆ ପରିବାରର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ହାର୍ଦିକ
ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଣେଇ...

ସୁରୀପତ୍ର

ସମ୍ପାଦକୀୟ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଞ୍ଜନାୟକ

୧୦

ଜାତିଯୁଦ୍ଧ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ଅଫ୍ ମ୍ୟାନେଜମେଣ୍ଟ୍ Communiue 2024 News

୩୭

ଗଲ୍ପ ବିଭାଗ

୩୭

ଅନେକ କଳାଛାଇ - ୨୨

ଅଶୋକ ବିଶ୍ୱାଳ

୩୭

ସମୟ ଖେଳେ ଲୁଚକାଳି

ସୁନ୍ଦର ମହାତ୍ମା

୪୧

ସବୁ ସରିଗଲା ପରେ

ବର୍ଷାରାଣୀ ମହାମଳ୍ଲିକ

୪୪

ଅନ୍ତରାଳର ଛାଇ

ଆଶୁତୋଷ ମେହେର

୪୪

ହିସାବ ଖାତା

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ଵିବେଦୀ

୪୮

ଏ ମୋତେ ଭୁଲିଯିବନି ତ

ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାମୟୀ ସାହୁ

୪୩

ପ୍ରତାପ କିଶୋର ରାଉତ

୪୯

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ

୫୪

ଲୁହର ମାନଚିତ୍ର

ସଞ୍ଜୀବ କୁମାର ଦାସ

୫୫

ମୁଁ ଅବଳାବୃଦ୍ଧା ନାରୀଟିଏ

ଦେବାର୍ଥନ ମେହେର

୫୯

ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ସାହେଜକାରୀ

ସତ୍ୟନାରାୟଣ ମିଶ୍ର

୧୦୧

ଲାଚ ମହରା	ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ଅଦାବର	୧୦୩
କବିତା ବିଭାଗ		୧୦୪
ନାୟିକାର ନାମ ଶ୍ରାବଣୀ	ଶିବନାରାୟଣ ଦାସ	୧୦୫
ପ୍ରଶନ୍ଦ ପ୍ରତୀକ୍ଷା	ସିଂହେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ	୧୧୦
ନାରୀ	ଜୟନ୍ତ ଦାସ	୧୧୧
ତୋ ମୁହଁ	ପ୍ରଭାସ କୁମାର ମହାପାତ୍ର	୧୧୩
ହିଂସା	ଶୁଭଶ୍ରୀ ଶୁଭମ୍ବିତା	୧୧୪
ନାରୀ	ରୋହିତ ପଙ୍କନାୟକ	୧୧୬
ଆକାଶ ତଳର ଜହଁ	ସଞ୍ଜ୍ଯ କୁମାର ଦାଶ	୧୧୭
ଜୀବନ ଅଙ୍କ	କୀର୍ତ୍ତନ ସାହୁ	୧୧୮
ଧନ	ଅନ୍ତିତ କୁମାର ରାଉଡ଼	୧୧୯
ସୋରିଷ ଫୁଲ	ରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ	୧୨୦
ବିହଙ୍ଗନୀ	ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ ମିଶ୍ର	୧୨୧
ଅନ୍ତିମ ଆଶରା	ଅଲେଖ ମେହେର	୧୨୩
ଜହଁ	ସତ୍ୟ ସିଂ ବାର୍ଗୀ	୧୨୪
ଶୀତ ଆଗମନ	ଅଶୋକ କୁମାର ବାରୀକ	୧୨୫

ମିଠା ରାଗ	ସୁଜିତ କୁମାର ମିଶ୍ର	୧୭୭
ଭୁଲିବାକୁ କଥା ମନେ ରହିଲା	ବିନୟୋ ମହାପାତ୍ର	୧୭୮
ଆୟୁଷର ରଙ୍ଗିନ୍ ଗୋ	ତାରା ପ୍ରସାଦ ଜେନା	୧୩୦
ଉଳ	ନୀଳମଣି ଚାନ୍ଦ	୧୩୯
ହେ ମାନବିକତା	ସରୋଜିନୀ ମିଶ୍ର	୧୩୩
ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ	ଉରତବନ୍ଧୁ ବିଶ୍ୱାଳ	୧୩୮
	ବଚକୃଷ୍ଟ ପଣ୍ଡା	୧୩୭
	ବୀଣା ସାହୁ	୧୩୮
	ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା	୧୪୦
	ନୂତନ କୁମାର ବେହେରା	୧୪୨
	ବିଦ୍ୟୁତ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୧୪୪
	ଭାରତୀ ମିଶ୍ର	୧୪୭
	ରମେଶ ଟାଙ୍କୀ	୧୪୭
	ସନ୍ତୋଷିନୀ ଦାଶ	୧୪୮
	ରଣ୍ଧିତା ନାୟକ	୧୪୯
	ଅନୁପମା ବିଶ୍ୱାଳ	୧୪୯

ସୁନିତା ମହାନ୍ତି	୧୫୩
ଡଃ ତାନଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୧୫୪
ଗୀତାଞ୍ଜଳି ଭୂଷ୍ଠା	୧୫୫
ଭାସ୍କର ରାଉଡ଼	୧୫୬
ସଂୟୁକ୍ତା ସାହୁ	୧୫୭
ବାନ୍ଧବୀର ରୋଷ	୧୫୯
ମା ପଢ଼ାଳୟା	୧୬୦
କୀରାଣି ତନୟା	୧୬୧
ଶିକ୍ଷକର ବିଚାରକ କିଏ	୧୬୨
ନାରୀ	୧୬୩
ଜହଁ ହସେ କିରିକିରି	୧୬୪
ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ	୧୬୫
ପ୍ରିୟା	୧୬୬
ଫେରିଆରେ ସମୟ ତୁ ଫେରିଆ ଥରେ	୧୬୭
ମୁଖ୍ୟାଗତିକା ସାହୁ	୧୬୮
ମୁଁ କିଏ	୧୬୯
ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା	୧୭୦
ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର	୧୭୧

ତୁମ ମନ କଥା	ପୁଷ୍ଟିଲତା ମିଶ୍ର	୧୭୭
ପଢୁଛି ଅଳପ ବୁଝୁଛି ବେଶୀ	ଡଃ ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି	୧୭୮
ମା'	ଏଲିଜା ଜେନା	୧୭୯
ଅଭିନନ୍ଦନ ସଜ ସକାଳର	ଏଲିନା ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୧୮୦
ଉଗତର ପିତା	ନଳିନୀ ଦାଶ	୧୮୧
ସ୍ଵପ୍ନରେ ତୁମେ	ଦୀପକ ରଂଜନ ଜେନା	୧୮୨
ମୁଁ ମଡ଼ର୍ଣ୍ଣ ବୋହୁ	ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ରାଉଡ଼	୧୮୩
ମୁଁ ମୋ ଶତ୍ରୁ	ପାରଦ କୁମାର ପାଢ଼ୀ	୧୮୪
ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ	ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଜେନା	୧୮୫
କବିପଣ	ଦୀନବଂଧୁ ବେଜ	୧୮୬
ଶେଷ ଉପହାର	ଶଶାଙ୍କ ଶେଖର ପଣ୍ଡା	୧୯୦
ଆନମନା ମନ	ଶିଳ୍ପାଲିପି ବେହେରା	୧୯୧
ଖୁୱିଷ୍ଟମାସ	ଆକୁଳାନନ୍ଦ ପୃଷ୍ଠ	୧୯୨
ଡିସେମ୍ବର	କିରନ୍ ସ୍ଥାଇଁ	୧୯୩
ଭୂମିର ଶୁଭ ଉତ୍ସବିନେ	ଅମରନାଥ ବାରିକ	୧୯୪
କାଗଜ ଉବାଚ	ବସନ୍ତ କୁମାର ମଳିକ	୧୯୫

ବିବାହ ସଂସାରର ନିୟମ	ତପସ୍ତିନୀ ସାହୁ	୧୯୮
ଇଛା	ବିଶ୍ୱ ରଙ୍ଗନ ମହାନ୍ତି	୨୦୦
ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ବହୁ	ଅମୃତନାରାୟଣ ଶତପଥୀ	୨୦୯
ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ		୨୦୮
ଅନାଥର ନାଥ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତ୍ର	ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ	୨୦୮
ଗଛର ଛାଇରେ ଜୀବନର ସତ୍ୟ	ମଧୁସ୍ତିତା ସାହୁ	୨୧୭
ଆମ ଚିନ୍ତାଧାରା	ଅଭୟ କୁଣ୍ଡ	୨୨୦
ଭଲ ମଣିଷ	ସବିତା ଜେନା	୨୨୩
	ପଦ୍ମାବତୀ ସିଦ୍ଧା	୨୨୭
	ରୀତା ଅପରାଜିତା ମହାନ୍ତି	୨୨୮
	ଫୁମୁରୀ ସାହୁ	୨୩୦
କିଛି କଥା କିଛି ବ୍ୟଥା	ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ପଙ୍କନାୟକ	୨୩୩
ବହୁ ଅର୍ଥବୋଧକ ଗୀତ	ପ୍ରଦୀପ କୁମାର କିଲିକାରା	୨୩୪
ବିଶେଷ ସୂଚନା		୨୪୩

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଇଲ୍ଲକ ବନ୍ଦୁମାନେ, ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର କିମ୍ବା ମୋବାଇଲରେ ଟାଇସ୍ କରି ଆମ ଇମେଲ୍ ଟିକଣାରେ ପଠାଇ ପାରିବେ । ଛବି, ହାତଲେଖା କିମ୍ବା ଅଭ୍ୟଧିକ ବ୍ୟାକରଣତ୍ରୁଟି ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଅଧିକ ସହାୟତା ପାଇଁ ଆମ ହ୍ରାଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ନମ୍ବର ୯୦୪୦୯୮୪୭୩୩ରେ ଯୋଗାଯୋଗ କରି ପାରିବେ ।

ସମ୍ମାପଣୀୟ

ନମସ୍କାର

ଆହ୍ଵାନ ଇ-ପ୍ରତିକାର ବର୍ଷ ୨୦୨୪ର ଶେଷ ସଂସ୍କରଣ ସହ ମୁଁ
ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ମାନରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଆଉ ଅଳ୍ପଦିନ ପରେ ନୃତ୍ୟ
ଇଂରାଜୀ ବର୍ଷର ଅୟମାରମ୍ଭ ହେବ । ଅନେକଙ୍କ ମନରେ ଅନେକ

ନୂଆ ଆଶା ଓ ଆକାଂକ୍ଷାକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇ ନୃତ୍ୟତ୍ୱକୁ ଆପଣେଇବାକୁ ଉପସାହିତ କରିବ ।
ପୁଣି ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ କେଉଁଭଲି ସମସ୍ତଙ୍କର ଭଲରେ ଭଲରେ ବିତ୍ତ ବୋଲି ଅନେକେ
ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବେ । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ଉପସବମୁଖର ହୋଇ ଉଠିବ । ନୂଆବର୍ଷ
ଏହିଭଲି ଏକ ଉପସବ ଯାହା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଜାତି ଧର୍ମ ନିର୍ବିଶେଷରେ ସମସ୍ତେ ପାଳନ
କରନ୍ତି । ଭାରତ ବିଭିନ୍ନତାର ଦେଶ । ଏହାର ଭୂଗୋଳ ଅସମତଳ । ଆଞ୍ଚଳିକ ଭିତ୍ତିରେ
ଏଠି ଭାଷା, ଧାର୍ମିକ ମାନ୍ୟତା ବଦଳିଥାଏ । ସେହିଭଲି ଏହି ବିଶାଳ ଭୂଭାଗରେ ଅନେକ
ପ୍ରକାରର କ୍ୟାଲେଣ୍ଟରର ପ୍ରତଳନ ବି ଦେଖାଯାଏ । ଓଡ଼ିଆ ମାନେ ଓଡ଼ିଆ ନବବର୍ଷ
ଅପ୍ରେଲ ମାସରେ ମହାବିଷ୍ଣୁ ସଂକ୍ରାନ୍ତିଦିନ ପାଳନ କରୁଥାନ୍ତି । ସେହିଭଲି ଭାରତରେ
ମରାଠୀ ନବବର୍ଷ, ତେଲୁଗୁ ନବବର୍ଷ ଇତ୍ୟାଦିର ପ୍ରତଳନ ରହିଛି । ଆଞ୍ଚଳିକ ବିଭେଦତା
ମଧ୍ୟରେ ସାମ୍ୟତା ଏହି ବିଶାଳ ଭୂମିକୁ କରିଦିଏ ବିଶ୍ୱର ଏକ ଅନନ୍ୟ ସଭ୍ୟତା ।
ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ପବିତ୍ର ଭୂମି, ଏହି ଆମର ଭାରତ ଭୂମି । ଆଶା କରୁଛି ଆହ୍ଵାନ ଇ-
ପ୍ରତିକାର ସମସ୍ତ ପାଠକ ପାଠକା, ଲେଖକ ଲେଖକ ସାହିତ୍ୟକ, ଶୁଭେଳ୍ପ ଏବଂ
ଉପଦେଶ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନୃତ୍ୟ ଇଂରାଜୀ ନବବର୍ଷ ୨୦୨୪ ନୃତ୍ୟ ଉପସାହି ଉଦ୍‌ବିଧାନା

ସହ ପ୍ରେରଣା ଓ ସମୃଦ୍ଧି ନେଇ ଆସିବ । ଏହା ସହିତ ଉପଲ୍ଲାପନ କରୁଛି ବର୍ଷର ଶେଷ ଆହ୍ୱାନ ସଂସ୍କରଣ ।

ଚଳିତ ବର୍ଷ ଏକ ବିଶାଳ ଭୌଗଲିକ ବିକୃତି ଦେଖାଯାଇଛି । ବର୍ଷର ଶେଷ ମାସରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ସୁଜା ଶୀତ ଅନୁଭବ ହେଉନାହିଁ । ସାଧାରଣତଃ ଦଶହରା ପର୍ବ ପରେ ପରେ ରାଜ୍ୟରେ ଶୀତ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଚଳିତ ବର୍ଷ ଏହାର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଦେଖାଯାଇଛି । ବୈଶ୍ଵିକ ସ୍ମୃରରେ ହେଉଥିବା ବ୍ୟାପକ ଯୁଦ୍ଧଭିତ୍ତିକ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ପାଇଁ ବିଶ୍ୱର ତାପମାତ୍ରା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାରେ ଲାଗିଛି । ଏହାର ପୁରୀବ ଏବେ ବହୁଲ ଭାବରେ ଅନୁଭୂତ ହେଉଛି । ବିଗତ ତିନି ଚାରି ଦଶକୀ ଧରି ଆମେ ବିଶ୍ୱର ତାପମାତ୍ରା ବୃଦ୍ଧିପାଇବାର ଆଶଙ୍କା କରି ଆସୁଥିଲେ, ଚଳିତ ବର୍ଷ ଏକା ପ୍ରକୃତରେ ଅନୁଭବ କରି ହେଉଛି । ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଅକ୍ଷୋବର, ନରେମ୍ବର ଓ ଡିସେମ୍ବର ମାସରେ ମାତ୍ର ହାତମୁଠା କିଛି ଦିନ ହିଁ ଶୀତ ଅନୁଭବ ହୋଇଛି । ଅନ୍ୟ ଦିନମାନଙ୍କରେ ଅଦିନିଆ ବର୍ଷା ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟରେ ଦେଖା ଦେଇଛି । ଏହା ସବୁ ଏକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଯାହା ଆମକୁ ଧୂଂସ ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ନେଇଛି ବୋଲି ବୁଦ୍ଧିଜୀବ ମାନେ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ପରିବେଶ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖାଗଲେ ଆମର ଚିରାଚରିତ ଶୀତଛୁଟି ଆଉ ରହିବ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ବଣଭୋକି ଆଦିର ଆୟୋଜନ କରିବାର ଉତ୍ସାହ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ । ସ୍ମୃତି ସମୟ ପାଇଁ ହେଉ ନା କାହିଁକି ସାଧାରଣତଃ ଉଷ୍ଣ ରହୁଥିବା ଆମ ଦେଶରେ ଅଧିବାସୀଙ୍କୁ ଥଣ୍ଡା ଅନୁଭବ ହେଉଥିଲା ଏବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ବିରଳ ହୋଇଗଲା । ଆଗକୁ ଆହୁରି କଣ ସବୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିବ ସେ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରିବା ବେଳକୁ ଭାରି ଦୁର୍ବଳ ଅନୁଭବ ହେଉଛି ।

ଚଳିତ ବର୍ଷର ସବୁଠାରୁ ଚର୍କତ ଖବର ହେଉଛି ବଙ୍ଗଲାଦେଶରେ ଶାସନରେ

ପରିବର୍ତ୍ତନ । ଦେଶର ଶାସନ କରୁଥିବା ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ଉଚ୍ଚବନ୍ଧୁତି ବିପଦ ଆଶଙ୍କା କରି ପଳାୟନ କରି ଭାରତରେ ଶରଣ ନେଇଥିବା ବେଳେ ସୋରେ ନୋବେଲ୍ ପୁରସ୍କାରପ୍ରାପ୍ତ ଯୁନୁସଙ୍କ ନେଡ୍ରୁଡ୍ରୁରେ ଏକ କାମଚଳା ସରକାରର ସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି । ହେଲେ ଦୁଃଖର ବିଷୟ ଜଣେ ବୁଦ୍ଧିଜୀବି ଓ ନୋବେଲ୍ ପୁରସ୍କାର ବିଜେତା ହୋଇଥିବା ସତ୍ତ୍ଵେ ଯୁନୁସଙ୍କ ସରକାର ଦେଶରେ ଚାଲିଥିବା ହିନ୍ଦୁ ଗଣସଂହାରକୁ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ପରୋକ୍ଷରେ ଏହାକୁ ପ୍ରୋସାହିତ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ବଙ୍ଗଲାଦେଶରେ ହଜାର ହଜାର ନିରୀହ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରାଯାଇଛି । ହିନ୍ଦୁ ବହୁଳ ଅଞ୍ଚିଲମାନଙ୍କରେ ଥିବା ଦୋକାନ ବଜାରରେ ନିଆଁ ଲଗାଇ ଦେଇ ମଠ ଓ ମନ୍ଦିର ସବୁକୁ ନଷ୍ଟ କରାଯାଉଛି । ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମର ଯୁଗରେ ଏହି ସବୁ ଦୃଶ୍ୟ ମୋବାଇଲରୁ ମୋବାଇଲ୍ ଘୁରି ବୁଲୁଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଦେଶର ସରକାର ନିରବଦ୍ରଷ୍ଟା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ଓ କ୍ଷୋଭର ବିଷୟ ।

ହେଲେ ଏହିଭଳି ଘଟଣା ନୁଆ ନୁହେଁ । ବର୍ଷ ୧୯୪୭ରେ ଭାରତ ଓ ପାକିସ୍ତାନର ବିଭାଜନ ସମୟରେ ପାକିସ୍ତାନରେ ରହିଯାଇଥିବା ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୂପ ଭାବରେ ଗଣହତ୍ୟା କରାଯାଇଥିଲା, ସେହିଭଳି ଦୃଶ୍ୟ ୧୯୭୧ ବଙ୍ଗଲାଦେଶ ମୁକ୍ତ ଯୁଦ୍ଧରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା, ୧୯୯୧ ମସିହାରେ କାଶ୍ତୀରରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା ଆଉ ଏବେ ବଙ୍ଗଲାଦେଶରେ ଏହିଭଳି ବିଭୟ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ହିନ୍ଦୁ ପରିବାର ମାନଙ୍କୁ ଧର୍ମପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କରାଯାଉଛି । ମହିଳା ଓ କନ୍ୟାମାନଙ୍କୁ ଧର୍ଷଣ କରାଯାଉଛି । ଏହାକୁ ନେଇ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆକ୍ରୋଶ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିବା ବେଳେ କୌଣସି ପଦକ୍ଷେପ ନିଆ ନ ଯିବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଧିକ ବ୍ୟଥିତ କରୁଛି ।

ବିଗତ ଦିନରେ ଭାରତର ସରକାରୀ ଦୁତଭାବରେ ବୈଦେଶିକ ମନ୍ତ୍ରାଳୟର ମୁଖ୍ୟପାତ୍ର
ବଙ୍ଗଲାଦେଶ ଗ୍ରହିକରି ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଏହି ଭଲି ଘଟଣାମାନଙ୍କର ନିଜା କରିବା ସହ
ବଙ୍ଗଲାଦେଶରେ ରହୁଥିବା ଅଳ୍ପସଂଖ୍ୟକ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଦାବୀ
କରିଛନ୍ତି ।

ଭାରତରେ ମଧ୍ୟ ହିନ୍ଦୁ ହିତେଷୀ ସଂଗଠନମାନେ ମୁଖ୍ୟ ଭାବରେ ଏହି ଭଲି
ଗଣସଂହାରର ନିଜା କରିବା ସହ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କୁ ଏଥିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ
ନିବେଦନ କରିଛନ୍ତି । କିଛି ମୌଳିକବାଦୀ ବୁଦ୍ଧିଜୀବି ଏହି ସମୟରେ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ
ନିରବତାକୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଧେହ କରି ଚିନ୍ତାବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି । କଥା ଛଳରେ ଜଣେ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ
ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ରାଫ୍ଫେଲ୍ ବିମାନ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କାଦେଇ କିଣି ଅଣାଯାଇଛି
ତାହାର ସଦୁପଯୋଗ କରିବା ସମୟ ଆସିଛି । ବଙ୍ଗଲାଦେଶ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରି
ସମସ୍ୟାକୁ ମୁଲୋପୁଣ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ ହେବ ବୋଲି ମତ ଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣେ
ବଙ୍ଗଲାଦେଶର ତଙ୍କାଳୀନ ଶାସକ ବେଗମ ଶେଖ୍ ହସିନାଙ୍କୁ ଗାଦିରୁଥ କରିବାପାଇଁ
ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଆଯୋଳନ ପରବର୍ତ୍ତୀକାଳରେ ଦେଶରୁ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ ଶୂନ୍ୟ
କରିଦେବା ଆଡ଼କୁ ଗତି କରିଛି । କିଛି ମୌଳିକବାଦୀ ଇସ୍ଲାମିକ ଧର୍ମଗୁରୁ ବିଶାଳ ସତା
ଆୟୋଜନ କରି ବଙ୍ଗଲାଦେଶର ସମସ୍ତ ହିନ୍ଦୁଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ଭଲି ଧମକ ଦେବା
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ । ଏହି ଭଲି ଦୃଶ୍ୟ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ପ୍ରସାର ହେଉଥିବା ସତ୍ୟ
କୌଣସି ଦେଶ ଏଥିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ନ କରିବା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମନେ ହେଉଛି ।

ଉନ୍ନାଦନା ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ବଙ୍ଗଲାଦେଶର ମୌଳିକବାଦୀ ମୁସଲମାନ
ସଂଗଠନମାନେ ଅନେକ ହିନ୍ଦୁ ମଠ ଓ ମନ୍ଦିରକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ସହ ଇନ୍ଦିରାଗାନ୍ଧୀ

ମୁୟଜିଯୁମ, ବଙ୍ଗବନ୍ଧୁ ମୁୟଜିଯୁମ୍ ଆଦି ବିଶାଳ ସଂସ୍କାରୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଧୂମ କରିବାକୁ ପଛାଇ ନାହାନ୍ତି । ବଙ୍ଗଲାଦେଶର ୨୭ଟି ଜିଲ୍ଲାରୁ ୫୪ଟି ଜିଲ୍ଲାରେ ହିନ୍ଦୁ ବିରୋଧୀ ହିଂସା ଦେଖାଦେଇଥିବା କଥା ଅନେକ ବୈଶିକ ସ୍ତୁରର ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ବଙ୍ଗଲାଦେଶରେ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ମାତ୍ର ଆଠ ପ୍ରତିଶତ ରହିଥିବା ବେଳେ ଆଗାମୀ ଦିନରେ ଏହି ସଂଖ୍ୟା କେତେ ରହିବ ତାହା ସହଜରେ ଅନୁମେୟ । ସୁଚନାଯୋଗ୍ୟ ଯେ ବଙ୍ଗଲାଦେଶରେ ପ୍ରତିବର୍ଷ ବାତ୍ୟା ଓ ବନ୍ୟାଭଳି ପ୍ରାକୃତିକ ବିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଖା ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଏହି ସମୟରେ ଦେଶବାସୀଙ୍କୁ ସହାୟତାର ହାତ ବଢାଇବାକୁ ସବୁବେଳେ ଇଞ୍ଚନ୍ ସଂଗଠନ ଆଗଭର ରହିଥାଏ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଶ୍ରମ୍ୟ ଓ ଦୁଃଖର ବିଷୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ଇଞ୍ଚନର ସମସ୍ତ ମଠ ଓ ମନ୍ଦିରକୁ ଧୂମ କରାଯାଉଛି ଏବଂ ଏହି ସଂସ୍କାର ପ୍ରମୁଖକୁ ଗିରଫ୍ତ କରାଯାଇ ରଖାଯାଇଛି । ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ କୌଣସି ଆଇନଜୀବି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେବା ଫଳରେ ତାଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟକୁ ନେଇ ଚିନ୍ତା ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାକୁ ଲାଗିଛି । ଯେଉଁ ସଂସ୍କାର ପ୍ରତିବର୍ଷ ବଙ୍ଗଲାଦେଶୀ ନାଗରିକଙ୍କୁ ସହାୟତା ଯୋଗାଇ ଆସୁଥିଲା ସେହି ସଂସ୍କାରୁ ହିଁ ଏହି ଦେଶର କୃତ୍ୟୁ ନାଗରିକମାନେ ଧୂମ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ରାଷ୍ଟ୍ରପ ପ୍ରବୃତ୍ତିର ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଉ କଣ କହିହେବ ?

ଆମେ କେବଳ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ଓ ଧୈର୍ୟ ଦିଅନ୍ତି । ଭାରତ ସରକାରଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିବା ବଙ୍ଗଲାଦେଶରେ ରହିଥିବା ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷିତ ବଞ୍ଚାଇ ଭାରତକୁ ଆଶନ୍ତି । ବଙ୍ଗଲାଦେଶରେ ଦେଖାଦେଇଥିବା ଅରାଜକତାକୁ ଦୃଢ଼ଭାବରେ ଦମନ କରନ୍ତି ।

ଗତ ସପ୍ତାହର ଗୋଟିଏ ଘଟଣା ଯାହା ସମ୍ଭାବନା ଦେଶକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚକିତ କରିଛି

ତାହା ହେଉଛି ବେଙ୍ଗାଲୁରୁରେ କାମ କରୁଥିବା ଜନେକ ଏଆଇ ଇଣ୍ଡିନିୟର ଅତୁଳ ସୁଭାଷଙ୍କ ଆତ୍ମହତ୍ୟା । ଏହି ମାମଲା ଦେଶରେ ପ୍ରତଳିତ ନ୍ୟାୟିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ବେଳେ, ଆମର ପରିବାରର ସମସ୍ୟା, ହିନ୍ଦୁ ବିବାହ ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଯୌତୁକ ଆଇନ ଇତ୍ୟାଦି ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ।

ଅତୁଳ ସୁଭାଷଙ୍କ ଆତ୍ମହତ୍ୟାପରେ ତାଙ୍କ ଆତ୍ମହତ୍ୟାପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରିଥିବା ଦର୍ଶାଇ ପୋଲିସ ତରଫରୁ ତାଙ୍କ ପଢ୍ଠୀ ନିକିତା ସିଂଘାଣିଆ, ଶାଶ୍ଵତ ନିଶା ସିଂଘାଣିଆ, ଶାଳକ ଅନୁରାଗ ଏବଂ ଦାଦାଶଶୁର ସୁଚିଲ୍ ସିଂଘାଣିଆଙ୍କ ବିରୋଧରେ ମାମଲା ରୁଦ୍ଧ କରାଯାଇଛି । ଅତୁଳଙ୍କ ଭାଇ ବିକାଶ କୁମାର ବେଙ୍ଗାଲୁରୁ ମୁଣ୍ଡ ମାରାଥଳି ପୋଲିସ ଷ୍ଟେସନରେ ଏହି ମାମଲା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଭାରତୀୟ ନ୍ୟାୟ ସଂହିତାର ଧାରା ୧୦୮ ଅନ୍ତର୍ଭୂକ୍ତ ଧାରା ୩(୪)ରେ କେସି ଦରକ୍ଷ କରାଯାଇଛି ।

ସୂଚନାଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଅତୁଳ ସୁଭାଷ ଏକ ଏକ ଘଣ୍ଟା କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟର ଭିଡ଼ିଓ ସନ୍ଦେଶରେ ନିଜ ସହ ହୋଇଥିବା ଅନ୍ୟାୟ ଆଦି ବିଷୟରେ ପୁଞ୍ଜାରୁପୁଞ୍ଜ ଭାବରେ ଜଣାଇଛନ୍ତି । ଏବଂ ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ତାଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟ ନ ମିଳେ ତା ହେଲେ ତାଙ୍କର ମରଣୋପରାକ୍ର ଅଛିକୁ ଅଦାଳତ ସଂଲଗ୍ନ ନାଲରେ ହିଁ ପକାଇ ଦିଆଯାଉ ।

ସେହି କୋଠରୀରୁ ମୃତ୍ୟୁକାଳୀନ ଜମାନବନ୍ଦୀ ମଧ୍ୟ ଜବତ ହୋଇଛି ଯେଉଁଠି ଅତୁଳ ଲେଖିଛନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ନ୍ୟାୟ ବାକି ରହିଛି । ଉତ୍ତର ପ୍ରଦେଶର ଜୌନପୁରର ଅଦାଳତର ଜଣେ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଉପରେ ଗୁରୁତର ଆରୋପ ଲଗାଇ ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ମାମଲାକୁ ରଫାଦଫା କରିବାପାଇଁ ସେ ପାଞ୍ଜ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଲାଞ୍ଜ ମାଗିଥିଲେ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ସେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ପଢ୍ଠୀ ଓ ଶାଶ୍ଵତ ତାଙ୍କୁ

ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବା ପାଇଁ ଉସୁକାଉଥିବା ବେଳେ ବିଚାରପତି ଗମ୍ଭୀର ନ ହୋଇ ହସୁଥିଲେ ।

ମୂଳତଃ ବିହାରର ବାସିନ୍ଦା ଅତୁଳ ସୁଭାଷଙ୍କ ଶବ ବେଙ୍ଗାଳୁରୁ ଥିବା ମଞ୍ଜୁନାଥ ଲେଆଉଟର ନିଜସ୍ବ ଫ୍ଲାଟରୁ ଉଦ୍‌ଧାର କରାଯାଇଛି । ପଡ଼ୋଣୀମାନେ ତାଙ୍କ ଘରର କବାଟ ଭାଙ୍ଗିବା ପରେ ଅତୁଳଙ୍କ ଶବ ଦଉଡ଼ିରେ ଝୁଲୁଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଇଥିଲେ । ସେଇ କୋଠରୀରେ ନ୍ୟାୟ ବାକି ଅଛି ଲେଖାହୋଇଥିବା ଏକ ଫଳକ ମିଳିଛି । ଅତୁଳଙ୍କ ପରିବାରର ଅଭିଯୋଗ ପରେ ତାଙ୍କ ପଢ଼ୀଙ୍କ ପରିବାର ଉପରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟାପାଇଁ ଉସୁକାଇବା ମାମଲା ଦରଜ କରାଯାଇଛି ।

ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିବା ପୂର୍ବରୁ ନିଜ ସହ ଘଟିଥିବା ସମସ୍ତ କାହାଣୀକୁ ବଖାଣ କରୁଥିବା ଏକ ଚବିଶି ପୃଷ୍ଠାର ପତ୍ର ସେ ଭାରତର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଶ୍ରୀମତି ଦ୍ରୌପଦୀ ମୁର୍ମୂଳଙ୍କ ନାମରେ ଲେଖି ଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ପତ୍ରରେ ସେ ଦେଶର ନ୍ୟାୟିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ତଥା ପୁରୁଷ ମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମିଥ୍ୟା କେସ ଆଦି ବିଷୟରେ ଲେଖିଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ସେ ନିଜ ପଢ଼ୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିଭଳି ପ୍ରତାଙ୍ଗିତ ହୋଇଛନ୍ତି ତଥା ସେହି ସବୁ ମାମଲା ମିଥ୍ୟା ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । ଯୌତୁକ ବିରୋଧୀ ଆଇନ ତଥା ମହିଳାଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ଆଦି ଆଇନର ଦୁରୁପ୍ୟୋଗ ହେଉଥିବା କଥା ସେ କହିଛନ୍ତି । ସେ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସବୁ ମିଥ୍ୟା ମାମଲାରେ ତାଙ୍କ ପିତାମାତା ଓ ଭାଇଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରାଯାଉ ।

ଅତୁଳ ସୁଭାଷଙ୍କ କାହାଣୀ କଣ ? ଆସନ୍ତ ଶୁଣିବା...

ବର୍ଷ ୨୦୧୯ରେ ଗୋଟିଏ ବୈବାହିକୀ ସାଇଟରେ ସେ ନିଜ ପଢ଼ୀଙ୍କ ସହ ସଂପର୍କରେ ଆସିଥିଲେ ଏବଂ ଉଭୟ ପରିବାରର ସହମତି ପରେ ବିବାହ ସଂପନ୍ନ

ହୋଇଥିଲା । ଏହାର ବର୍ଷକ ପରେ ତାଙ୍କର ପୁଅଚିଏ ହୋଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପଡ଼ୁୟୀ ଓ ତାଙ୍କ ପରିବାର ସବୁବେଳେ ଅତୁଳଙ୍କ ଠାରୁ ଅର୍ଥ ଦାବୀ କରିଆସୁଥିଲେ । ଯାହା ଅତୁଳ ଦେଇ ଆସୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ । ହେଲେ ବର୍ଷ ୨୦୨୧ରେ ଏହି ଦାବୀ ଅଧିକ ହେଲା ଯାହାକୁ ପୂରଣ କରିବା ଅତୁଳଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ହୋଇନଥିଲା ତେଣୁ ତାଙ୍କ ପଡ଼ୁୟୀ ପୁଅକୁ ସାଥିରେ ନେଇ ବେଙ୍ଗାଲୁରୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଚାଲିଗଲେ ।

ଅତୁଳଙ୍କ କହିବା ଅନୁସାରେ ସେ ପ୍ରତିମାସରେ ଉଭୟଙ୍କ ପ୍ରତିପୋଷଣପାଇଁ ଚାଲିଶି ହଜାର ଟଙ୍କା ଦେଉଥିଲେ କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ପିଲାର ପାଳନପୋଷଣ ପାଇଁ ମାସିକ ୨୨ ଚାରି ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଅର୍ଥ ଦାବୀ କରିଲେ । ଏହା ସହିତ ପୁଅ ସହ କେବେ ଦେଖା କରିବା କିମ୍ବା କଥା ହେବାର ମଉକା ଦେଉନଥିଲେ ।

କୌଣସି ପୂଜା ଆୟୋଜନ ହେଉ ବା ବିବାହ ଉତ୍ସବ ପଡ଼ୁୟୀ ନିକିତା ଅନ୍ତର୍ମାନ ଛଅ ଖଣ୍ଡ ଶାଢ଼ୀ ସମେତ ସୁନା ଗହଣା ସେହି ଦାବୀ କରୁଥିଲେ । ସେ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ନିଜ ଶାଶୁଙ୍କୁ ପ୍ରାୟ କୋଡ଼ିଏ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଦେଇଥିଲେ ସୁଜା ସେ ତାହା ଫେରାଇ ନଥିଲେ । ଏହାପରେ ପଡ଼ୁୟୀ ନିକିତା ଯୌତୁକ ତଥା ପିତାଙ୍କ ହତ୍ୟାର ଆରୋପ ଲଗାଇ ଅତୁଳ ତଥା ତାଙ୍କ ପରିବାର ବିରୋଧରେ ମାମଲା ରୁକ୍ଷ କରିଲେ ଏବଂ ଏଥିରେ ସେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଦାବୀ କରିଥିଲେ ଯେ ଅତୁଳ ତାଙ୍କ ସହ ଅପ୍ରାକୃତିକ ଯୌନ ସଂପର୍କ ରଖିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ଯୌତୁକରେ ଦଶ ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଦାବୀ କରିବା ହେତୁ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ହୃଦୟାତ ହୋଇଥିବା କଥା ମଧ୍ୟ ପଡ଼ୁୟୀ ନିକିତା ଅଭିଯୋଗ ପତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ।

ଅତୁଳ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସବୁ ଅଭିଯୋଗ କୌଣସି ଚଳକିତ୍ରର କାହାଣୀ ଭଲି ମନେ ହୁଏ କାରଣ ପଡ଼ୁୟୀ ନିକିତା ଆଗରୁ ଅଦାଳତରେ ସ୍ଥାକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ପିତା

ଅନେକ ଦିନରୁ ରୋଗଗ୍ରୁଷ୍ଟ ଥିଲେ ଏବଂ ଗତ ଦଶବର୍ଷ ହେବ ସେ ହୃଦରୋଗ ଜନିତ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ପାଇଁ ଚିକିତ୍ସା ଗ୍ରହଣ କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା ସର୍ବଭାରତୀୟ ଆୟୁର୍ବିଜ୍ଞାନ ସଂସ୍କାନରେ ହେଉଥିଲା । ତାଙ୍କର କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ସ୍ଵଳ୍ପ ସମୟ ହିଁ ବଞ୍ଚି ରହିବେ ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ବିବାହ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର କରାଯାଇଥିଲା ।

ଉଭୟ ପକ୍ଷରେ ମନାନ୍ତର ଚାଲୁଥିବା ସମୟରେ ପଡ଼ୁଁ ନିକିତା ଅତୁଳଙ୍କ ଠାରୁ ତିନିକୋଟି ଟଙ୍କା ଦାବୀ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ଦେବା ଅସମ୍ବବ ବୋଲି କହିବା ପରେ ସେ ତମେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଦେଉନ କାହିଁକି ବୋଲି କହି ଆକ୍ଷେପ କରିଥିଲେ । ଏହି ମାମଲା ରଫାଦଫା କରିବାପାଇଁ ଆଗରୁ ନିକିତା ଏକ କୋଟି ଟଙ୍କା ଦାବୀ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ପରେ ଏହାକୁ ବଡ଼ାଇ ତିନି କୋଟି କରିଥିଲେ । ଏହି ବିଷୟ ଯେତେବେଳେ ଜୌନପୁର ଅଦାଳତରେ ଅତୁଳ ଜଣାଇଥିଲେ ସେତେବେଳେ ବିଚାରପତି ମଧ୍ୟ ନିକିତା ସପକ୍ଷରେ ମତ ଦେଇଥିଲେ । ଅଦାଳତ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମୟରେ ବେଙ୍ଗାଳୁରୁରୁ ସେ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷରେ ଅନ୍ତର୍ମିଳନ ଚାଲିଶି ଥର ଜୌନପୁର ଅଦାଳତକୁ ଯାଇଥିବା କଥା ଅତୁଳ କହିଛନ୍ତି । ସେହିଭଳି ଗୋଟିଏ ଶୁଣାଣୀ ସମୟରେ ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇ ଅତୁଳ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ଅପରାଧ ରିପୋର୍ଟ ବୋର୍ଡ (ଏନ୍‌ସିଆରବି) ଆଧାରରେ ଦେଶରେ ଅନେକ ପୁରୁଷ ଏହିଭଳି ମିଥ୍ୟା କେଶରେ ଛନ୍ଦ ହୋଇ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଉପସ୍ଥାପନ କରୁଥିବା ବେଳେ ପଡ଼ୁଁ ନିକିତା ମତ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ତୁମେ କାହିଁକି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଦେଉନ ? ଏହି କଥାରେ ବିଚାରପତି ହସିଦେଇ କହିଲେ ଏହି ସବୁ ମାମଲା ପ୍ରାୟତ୍ତ୍ଵ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ତମେ ନିଜ ପରିବାର କଥା ଚିନ୍ତା କର । ମୋତେ ପାଞ୍ଚଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଦେଲେ ମୁଁ ଏହି ମାମଲାକୁ ରଫାଦଫା କରିଦେବି ବୋଲି କହିଥିଲେ ।

ଏହାପରେ ପଡ଼ୁଇଙ୍କ ଘର ତରଫରୁ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ତୁମେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଦେଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମ ବାପା ପଇସା ଦେବେ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଶାଶ୍ଵତ ହସିଦେଇ କହିଲେ ତୁମେ ଆହୁରି ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିନ ? ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି ତୁମର ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଖବର ଆଜି ଶୁଣିବାକୁ ମିଳିବ ବୋଲି, ଏଥିରେ ଅତୁଳ କହିଥିଲେ ଯେ ଯଦି ମୁଁ ମରିଯିବି ତମମାନଙ୍କ ପାର୍ଟ୍ କେମିତି ଚାଲିବ । ଏହାପରେ ସେ କହିଥିଲେ ତୁମେ ମରିଗଲେ ତମ ବାପା ପଇସା ଦେବେ । ସ୍ଥାମୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁପରେ ସବୁକିଛି ସ୍ତ୍ରୀର ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ତମ ବାପାମା ମଧ୍ୟ ଶୀଘ୍ର ମରିଯିବେ । ସେଥିରେ ବି ବୋହୁର ଭାଗ ଥାଏ । ଯଦି ନ ଦେବେ ତ ଆଉଁବନ ଅଦାଳତର ଦ୍ୱାରରେ ରହିବେ ।

ମୋ ଆୟ୍ଯ ହେଉଥିବା ଅର୍ଥରେ ହିଁ ମୋ ପରିବାରକୁ କଷ୍ଟ ଦିଆଯାଉଛି । ତେଣୁ ମୋତେ ଲାଗୁଛି ମୁଁ ମରିଯିବା ହିଁ ଉଚିତ ହେବ । କାରଣ ମୁଁ ଚାକିରୀ କରୁଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିମ୍ବା ବଞ୍ଚିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ପରିବାରକୁ ଅର୍ଥ ଦେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଥିବି ଆଉ ସେଇ ଅର୍ଥରେ ସେମାନେ ବଳବାନ ହୋଇ ମୋ ପରିବାରକୁ ଧମକାଉଥିବେ । ମୁଁ ଦେଉଥିବା ଟାଙ୍କ୍ ପଇସାରେ ଏହି ଅଦାଳତ, ପୋଲିସ ଓ ବ୍ୟବସ୍ଥା ମୋତେ ଓ ମୋ ପରିବାରକୁ ତଥା ମୋ ଭଳି ଅନେକ ଅସହାୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ଦେଉଥିବେ, ଯଦି ମୁଁ ତିରହିବି ନାହିଁ ତ ପଇସା ବି ରହିବନି ତା'ପରେ ମୋ ବାପାମା ଏବଂ ଭାଇଙ୍କୁ କେତେ ହଇରାଣ କରିବେନି, ତେଣୁ ମୁଁ ମରିଯିବା ଉଚିତ ।

ଏହା ସହିତ ଅତୁଳ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ପୁଅକୁ ତାଙ୍କ ପରିବାରକୁ ଦିଆଯାଉ । ମୋ ପଡ଼ୁଇଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ନୈତିକତା ନାହିଁ, ଯାହା ମୋ ପୁଅକୁ ମିଳି ପାରିବ । ସେ ତ ପୁଅକୁ ପାଳିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅକ୍ଷମ । ଏହା ସହିତ ମୋ ପଡ଼ୁଇଙ୍କୁ ମୋ

ଶବ ନିକଟକୁ ଆସିବାକୁ ଦେବ ନାହିଁ । ମୋ ଅସ୍ତ୍ର କେବଳ ସେତେବେଳେ ବିସର୍ଜନ କରିବ ଯେତେବେଳେ ମୋ ପରିବାରକୁ ନ୍ୟାୟ ମିଳିବ, ନହେଲେ ମୋ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ଅଦାଳତ ନିକଟରେ ଥିବା ନାଲରେ ଫୋପାଡ଼ି ଦେବ ।

ଅତୁଳ କହିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କର ମାମଲାର ଶୁଣାଣୀ ସିଧା ପ୍ରସାରଣ କରାଯାଇ ହେଉ । ପଢ଼ୁଁ ନିକିତାକୁ ମୋ ଶବକୁ ଛୁକ୍କିବାକୁ ନ ଦିଆଯାଉ । ଯଦି ଭ୍ରଷ୍ଟ ବିଚାରପତି, ମୋ ପଢ଼ୁଁ ଓ ଶାଶୁଙ୍କୁ ଅଦାଳତ ଛାଡ଼ିଦିଏ ତାହେଲେ ସେଇ ଅଦାଳତ ବାହାରେ ଥିବା ନାଲରେ ମୋ ଅସ୍ତ୍ରକୁ ବିସର୍ଜନ କରିଦେବ ।

ଏହି ମାମଲା ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ଦେଶରେ ଚର୍କାର ବିନ୍ଦୁ ହୋଇଛି । ଅନେକ ଲୋକ ଆମ ଆଇନ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଥିବା ଏହି ତୁଟିକୁ ଅଙ୍ଗୁଳି ଦେଖାଉଥିବା ବେଳେ କିନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଲୋକ ତଥାପି ଏହା ସପକ୍ଷରେ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ସେହିଭଳି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ହେଲେ କଣନା ରଣୌତ । ବଳିଭଡ଼ ଅଭିନେତ୍ରୀ ତଥା ସାଂସଦ କଣନା ଗଣମାଧ୍ୟମକୁ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସାଧାରଣତଃ ବିବାହ ବିଜ୍ଞେଦରେ ୧୯ ପ୍ରତିଶତ ଭୂଲ କେବଳ ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ତେ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ମାମଲାର ରିତ୍ୟ କରାଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ଏବଂ ଏହାସହ ଏହିଭଳି ମାମଲା କିଭଳି ସମାଧାନ ହୋଇପାରିବ ସେଥିପାଇଁ ଏକ ଅଳଗା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ରହିଛି ।

ଯଦି ଲୋକମାନେ ବିବାହକୁ ଏକ ଧନ୍ଦା କରିଦେବେ ତ ଅସୁବିଧା ହେବ । ଅତୁଳ ସୁଭାଷଙ୍କ ଠାରୁ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କା ମଗାଯାଉଥିଲା ଯାହା ତାଙ୍କ ସାମର୍ଥ୍ୟରୁ ବାହରେ ଥିଲା, ଏହା ବାସ୍ତ୍ଵବରେ ନିନ୍ଦନୀୟ । ଯୁବବର୍ଗଙ୍କ ଉପରେ ଏହିଭଳି ବୋଝ ରହିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

ଯାହା ତାଙ୍କର ଦରମା ଥିଲା ତାହାଠାରୁ ତିନି ଚାରିଗୁଣ ଅଧିକ ସେ ଦେଉଥିଲେ । ତଥାପି ତାଙ୍କଠାରୁ ଅର୍ଥ ଦାବୀ କରାଯାଉଥିଲା ଯେଉଁଠି ପାଇଁ ସେ ମାନସିକ ଚାପଗୁଡ଼ ହୋଇ ଆଡ଼ିଦ୍ଵାର୍ତ୍ତ୍ୟା କରିଲେ । ଏହି ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ କଙ୍ଗନା ସଂସଦ ବାହାରେ ଗଣମାଧ୍ୟମକୁ ଦେଇଥିଲେ । ଅନେକେ ତାଙ୍କର ଏହିଭଳି ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟକୁ ସ୍ଥାକାର କରିବାକୁ ଅନିଛୁକ ମନେ ହେଉଥିଲେ । ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରେ ମଧ୍ୟ କଙ୍ଗନାଙ୍କୁ ଏହି ବାବଦରେ ଅନେକ ତ୍ରୋଳ୍ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଛି ।

ଏହି ମାମଲା ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଉଦାହରଣ ନୁହେଁ, ଏହିଭଳି ଅଗଣିତ ମାମଲା ଅଦାଲତରେ ରହିଛି । ଯେଉଁଠି ପଢ୍ରୀଙ୍ ପରିବାର ପତି ଓ ତାଙ୍କ ପରିବାରକୁ ମିଥ୍ୟା ମାମଲାରେ ଫୁଲାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ବିଷୟରେ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇ ସୁପ୍ରିମ୍ କୋର୍ଟ ଜଷ୍ଟ୍ସ ବିବି ନାଗରତ୍ନା ଏବଂ ଜଷ୍ଟ୍ସ ଏନ୍ କୋଟିଶ୍ରୀ ସିଂ ଙ୍ ପୀଠ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଘରୋଇ ହିଁସାର ଏହି ଧାରା ବୈବାହିକ ମତଭେଦରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ଘରୋଇ ବିବାଦରେ ସ୍ଥାମୀ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପରିବାର ବିରୋଧରେ ଧାରା ୪୯୮-କ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଛି । ଦଶ ଡିସେମ୍ବରରେ ଏହିଭଳି ଏକ ମାମଲା ଖାରଜ କରୁଥିବା ବେଳେ ଉଭୟ ଏହିମତ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ତେଣେକାନାର ଗୋଟିଏ ବିବାହିତ ଯୋଡ଼ି ବିବାହ ବିଛେଦପାଇଁ ଆବେଦନ କରୁଥିବା ବେଳେ ପଢ୍ରୀଙ୍ ପରିବାର ତରଫରୁ ପତିଙ୍କ ପରିବାର ବିରୋଧରେ ଦଫା ୪୯୮-କ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ମାମଲା ଦାୟିର କରିଥିଲେ । ଯାହାର ଶୁଣାଣୀ ହାଇକୋର୍ଟରେ ନ ହୋଇପାରିବା ପରେ ସୁପ୍ରିମ୍ କୋର୍ଟରେ ପହଞ୍ଚି ଥିଲା ଏବଂ ପୁରା ମାମଲାର ଶୁଣାଣୀ କରିବା ପରେ ଅଦାଲତ ମାମଲାକୁ ମିଥ୍ୟା ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରି ଦେଇଥିଲେ ।

ଅତୁଳ ସୁଭାଷଙ୍କ ବାପା କହିଥିଲେ ଯେ ମୋ ପୁଅ ଚିତ୍ତାଗ୍ରହ୍ୟ ଧିଲା କିନ୍ତୁ ଆମକୁ କେବେ ବି ସେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା କଥା ଜଣାଇନଥିଲା । ସବୁବେଳେ କହୁଥିଲା ଯେ ଏହି ମାମଲାର ସମାଧାନ ଅଦାଳତରେ ଅସମ୍ଭବ । ଏଠି କେବଳ ଅନ୍ୟାୟ ପଛାରେ ହିଁ ସମାଧାନ ମିଳିବ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଏହି ମାମଲାରେ ସେ ଚାଲିଶିଥର ଜୌନପୁର ଯାଇଥିଲା, ତା ସ୍ତ୍ରୀ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ମାମଲା ଦାୟର କରି ଚାଲିଥିଲା । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଥକି ପଡ଼ିଥିବ । ହଠାତ ଆମକୁ ତାହାର ଆତ୍ମହତ୍ୟା ଖବର ଶୁଣିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ଆମ ପୁଅ ଅତୁଳ ନିଜ ପଢ୍ରୀଙ୍କ ପରିବାର ଉପରେ ଯାହା ସବୁ ଅଭିଯୋଗ ଆଣିଛି ସେ ସବୁ ସତ । ବିବାହ ପରେ ପୁଅ ଜନ୍ମ ହେବାପରେ ପଢ୍ରୀ ନିକିତା ଘର ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଯାଇଥିଲେ । ଏହାର ଆଠମାସ ପରେ ସେ ବିବାହ ବିଛେଦ ପାଇଁ ମାମଲା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ପରେ ପରେ ସେ ଅନେକ ମାମଲା ଆମ ପରିବାର ବିରୋଧରେ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଆମ ପୁଅ ସାହାସର ସହ ସବୁ ମାମଲାର ଶୁଣାଣିରେ ଉପମ୍ଭିତ ରହି ପ୍ରତ୍ୟେତର ଦେଇଥିଲା ହେଲେ ସେ ପାରିଲାନି ଆମକୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲା ।

ଏବେ ଅତୁଳଙ୍କୁ ନ୍ୟାୟ ଦେବାକୁ ସବୁଠି ଦାବି ଉଠିଛି । ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରେ ଏବେ ଏହା ତ୍ରେଣ୍ଟ କରୁଚାଇ । ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରେ ଅତୁଳ ସୁଭାଷଙ୍କ ପଢ୍ରୀ ନିକିତା ସିଙ୍ଗାନିଆଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଲଗାତାର କମେଣ୍ଟ ଓ ବହିଷ୍କାର ପାଇଁ ଦାବି ଉଠିବା ପରେ ଆସେଞ୍ଚିର (Accenture) କମ୍ପାନୀ ତାର X ଆକାଉଣ୍ଟ ପ୍ରୋଫାଇଲକୁ ଲକ୍ଷ କରିଦେଇଛି ।

ଉଣେ ଯୁଜର ଟ୍ରିଚରରେ ଆସେଞ୍ଚିରକୁ ଟ୍ୟାଗ କରି ଲେଖିଛନ୍ତି, ନିକିତା ସିଙ୍ଗାନିଆଙ୍କ କିପରି ଚାକିରିରେ ରଖିଛନ୍ତି ? ଯିଏ ତାଙ୍କ ପୂର୍ବ ସ୍ଵାମୀ ଅତୁଳ ସୁଭାଷଙ୍କୁ

ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଇ ଆଡ଼ୁହତ୍ୟା କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିଥିଲେ ? ତାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବରଖାସ୍ତ କରାଯାଇନାହିଁ ? ସେହିପରି ଆଉଜଣେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ଅତୁଳଙ୍କ ପଢ଼ୀ ଆସେଞ୍ଚିର କମ୍ପାନୀରେ କାମ କରନ୍ତି । ନୈତିକତା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ବରଖାସ୍ତ କରିବା ଉଚିତ, ଯଦି ଏପରି ନହୁଏ ତେବେ ସେମାନେ ଲୋକଙ୍କୁ ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅଛି ।

ଆଉଜଣେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ଲୋକଙ୍କ କଥା ଶୁଣିନପାରି କମ୍ପାନୀ ପ୍ରୋଫାଇଲ୍ ଲକ୍ କରିଦେଇଛି । ଅତୁଳ ସୁଭାଷଙ୍କ ଆଡ଼ୁହତ୍ୟା ପୂର୍ବର ଭିତ୍ତିଓ ଭାଇରାଳ୍ ହେବା ପରେ ଲୋକମାନେ ଏହାକୁ ଅତି ଗୁରୁତର ସହ ନେଇଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ନେଇ ଉଦବେଗ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି । କମ୍ପାନୀ ତାଙ୍କ ସ୍କ୍ରୀଙ୍କୁ ଚାକିରିରୁ ନିଲମ୍ବିତ କରି ଏହି ଘଟଣାକୁ ଏଠାରେ ବନ୍ଦ କରିବାର ଥିଲା ।

ଅତୁଳ ସୁଭାଷଙ୍କ ଆଡ଼ୁହତ୍ୟା ଅନେକଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ସନ୍ଦେଶ ବା ବାର୍ତ୍ତା ହୋଇପାରେ । ଏହିଭଳି ମାମଲାର ଗଣତି ଅସଂଖ୍ୟ । ଓଡ଼ିଶାରେ ମଧ୍ୟ ଆଇନଜୀବି ବ୍ୟୋମକେଶ ତ୍ରିପାଠୀ ଏହିଭଳି ମାମଲା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅନେକ ଦିନରୁ କ୍ରିୟାବୁନ୍ଧାନ କରିବା ସପକ୍ଷରେ ଦାବୀ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ମାମଲା ସବୁ ଦେଖିବା ପରେ, ମହିଳା ମାନଙ୍କ ଭଳି ଏକ ପୁରୁଷ କମିସନ ଗଠନ କରିବା ଦାବୀ ଯଥାର୍ଥ ମନେ ହେଉଛି ।

ବିଗତ ସପ୍ତାହରେ ଏକ ଖବର ରେସରକାରୀ ବେତନରୋଗୀ ବର୍ଗଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋଡ଼ନ ସୃଷ୍ଟି କରିଲା । ଦିଲ୍ଲୀ ସନ୍ତ୍ରିକଟ ଗୁଡ଼ଗାଡ଼େ ଅଞ୍ଚଳରେ କାମ କରୁଥିବା ଏକ ସଂସ୍ଥା ଯେସ୍ ମେଡମ୍ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଏହି ଖବର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଥିଲା । କୁହାଯାଉଥିଲା ଯେ ଏହି ସଂସ୍ଥା ନିଜର କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ନେଇ ଏକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସର୍ବେକ୍ଷଣ କରିଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲା ଯେ ଆପଣ କାମ କରିବା ବେଳେ ଅତ୍ୟଧିକ ଚାପଗ୍ରହ୍ୟ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି କି ?

ଅନେକ କର୍ମଚାରୀ ଏହାକୁ ହଁ ବୋଲି କହି ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ସର୍ବେକ୍ଷଣ ପରେ ଯେଉଁଥିରୁ କର୍ମଚାରୀ ଚାପଗ୍ରସ୍ତ ବୋଲି ଉତ୍ତର ଦେଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଚାକିରୀରୁ ନିଲମ୍ବନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାକୁ ନେଇ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆ ଅଧିକ ଚର୍ଚାରେ ରହିଲା । କେହି କେହି ଏହିଭଳି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଅନ୍ୟାୟ ବୋଲି କହୁଥିବା ବେଳେ ଅନେକ ଏହାକୁ ଏକ ଉଚିତ ପଦକ୍ଷେପ ବୋଲି କହିଥିଲେ ।

ଯଦି ଆପଣ ନିଜ କର୍ମସଂସ୍ଥାନରେ ଚାପଗ୍ରସ୍ତ ରହୁଛନ୍ତି ତା ହେଲେ ସେହି କାମ ଆପଣଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗୁନଥିବ କିମ୍ବା ଆପଣ ସେହି ଭଳି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ପାଉନଥିବେ, ତେଣୁ ବରଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଯୋଗ ଦେବା ଉଚିତ ବୋଲି ଅନେକ ମତ ଦେଇଥିଲେ । ହେଲେ ଏହିଭଳି ଏକ ସର୍ବେକ୍ଷଣ କରି ସମସ୍ତ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ନିଲମ୍ବନ କରିବା ପରେ ଅନ୍ୟ କର୍ମଚାରୀମାନେ ଅଧିକ ଚାପଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇପାରନ୍ତି ବୋଲି ମଧ୍ୟ ମତ ମିଳିଥିଲା । ସେ ଯା ହେଉ ସଦ୍ୟପ୍ରାପ୍ତ ଖବର ଅନୁସାରେ ସମ୍ମନିତ କମ୍ପାନୀ ତରଫରୁ ଏକ ସ୍ଵର୍ଗୀକରଣ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ସେମାନେ କୌଣସି କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ନିଲମ୍ବନ କରିନାହାନ୍ତି ବରଂ ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି ଦିନର ବିଶ୍ୱାମ ଦିଆଯାଇଛି ।

ଗତ ସପ୍ତାହରେ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିଛି ସର୍ବଭାରତୀୟ ଚଳକିତ୍ର ପୁଷ୍ଟା ୨ । ମୂଳ ତେଲୁଗୁ ଭାଷାରେ ନିର୍ମିତ ଏହି ଚଳକିତ୍ର ବହୁଭାଷୀ ସଂସ୍କରଣରେ ଭାରତ ସମେତ ବିଶ୍ୱର ଅନେକ ଦେଶରେ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିଛି । ଚଳକିତ୍ର ଶିଳ୍ପରେ ବଳିଉଡ଼ର ଆଧିପତ୍ୟକୁ ଗୌଣ କରିଦେଉଥିବା ଅନେକ ଦକ୍ଷିଣଭାରତୀୟ ଚଳକିତ୍ର ବିଶ୍ୱ ଦର୍ଶକ ଗୋଷ୍ଠୀଙ୍କୁ ଆପ୍ୟାୟିତ କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଉଛନ୍ତି । ଅତୀତରେ ମଧ୍ୟ ବାହୁବଳୀ, ଆରଆରଆର, କନ୍ତାରା ଭଳି ଚଳକିତ୍ର ସର୍ବଭାରତୀୟ ସ୍ଵରରେ ସଫଳତାର ସହ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିଛି । ସାଧାରଣତଃ

ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତରେ ନିର୍ମାଣ ହେଉଥିବା ଅଧିକାଂଶ ଚଳକିତ୍ର ମୌଳିକତା ବଜାୟ ରଖିବା ସହ ଆମ ଭାଷା, ସାହିତ୍ୟ, ସଂସ୍କୃତି ଓ ଧର୍ମ ଆଦି ପ୍ରତି ବିଶେଷ ସତେତନ ରହୁଥିବା ଏବଂ ଦେଖାଉଥିବା ହେତୁ ଏହା ସବୁ ଲୋକପ୍ରିୟ ହେବାକୁ ଲାଗିଛି । ପୁଷ୍ଟା ୧ ଚଳକିତ୍ର ପାଇଁ ଆଲ୍ଲ ଅର୍ଦ୍ଧନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଭିନେତା ପୁରସ୍କାର ମିଳିଛି । ଏହି ସଂସ୍କରଣ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୂପ ଭାବରେ ଭଲ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିବା ଖବର ମିଳୁଛି । ଏହି ଚଳକିତ୍ରର ଢୁଡ଼ୀଯ ସଂସ୍କରଣ ଶୀଘ୍ର ସ୍ଵଟିଂ ହେବ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଛି ।

ଓଡ଼ିଶାରେ ଏକ ଘଟଣା ଚାଞ୍ଚିଲ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ସୁନ୍ଦରଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲାରେ ଏକ ନାବାଲିକା ସହ ବଳାକ୍ଷାର ମାମଲାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଥିବା କୁନ୍ତ କିସାନ୍ ନାମକ ବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମୁଚାଲିକାରେ ଜେଲରୁ ବାହାରକୁ ଆସିବା ପରେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିବା କନ୍ୟାକୁ ହତ୍ୟା କରିଛି । ଅଗଷ୍ଟ ୨୦୨୩ରେ ବଳାକ୍ଷାର ଘଟଣାରେ ଗିରଫ୍ତ ହୋଇଥିବା କୁନ୍ତ କିସାନ୍ ଡିସେମ୍ବର ୨୦୨୩ରେ ଜାମିନ୍ ପାଇଥିଲା ।

ପ୍ରଥମେ ନାବାଲିକାଙ୍କୁ ଦୁଷ୍କର୍ମ, ପରେ ବିବାହ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ ଏକାଧିକଥର ଶାରୀରିକ ସମ୍ପର୍କ ରଖିବା ପରେ ଫେରାର ହୋଇଗଲା ଯୁବକା ପାଡ଼ିତା ଥାନାର ଦ୍ୱାରା ହେବା ପରେ ପୁଲିସ୍ ଅଭିଯୁକ୍ତକୁ ଗିରଫ୍ତ କରି କୋର୍ଟ ଚାଲାଣ ବି କଲା । ଜାମିନ୍ରେ ମୁକୁଳିବା ପରେ କାଳେ ପାଡ଼ିତାଙ୍କ ସାକ୍ୟ ଆଧାରରେ ସାରା ଜୀବନ ଜେଲରେ କାଟିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେହି ଭୟରେ ତାଙ୍କୁ ରାସ୍ତାରୁ ହଟାଇବାକୁ ଯୋଜନା କଲା ଅଭିଯୁକ୍ତ । ତଣ୍ଡିକାଟି ଯୁବତୀଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବା ପରେ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ନଦୀ, ପୋଖରୀରେ ଫିଙ୍ଗିଦେଲା । ଏଭଳି ଏକ ଲୋମହର୍ଷଣକାରୀ ଘଟଣାର ପର୍ଦାପାସ କରିଛି ଝାରସୁଗୁଡ଼ା ପୁଲିସ୍ ।

ବଳାଙ୍ଗାରର ଶୀକାର ହୋଇଥିବା ନାବାଲିକା କନ୍ୟା ନିଜ ମାଉସୀଙ୍କ ଘର ଝାରସୁଗୁଡ଼ାରେ ରହୁଥିବା ବେଳେ, ଗତ ସାତ ତାରିଖରୁ ନିଖୋଜ ଥିବା ନେଇ ତାଙ୍କ ପରିବାର ତରଫରୁ ପୋଲିସରେ ମାମଲା ରୁକ୍ଷୁ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ମାମଲାର ତଦତ୍ତ କରୁଥିବା ପୋଲିସ ସିସିଟିଭରେ ସେହି ଝିଆ ଜଣକ ଗୋଟିଏ ବାଇକରେ ଦୁଇଜଣ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସହ ବସି ଯାଉଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା । ଉତ୍ସୁ ଆରୋହୀ ହେଲମେତ୍ ପିଛିଥିବା ହେତୁ ସେମାନଙ୍କ ପରିଚୟ ଜାଣିବା ସମ୍ଭବ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପରେ ଅଧିକ ତଦତ୍ତ କରି କୃତ୍ରିମ ବୁଦ୍ଧିମତ୍ତା ବା ଏଆଇ ର ବ୍ୟବହାର କରି ଦୋଷୀ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିଥିଲା । ପରେ ପୋଲିସ ମହକୁମାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନାଓର ସମୟରେ କନ୍ୟାଟିକୁ ହତ୍ୟା କରିଥିବା କଥା ସ୍ଥୀକାର କରିଥିଲା । ନିଜେ ସେହି କନ୍ୟାକୁ ହତ୍ୟା କରି ଶରୀରକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇଥିବା କଥା ସେ ସ୍ଥୀକାର କରିଥିଲା ।

ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ରାଜମାର୍ଗ ୧୪୩ରେ ରାଉରକେଲା ଓ ଦେବଗଡ଼ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ କୌଣସି ଏକ ସ୍ଥାନରେ ସେହି କନ୍ୟାର ଗଲାକାଟି ହତ୍ୟା କରିବା ପରେ ତା ଶରୀରକୁ ଗଡ଼ି ଗଡ଼ି କରିଦେଇଥିଲା । ଏହାପରେ ତାରକେରା ନାଳ ଓ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ନଦୀର ବାଲୁଘାଟରେ ସେ ସବୁକୁ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇଥିଲା ।

ପୋଲିସ ସେହି ସବୁ ସ୍ଥାନରୁ ଖୋଜାଖୋଜି କରିବା ପରେ ଶରୀରର କଟା ଆଶ ସବୁ ମିଳିଥିଲା । ବଳାଙ୍ଗାର ମାମଲାରେ ଆଗକୁ ଯେଉଁଭଳି ସେଇ କନ୍ୟା ଅଦାଳତରେ ହାଜର ନ ହୋଇ ପାରିବ ସେଇଥିପାଇଁ ଏହିଭଳି ଜଘନ୍ୟ କାଣ୍ଟ ସେ ଭିଆଇଥିବା କଥା ସ୍ଥୀକାର କରିଥିଲା ।

ଏହି ଘଟଣାରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ସ୍ଵନ୍ଧରଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲା ଲେପ୍ଟିପଡ଼ା ଥାନା ନୁଆତିହିର କୁନ୍ତୁ

କିଷାନ(୨୪)କୁ ପୁଲିସ୍ ଗିରଫ୍ତ କରିଥିବା ବେଳେ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ନାବାଲକ(୧୭)କୁ ଅଟକ ରଖଛି । କିଭଳି ଭାବେ ଏହି ମାମଲାର ତୁରିତ ବିଚାର ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ ହେବ ଏବଂ ଦୋଷୀ ଦଣ୍ଡ ପାଇବେ, ସେ ନେଇ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଉଦ୍ୟମ କରାଯାଉଥିବା ଆଇଜି ଶ୍ରୀ ହିମାଂଶୁ ଲାଲ୍ କହିଛନ୍ତି ।

ପୁଲିସ୍ ସୂଚନା ଅନୁସାରେ, ୨୦୨୩ ମସିହାରେ ସୁନ୍ଦରଗଡ଼ ଜିଲ୍ଲା ଧରୁଆତିହି ଥାନାଞ୍ଚିଲରେ ରହୁଥିବା ସମୟରେ ପୀଡ଼ିତା ଦୁଷ୍କର୍ମର ଶିକାର ହୋଇଥିଲେ । ସେତେବେଳେ ସେ ନାବାଲିକା (୧୭ ବର୍ଷ) ଥିଲେ । ଏହି ଘଟଣାରେ ଧରୁଆତିହି ପୁଲିସ୍ ଏକ ମାମଲା ରୁକ୍ଷୁ କରି ୨୦୨୩ ଅଗଷ୍ଟ ୨୭ ତାରିଖରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ କୁନ୍ତୁ କିଷାନକୁ ଗିରଫ୍ତ କରି କୋର୍ଟ ଚାଲାଣ କରିଥିଲା । ୨୦୨୩ ଡିସେମ୍ବେର ୪ ତାରିଖରେ ସେ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ଜାମିନ୍କରେ ଆସିଥିଲା, କିନ୍ତୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ମାସକ ପରେ କୋର୍ଟରେ ହାଜିରା ଦେଇ ନଥିଲା । ପରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ କୁନ୍ତୁ ବିରୋଧରେ ଏନ୍‌ବିତର୍କ୍ୟ ଜାରି ହୋଇଥିବା ବେଳେ ସେ ଫେରାର ହୋଇଯାଉଥିଲା । ଇତିମଧ୍ୟରେ ସେ ପୀଡ଼ିତଙ୍କୁ ହତ୍ୟା ପାଇଁ ଯୋଜନା ପ୍ରତ୍ୟେକି କରିଥିଲା । ଗତ ୭ ତାରିଖରେ ସେ ଝାରସ୍ତୁଗୁଡ଼ାରେ ରହି କାମ କରୁଥିବା ଉକ୍ତ ଯୁବତୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କୌଣସି ମତେ ତାଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇଥିଲା । ପୂର୍ବ କଥା ଭୁଲି କୁନ୍ତୁ ସହିତ ଯୁବତୀ (୧୮) ବାଇକରେ ବସି ସୁନ୍ଦରଗଡ଼ ଅଭିମୁଖେ ବାହାରି ଯାଇଥିଲେ । ତେବେ ଅଭିଯୁକ୍ତ କୁନ୍ତୁ ଉକ୍ତ ଯୁବତୀଙ୍କୁ ୧୪୩ ନଂବର ଜାତୀୟ ରାଜପଥର ରାଉରକେଳା-ଦେବଗଡ଼ ରାସ୍ତାର ଲାଠିକଟା ଥାନାଠାରୁ କିଛି ଦୂରରେ ଏକ ନିକାଞ୍ଜନ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରଥମେ ତଣ୍ଡ କାଟି ହତ୍ୟା କରିଥିଲା ।

ଇରାନର କଠୋର ହିଜାବ ଆଇନ ଲାଗୁ କରାଯାଇଛି, ଏହି ଡ୍ରେସ୍ କୋଡ଼ର

ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କଲେ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବ ବୋଲି ସରକାରୀ ଭାବରେ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଇଛି ।

୧୯୭୯ ମସିହାରୁ ଇରାନରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହିଜାବ ଆଇନ, ୧୦୨୨ ମସିହାରେ ମହିସା ଆମିନୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ବିବାଦର କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ପାଲଚିଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପରେ ସରକାର ଏହି ନିୟମକୁ ଅଧିକ କଠୋର କରିଛନ୍ତି ।

ଇରାନ କଠୋର ନିୟମ ପାଇଁ ଜଣାଶୁଣା । ଇରାନ ହିଜାବ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନୂତନ ନିୟମ ଲାଗୁ କରିଛି ଯାହା ବିବାଦର କାରଣ ପାଲଚିଛି । ଏହି ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ, ଯଦି ମହିଳାମାନେ ହିଜାବର ନିୟମ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଇପାରେ ନୂତନ ଆଇନର ଧାରା ୨୦ ଅନୁଯାୟୀ ଦୋଷୀ ମହିଳାଙ୍କୁ ଜୋରିମାନା, ଚାପୁଡ଼ା କିମ୍ବା କଠୋର ଜେଲ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯାଇପାରେ ।

ଯଦି ଜଣେ ମହିଳା ଏହି ନିୟମକୁ ଏକାଧିକ ଧର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ୧୫ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜେଲ କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଇରାନ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଏକ ବିବାଦୀୟ ହିଜାବ କ୍ଲିନିକ ଖୋଲିବାକୁ ଘୋଷଣା କରିଛନ୍ତି ଯାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହିଜାବର ନିୟମକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ।

ଇଣ୍ଟିଆନ୍ ଏକସପ୍ରେସ ରିପୋର୍ଟ ଅନୁଯାୟୀ ଯଦି କୌଣସି ବିଦେଶୀ ଗଣମାଧ୍ୟମ କିମ୍ବା ସଂଗଠନ ଇରାନରେ ହିଜାବ ବିରୋଧୀ ମତ ପ୍ରଚାର କରନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ୧୦ବର୍ଷ ଜେଲ ଦଣ୍ଡ ଏବଂ ୧୭,୫୦୦ ପାଉଣ୍ଡ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜରିମାନା ଦେବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ, ଯଦି କେହି ଜଣେ ମହିଳା ଗିରଫତାରୀକୁ ଅଟକାଇବାକୁ କିମ୍ବା ଏଥିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି, ତେବେ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦଣ୍ଡ ଦିଆଯିବ । ଇରାନ ସରକାର ସ୍ଵର୍ଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ, ଏଭଳି ଲୋକଙ୍କୁ ସିଧାସଳଖ ଜେଲରେ ରଖାଯାଇପାରିବ ।

୧୯୭୯ର ଇସଲାମିକ ବିପ୍ଳବ ପରଠାରୁ, ଇରାନରେ ମହିଳାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସର୍ବସାଧାରଣ ସ୍ଥାନରେ ହିଜାବ ପିନ୍ଧିବା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ସତ୍ରେ ୨୦୨୨ ମସିହାରେ, ଏହି ହିଜାବ ନିୟମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସାରା ଦେଶରେ ବ୍ୟାପକ ବିରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ବିରୋଧର ମୁଖ୍ୟ କାରଣ ଥିଲା ୧୭ ମେଡ୍‌ମ୍ୟୁର ୨୦୨୨ ରେ ୨୨ବର୍ଷୀୟ ମହୀୟ ଆମିନୀଙ୍କ ପୁଲିସ୍ ହେପାଜତରେ ମୃତ୍ୟୁ ।

ସୁଚନା ଅନୁଯାୟୀ, ଡ୍ରେସ୍ କୋଡ୍ ଉଲ୍ଲଂଘନ ମାମଲାରେ ମହୀୟ ଆମିନୀଙ୍କୁ ପୁଲିସ୍ ଗିରଫ୍ତ କରିଥିଲା । ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସାରା ଦେଶରେ ବ୍ୟାପକ ବିରୋଧ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରାଯାଇଥିଲା ଯେଉଁଠିରେ ଶହ ଶହ ଲୋକଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଥିଲା । ଏହି ଘଟଣା ପରେ ସରକାର ବିରୋଧକୁ ଦମନ କରିବା ପାଇଁ ହଜାର ହଜାର ଲୋକଙ୍କୁ ଗିରଫ୍ତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୁଇ ବର୍ଷ ପରେ ସରକାର ହିଜାବ ନିୟମକୁ ଆହୁରି କଠୋର କରିଛନ୍ତି ।

ଇରାନରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ଏହି ନୂତନ ନିୟମ କେବଳ ଦେଶ ଭିତରେ ନୁହେଁ ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ ବିବାଦର କାରଣ ପାଲିତିଛି । ମାନବ ଅଧିକାର ସଂଗଠନ ଏବଂ ବିଶ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧାୟ ଏହି ଆଇନଗୁଡ଼ିକ ବିରୋଧରେ ମହିଳା ଅଧିକାରର ଉଲ୍ଲଂଘନ ବୋଲି ବିରୋଧ କରିଛନ୍ତି ।

ସେମାନେ କହିଛନ୍ତି ଯେ, ଏହି ପଦକ୍ଷେପ ମହିଳାଙ୍କ ସ୍ଥାଧୀନତା ଏବଂ ଅଧିକାରକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରୁଛି । ତେବେ ଇରାନ ସରକାର କହିଛନ୍ତି ଯେ, ଏହି ଆଇନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ସମାଜରେ ହିଜାବ ସଂସ୍କରିତ ପବିତ୍ରତା ବଜାୟ ରଖିବା ଏବଂ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକାରର ଡ୍ରେସ୍ କୋଡ୍ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଉପସାହିତ କରିବା ।

ଭୁନ୍ଦ ୧୭, ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ବିଜୟ ସହ ରାଜ୍ୟରେ ଏକାକୀ ସରକାର ଗଠନ କଲା

ବିଜେପି। ଆଜି ଡିସେମ୍ବର ୧୭ । ମୋହନ ସରକାରଙ୍କୁ ପୂରିଛି ୩ ମାସ । କମ୍ ଦିନରେ ଅନେକ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପୂରଣ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ରାଜ୍ୟ ସରକାର । ହେଲେ ଏବେ ବି ଚିତ୍ରଫଣ୍ଡୁ ଟଙ୍କା ଫେରସ୍ତ, ଭଉା ବୃଦ୍ଧି ଭଲି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି, ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ହୋଇ ରହିଛି । ସବୁରୁ ବଡ଼ କଥା ହେଲା ବିଗତ ୩ମାସରେ କିନ୍ତୁ ନବୀନ ସରକାର ଅମଳରେ ହୋଇଥିବା ଦୁର୍ନୀତି ଉପରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ନହେବାକୁ ନେଇ ଉଠିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ।

ମହିଳାଙ୍କ ପାଇଁ ସୁଭଦ୍ରା ଯୋଜନାରେ ୫୦ ହଜାର । ଧାନ କ୍ଷୁଣ୍ଣାଲ ପିଛା ୩୧୦୦ ଟଙ୍କା । ରତ୍ନ ଭଣ୍ଟାର ସହ ଶ୍ରୀମନ୍ତିର ଚାରି ଦ୍ୱାର ଖୋଲା ନିଷ୍ଠାତି ପୂରଣ ହୋଇଯାଇଛି । ସେପଟେ ତବଳ୍ ଇଞ୍ଜିନ ସରକାର ଆସିବା ପରେ ବିଶ୍ୱ ଦରବାରରେ ଓଡ଼ିଶାକୁ ମିଳିଛି ଏକ୍ସପୋକ୍ । ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶାରେ ନୌସେନା ଦିବସ ସମାରୋହ ସହ ଡିଜି ସମ୍ମିଳନୀ ସଫଳତାର ସହ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଛି ।

ଓଡ଼ିଶା ବଜାରର ହାଲଚାଲ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ଓଡ଼ିଶାରେ ଭାଜପା ସରକାର ଆସିବା ପରଠାରୁ ଆକୁ ବଜାରରୁ ଭଭାନ ହୋଇ ଯାଇଛି କହିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ସାଧାରଣତଃ ଦଶଟଙ୍କାରେ ମିଳୁଥିବା ଆକୁ ବିଗତ ଛଅ ମାସ ହେଲା ଚାଲିଶି ତଳକୁ ଓହ୍ଲେଇବା ନଁ ଧରୁ ନାହିଁ । ବାହାର ରାଜ୍ୟରୁ ଆମଦାନୀ ହେଉଥିବା ଆକୁ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଥିବା ଓଡ଼ିଶାରେ ଆକୁ ଚାଷ ନାମକୁ ମାତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ସାଧାରଣତଃ ପଣ୍ଡିମବଙ୍ଗ ସମେତ ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ବିଗତ ଦିନରେ ବାହାର ରାଜ୍ୟରୁ ଆସୁଥିବା ଆକୁ ଆସିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବା ପରେ ପୁଣିଥରେ ଆକୁ ଦର ଆକାଶ ଛୁଆଁ ହେବାକୁ ଲାଗିଛି । ବ୍ରହ୍ମପୁର ସହରରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆକୁ ଦର ଚାଲିଶିରୁ ପଚାଶ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବେଳେ ପିଆଜ ଦର ଷାଠିଏ

ଉପରେ । ସାଧାରଣ ଖାଉଟି ଓ ନିମ୍ନମଧ୍ୟବିଭିନ୍ନ ପରିବାରର ଖାଦ୍ୟର ମୁଖ୍ୟ ଉପାଦାନ ହେଉଛି ଆଜୁ ଏବଂ ପିଆଜ । ଏହି ଦୁଇଟି ବସ୍ତୁର ଅହେତୁକ ଦରବୃକ୍ଷି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାଧୁଛି । ସରକାର ଏଥିପୁଣି ବିଶେଷ ଦୃଷ୍ଟି ଦେବା ଉଚିତ ହେବ ବୋଲି ଆମେ ମନେ କରୁଛୁ ।

ଆଶା କରୁଛି ବର୍ଷ ୨୦୨୪ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଶୁଭପ୍ରଦ ହୋଇଥିବ । ସେହିଭଳି ବର୍ଷ ୨୦୨୪ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ମଙ୍ଗଳମୟ ହେଉ । ମହାପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ କରୁଣା ଓଡ଼ିଶା ତଥା ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ଉପରେ ସବୁବେଳେ ରହୁ । ଆହ୍ଵାନର ଡିସେମ୍ବର ୨୦୨୪ ସଂସ୍କରଣ ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବ ବୋଲି ଆଶା କରୁଛି ।

ଘନ୍ୟବାଦ

ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଇନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା - ସମ୍ବାଦକ, ଆହ୍ଵାନ ଇ-ପ୍ରତିକା

XIM UNIVERSITY

XAVIER INSTITUTE OF MANAGEMENT, BHUBANESWAR

XIM Bhubaneswar Hosts Communique, 2024

ଜାରିଆର ଇନ୍ଦ୍ରଷ୍ଟିର୍ଯ୍ୟର ଅଫ୍ ମ୍ୟାନେଜମେଣ୍ଟ, ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ତାଙ୍କର ମେଡ଼ିଆ

 A photograph of a stage setup for the "COMMUNIQUE '24" event. The background is a large purple banner with the text "COMMUNIQUE '24" in white, flanked by arrows pointing left and right, and "THE ANNUAL MEDIA CONCLAVE" below it. Below the banner, the theme "Brand Tales: Weaving Narratives Through Content" is displayed. Four circular portraits of speakers are shown above their respective seated positions. From left to right, the speakers are: Ms. Amrita P. Mukayastha, Ms. K. Singh, Ms. Pragya & Amita Sahoo, and Mr. Avik Sen. The stage is decorated with orange and yellow marigold garlands and a large "I ❤️ XIMB" sign in the foreground. The audience is visible in the lower foreground.

COMMUNIQUE '24
 THE ANNUAL MEDIA CONCLAVE

Brand Tales: Weaving Narratives Through Content

Ms. Amrita P. Mukayastha
 Senior Global Manager,
 Ms. K. Singh
 CEO, Founder,
 Ms. Pragya & Amita Sahoo
 Matchers of Business,
 Mr. Avik Sen
 Associate Director -
 Strategic Partnerships,
 Tata Consultancy Services

ଏବଂ ପିଆର୍ ସେଲ୍ ଐଲୁମିନେଟିକ୍ ଦ୍ୱାରା
ଆଠ ନଭେମ୍ବର, ୨୦୨୪ରେ ବାର୍ଷିକ
ମାଧ୍ୟମ କନ୍ଫ୍ରେନ୍ କମ୍ମନ୍‌ଯୁକ୍ତିକୁ ଅନୁଷ୍ଠାନିକ ହେଲା । ଏହି ବର୍ଷର
ବିଷୟ ଥିଲା “Brand Tales: Weaving

Narratives Through Content” ।

ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରର ପ୍ରକାଶିତ ଶିଳ୍ପ ନେତୃତ୍ବମାନଙ୍କ ଉପଚ୍ଛିତି ହୋଇଥିଲା । ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ଆକର୍ଷଣ ଥିଲେ ମିସ୍ ଅମୃତା ପିକେ ପୁରକାୟାସ୍ତ୍ରା, ଯିଏ Unileverର ସିନିୟୁର ଗ୍ଲୋବାଲ୍ ବ୍ରାଣ୍ଡ୍ ମ୍ୟାନେଜର ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟରତ । ତାଙ୍କ ସହ ମିସ୍ କୃତି ସିଂହ, Ekaksharର ସିଇଓ ଏବଂ ସ୍କ୍ଵାପକ, ଯିଏ ବ୍ୟବସାୟ ରୂପାୟଣରେ ତାଙ୍କ ଅନୁଭବ ଅଂଶୀଦାର କରିଥିଲେ । ମିସ୍ ପ୍ରକଳ୍ପରମିତା ସାହୁ, ITC Limitedର HR ମୁଖ୍ୟ (ଡିଆସିଲି ଏବଂ ଅଗରବତୀ ବ୍ୟବସାୟ), ତାଙ୍କର ଉଦବୋଧନରେ HR ବ୍ୟବସାୟପନର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ଏକ ନୂଆ ଭାବନା ଆଣିଥିଲେ । ଅବଶେଷରେ, ଶ୍ରୀ ଅଭିଜନ ସେନ, Tata Consumer Productsର ସଂୟୁକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ (ଷ୍ଟାଚେକି ଏବଂ M&A), ଅଧିଗ୍ରହଣ ଏବଂ ବ୍ୟବସାୟ ଗଠନରେ ରଣନୀତି ମୂଳକ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ ।

କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମଟିର ଆରମ୍ଭ ମିସ୍ ଅମୃତା ପିକେ ପୁରକାୟାସ୍ତ୍ରାଙ୍କର ମନୋହର ଅଭିଭାଷଣ ସହିତ ହୋଇଥିଲା । ସେ କହିଲେ, “ବ୍ରାଣ୍ଡ୍ ପରମାଣୁରୁ ନିର୍ମିତ ହୁହଁ; ଏହା କାହାଣୀରୁ ନିର୍ମିତ ।” ଏହା ସାମଗ୍ରିକ ଆଲୋଚନାର ମୁଖ୍ୟ ସ୍ଥାନ

ହୋଇଥିଲା । ତାଙ୍କ ବିଶିଷ୍ଟ କର୍ପୋରେଟ୍ ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ସେ କାହାଣୀ ଗଠନର ମୁଖ୍ୟ ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ, ଯଥା ଚରିତ୍ର, କଥାବସ୍ଥା, ସଂଘର୍ଷ, ଶୈଳୀ, ଏବଂ ସମାଧାନ ଉତ୍ୟାଦି ଉପରେ ଆଲୋଚନା କଲେ ଏହା ଫଳ ସ୍ଵରୂପ, ବ୍ରାଣ୍ଡର କାହାଣୀକୁ ଏକ ପ୍ରାକ୍ତିକରଣ ନୀତିର ଅଂଶ ଭାବରେ କିପରି ଗ୍ରାହକମାନଙ୍କ ସହିତ ଗଭୀର ସମ୍ପର୍କ ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଇ ପାରିବ, ସେଇପାଇଁ ତାଙ୍କର ପ୍ରସ୍ତୁତିକରଣ କରିଥିଲେ । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ସମଗ୍ର ଦିନ ଅନୁପ୍ରେରଣା ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଉତ୍ସ ଭାବେ ଚାଲିଥିଲା ।

ମିସ୍ କୃତି ସିଂହ, ସିଇଓ ଏବଂ ସ୍ଲାପକ, Ekakshar, ଉପ୍ରାଦନ-ନିଷ୍ଠାତିକୁ କାହାଣୀ-କେନ୍ଦ୍ରିତ କ୍ୟାମେନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରି, ପ୍ରଭାବୀ କାହାଣୀ ଗଠନରେ ଉତ୍ୟର ଭୂମିକା ଉପରେ ଜୋର ଦେଲେ । Bumbleର "Find Your Own Kind of Love" ଏବଂ Airbnbର "Belong Anywhere" ପ୍ରକାର ଉଦାହରଣ ଦେଇ ସେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଲେ କିପରି ବ୍ରାଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଲାପନ କରି, ମାନବୀୟ କାହାଣୀ ଆଧାରିତ ମତେଲ ଗୁଡ଼ିକ ଉପଭୋକ୍ତା ସହିତ ସମୃଦ୍ଧ କରାଯାଇ ପାରିବ ।

ମିସ୍ ପ୍ରକ୍ଳାପରମିତା ସାହୁ, HR ମୁଖ୍ୟ - ଡିଆପିଲି ଏବଂ ଅଗରବତୀ ବ୍ୟବସାୟ, ITC Limited, ସେ ତାଙ୍କର ଉପ୍ରାଦନ ବିକାଶ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ କିପରି ସମ୍ଭାୟନ୍ତା ଏବଂ ସମାବେଶୀତା ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ନିର୍ବାହ କରିଥିଲେ, ଏହାକୁ ଅନୁଭବ ପାଇଁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଲେ । ସେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ କିପରି ୧୫୦ରୁ ଅଧିକ ଭିନ୍ନ-ଦୃଷ୍ଟି ସମ୍ବନ୍ଧ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଏହି ପ୍ରକଳ୍ପରେ ଯୋଗଦେଇ ଉପଭୋକ୍ତା ପସନ୍ଦକୁ ପ୍ରଥମିକତା ଦେଖା ଯାଇଛି, ଯାହା ଏକ ସଂକଳନୀ କାହାଣୀ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛି ।

ଶ୍ରୀ ଅଭିକ ସେନ୍, ସଂୟୁକ୍ତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ, ଷ୍ଟ୍ରାଟେଜି ଏବଂ M&A, Tata Consumer Products, ଉପଭୋକ୍ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ବ୍ରାଣ୍ଡ ନିର୍ମାତା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ କେନ୍ଦ୍ରିତ କରି, କହିଲେ ଯେ, ସରଳ ଉପାଦାନ ଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଏକ ବ୍ରାଣ୍ଡ ଗଠନ କରିପାରିବା । ସେ ବ୍ରାଣ୍ଡ ନିର୍ମାଣ

ପାଇଁ ଏକ କୌଣସିକ ଭାଙ୍ଗା
ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି, କହିଲେ ଯେ,
କାହାଣୀ ଗୁଡ଼ିକୁ ଉଦୀୟମାନ
ଉପଭୋକ୍ତା ପମ୍ବନ ଆଧାରରେ
ସମୟୋଜିତ କରିବାର ଗୁରୁତ୍ବ ।

ସେ ପ୍ରମୁଖ ଉଦାହରଣ ସହିତ

ଦେଖାଇଲେ, କିପରି Zomato ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ସୁଯୋଗ ପ୍ରସ୍ତାବ ଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ କାହାଣୀ ଆଧାରିତ କରେ, ଏବଂ କିପରି ଏକ ପ୍ରମୁଖ ରଙ୍ଗ କମ୍ପାନୀ ଉପାଦନ-କେନ୍ଦ୍ରିୟ ବ୍ରାଣ୍ଡରୁ ସେବା-କେନ୍ଦ୍ରିୟ ବ୍ରାଣ୍ଡକୁ ପରିବର୍ତ୍ତି କରିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କର କାହାଣୀକୁ ପୁନର୍ନିର୍ମାଣ କରିଛି ।

COMMUNIQUE ୨୦୨୪ ଆୟୋଜନର ସମାପ୍ତି ସମୟରେ, ପ୍ରଶ୍ନ-ଉତ୍ତର ସେସନ୍ ଆରମ୍ଭ କରା ଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଠିରେ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ଆକର୍ଷଣୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଏବଂ ଗଭୀର ଅବଦାନ ସହ ନୂତନ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ, ଯାହା ଆଲୋଚନାକୁ ଏକ ନୂତନ ଦିଗ ଦେଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ଅମ୍ବିତା ମୋହାନ୍ତୀ, IlluminatiX - The Media and PR cell of XIM, Bhubaneswarର କୋଷାଧ୍ୟକ୍ଷ, ପ୍ୟାନେଲ ଅଫ୍ ସ୍ଟିକର ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ ଏବଂ ସମ୍ମାନପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । IlluminatiXର ସଂଯୋଜକ ଅମନ୍ ଗୌରେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମର ସଫଳତା ପାଇଁ ସଭିଙ୍କୁ କୃତଜ୍ଞତା ଉଣାଇଥିଲେ ।

COMMUNIQUE ୨୦୨୪ ସଫଳତାର ସହିତ ସମାପ୍ତ ହୋଇଛି, ଏହି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସନ୍ଦେଶ ସହିତ ଯେ, କାହାଣୀ ଏବଂ ବ୍ରାଣ୍ଡ ନିର୍ମାଣରେ ସେହି କାହାଣୀ ଏବଂ ନାରେଟିଭ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ନିର୍ବାହ କରେ, ଏବଂ ପ୍ରତିଟି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଏକ କାହାଣୀ ଅଛି, ଯାହା ସେହି ବାଣ୍ଶିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ।

ବୀଜୁ ପରୀତା

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ

କଞ୍ଚୁୟଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲେଖ୍ୟକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫର୍‌ଜୋରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଳଗା ଅଳଗା ଫାଇଲ୍

କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତି ।

ଅନେକ କଳାତ୍ମାଳ - ୨୨

ଅଣୋକ ବିଶ୍ୱାଳ

ରୌପ୍ୟ ବନ୍ଦୀଶାଳାର ଜେଲର-୨

ଆଗରୁ ଭାରତୀୟମାନଙ୍କୁ ପେନାଲ ସେଟଲମେଣ୍ଟକୁ ପଠାଇ ଦିଆଯାଉଥିଲା । ସେମାନେ ଥିଲେ ସମାଜପାଇଁ ଦୁଷ୍ଟ ଦୁର୍ଧାନ୍ତ ଲୋକମାନେ, ସିପାହୀ ବିଦ୍ରୋହର କିଛି କର୍ଣ୍ଣଧାରମାନେ, ଆଉ ଆଗରୁ ବିପଦଜନକ ହୋଇଯାଇପାରିବା ଭଳିଆ ଦୃଢ଼ ଲୋକ ମାନେ, ଆଉ ଏମାନେ ପାଉଥିଲେ ଆଣ୍ଟାମାନରେ ନିର୍ବାସନ ଦଣ୍ଡ । ଏମାନେ ପେନାଲ ସେଟଲମେଣ୍ଟର ଜେଲ ଆଉ ଉଙ୍ଗଳ ଭିତରେ ପଡ଼ି ସତିଯାଆନ୍ତି । ଯଦି ବଞ୍ଚିବେ ତେବେ ମନରେ ପଙ୍କୁ ହୋଇ ବଞ୍ଚନ୍ତି । ସେଇ ଭାବନାର କ୍ରମଧାରାରେ ସେଟଲମେଣ୍ଟ ଆରମ୍ଭ ହେବାର ୪୦ ବର୍ଷ ପରେ ସେଲୁଲାର ଜେଲ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଆଉ ଏକ ବିଶାଳ କୋଠା ତିଆରି ହେଲା । ଏଥିରେ ଧିଲା ୨୯୭୮ ମେରୀ କୋଠାରୀ । କୋଠାରୀମାନଙ୍କର ଆକାର ଧିଲା ୧୩.୫ ଫୁଟରେ ୭.୫ ଫୁଟ । ପ୍ରାୟ ୭ ଶହ କଇଦୀ ଏହାର ନିର୍ମାଣରେ ନିଯୋଜିତ ହେଲେ । ଆଉ ନିର୍ମାଣ କାମ ଦଶବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୧୯୯୭ ମସିହାରୁ ୧୯୦୭ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଲା । ଇଟା ପାଇଁ ଡଣ୍ଡସ ପଏଣ୍ଟୁଆଦି ଯାଗରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଥିବା କୋରାଲକୁ ବ୍ୟବହାର କରାଗଲା । ଆଉ ବହୁ କିଛି କୋଠା ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ସାମଗ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ବର୍ମାରୁ ଅଣାଗଲା । ଭାଇପର ଦ୍ୱୀପର କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତି ମାସରେ କୋଡ଼ିଏ ହଜାର କୁୟବିକ ଫୁଟ ପଥର ଭାଙ୍ଗିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଧିଲା । ଜେଲରେ କଇଦୀମାନେ ମୁଖ୍ୟତ୍ୱେ ଛାଇ ବିରୋଧି ଲୋକମାନେ ଥିଲେ । ଚିଟାଗଙ୍ଗ ଆର୍ମରୀ କେଣ, ମାନିକତାଳା ବୋମା କେଣ, ନାସିକ କନସ୍ତାରେସି, ଲେବଙ୍ଗ ରେସ କୋର୍ସ କେଣ ଆଦି ଘଟଣାରୁ ଆସିଥିଲେ ବିଦ୍ରୋହୀମାନେ । ଆଉ ଆସିଥିଲେ ଗୋଦାବରୀର ରୂପ୍ତା ବିଦ୍ରୋହର ଦୋଷୀମାନେ । ତା'

ଛଡା ମାଲାବାରର ମୋପଳା ବିଦ୍ରୋହର ଆସାମୀମାନେ, ବର୍ମାର ଥାରାଞ୍ଜାତି ବିଦ୍ରୋହର କର୍ଣ୍ଣଧାରମାନେ । ସେମାନଙ୍କ ଛଡା ଆସିଥିଲେ ହତ୍ୟା, ଡକାଇତି ଉତ୍ୟାଦିରେ ସଂମୃଦ୍ଧ ଓ ଆଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡ, ଲମ୍ବା କାରାବାସ ପାଇଥିବା ଦୁର୍ବାନ୍ତ ଅପରାଧୀମାନେ । ସେମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କିଛି କମ ନଥିଲା ।

ଏଇ ସ୍ଥାନଟା ମୋଟେ ଖରାପ ନୁହଁ । ଏଇଠି ତୁମେ ପ୍ରକୃତ ମୁକ୍ତି ପାଇବ । ପ୍ରକୃତ ମୋଷ ।- କିଏ ଗୋଟାଏ କହି ଜୋରରେ କୋକିଶିଆଳୀ ଭଳି ଭୁକ୍ ଭୁକ୍ ହୋଇ ହସିଲା । କଇଦୀମାନେ ସେତେବେଳକୁ ଧାଉ କରି ଠିଆ ହୋଇସାରିଲେଣି । ଜାହାଜରୁ ଓହ୍ଲେଇବାର ପ୍ରସ୍ତୁତି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲାଣି । କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଏ ଭିତରେ ଯାତ୍ରରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଲାଙ୍ଘନା ଆଉ ଯନ୍ତ୍ରଣା ମିଳିସାରିଥାଏ । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଏ ଯାତନା କୁଆଡ଼େ ବହୁତ କମ । ସେଲକୁର ଜେଲର କଷ୍ଟ ଆଗରେ ଏ କୁଆଡ଼େ କିଛି ନୁହଁ । ସେମାନେ ମନେ ମନେ ହଲିଯାଉଥିଲେ । କି ଭାଗ୍ୟ ! ନିର୍ବାସନ ଆଉ ତା' ପୁଣି ଆଣ୍ଟାମାନରେ । କଳାପାଣି, କେହି ସେଠାରୁ ଖସି ପାରିନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଆଶଙ୍କାର ବାଦଲ ଯେମିତି ସ୍ଥିର ହୋଇୟାଇଥିଲା, ଲାଗୁଥିଲା ଭାଗ୍ୟ ଆକାଶରେ ଶାଗୁଣୀ ଉଡୁଛି ଆଉ ଅଫେକ୍ଷା କରି ରହିଛି କେବେ ମଣିଷ ଶବ ହୋଇ ତଳେ ପଡ଼ିଆରେ ପଡ଼ିବ ।

ତୁମେମାନେ ମୋଟେ ଚିନ୍ତା କରନି । ଆଣ୍ଟାମାନଟା ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ଏକ ପିଠା ଭଳି ଭାସୁଥାଏ । ତୁମେମାନେ ବେଶ ଖାଇବ, ପିଇବ ଆଉ ମଜା କରିବ ।- ଆଉ ଗୋଟାଏ କିଏ ଫଂଟା ତାଉଆ ଭଳି ସେଁ ସେଁ ହେଉଥିଲା ।

ଜେଲର ଡେଭିତ ବେରୀ ଲୋକଟା ଭଲ । କଇଦୀଙ୍କ ଠିକ ଖାତିର କରେ, ଖାଇବା ପିଇବା କିଛି କମ କରେନା ।- କିଏ ଗୋଟାଏ କହି ଜୋରରେ ହସି ଉଠିଲା । ସବୁ ସୈନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ତା' ଦେଖାଦେଖି ହସି ଉଠିଲେ । ଦଳେ ଗଠିଆ ଝୁଣି ଖାଇବାକୁ ଯେମିତି ଅନେଇ ବସିଛନ୍ତି ।

ସେତେବେଳେ କଇଦୀମାନେ ଚେନରେ ବନ୍ଧା ହୋଇ ଜାହାଜ ଭିତରୁ ସେଲୁଲାର ଜେଲକୁ ଦେଖିଲେ । ଏହା ଏକ ବଡ଼ କୋଠା ପରି ଲାଗୁଥିଲା, କିଛି କିଛି ଅଂଶ ଗଛ ବୃକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଲୁଚିଯାଇଥିଲା । ପାଣିରେ ପ୍ରାୟ ଢରୁ ୪ କିଲୋମିଟର ଦୂରରେ ଥାଏ ଜାହାଜ । ପାଣି ବେଶ ସଫା ଲାଗୁଥିଲା । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଭେଳାରେ ଓହ୍ଲାଇ ଦିଆଗଲା । ଆଉ ସେମାନେ ଆଣ୍ଟାମାନର ସମ୍ମୁଦ୍ର କୁଳରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଗୋଡ଼ରେ ଲୁହାର ବେଢ଼ ଲାଗିଥିଲା । କଇଦୀମାନେ ନିଜ ବିଛଣା ମୁଣ୍ଡେଇ, ହାତରେ ନିଜ ବାସନ ଧରି ଚାଲିବାଲି ସେଲୁଲାର ଜେଲ ଆଡ଼କୁ ଯାଉଥିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଡର । କିଛି କଇଦୀ ବେପରବାୟୁ ହୋଇ ଚାଲିଥାନ୍ତି, ସତେ ଯେମିତି କିଛି ଘଟିନି । ସେମାନେ ଏମିତି କରି ନିଜ ମନକୁ ଶାନ୍ତ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ । ସେଲୁଲାର ଜେଲର ବଡ଼ ଲୁହା ଗେଟ ଖୋଲିଗଲା, ଆଉ ସେମାନେ ଏକ ଛୋଟ କରିତର ଅତିକ୍ରମ କଲେ । ତା'ପରେ ଏକ ଖୋଲା ଅଗଣାକୁ । କିଛି କୁଆଡ଼େ ଶବ୍ଦ ନାହିଁ । ସେଲୁଲାର ଜେଲ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଭୌତିକ ଛୁଲ ପରି ଲାଗୁଥିଲା । ସେମାନଙ୍କୁ ଜେଲ ଯୁନିଫର୍ମ ଦିଆଗଲା । ଏକ ହାଫ ପ୍ୟାଣ୍ଡ, ଅଣ୍ଟାରୁ ସାମାନ୍ୟ ବଡ଼ ଏକ କୁର୍ତ୍ତା ଆଉ ଏକ ଧଳା ଗୋପୀ ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜେଲ ଦେଖାଇ ଦିଆଯିବ, ପ୍ରତିଟି ଅଂଶ ସହ ତୁମେ ପରିଚିତ ହେବ । ଜେଲର କାମ, ନିୟମ ଇତ୍ୟାଦି ଭଲକରି ଜାଣିବ ।

ସେଲୁଲାର ଜେଲର ସାତୋଟି ବାହୁ ଆଉ ମଝରେ ଅଛୋପମର ଦେହ ଭଲି ସେଣ୍ଟ୍‌ର ଟାଙ୍ଗାର ଥିଲା । ପ୍ରତିଟି ବାହୁ ତିନି ମହିଳା । ସେଲମାନ ଏକ ଧାତିରେ କରିତରରେ ଥିଲା । ପ୍ରତି ସେଲ ନିଜ କରିତରକୁ ଖୋଲୁଥିଲା, ତେଣୁ ଏକ ବାହୁରେ ଥିବା କଇଦୀମାନେ ଅନ୍ୟ ବାହୁରେ ଥିବା କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖିପାରୁ ନଥିଲେ । ପଛ କାହାରେ କେବଳ ତିନି ଫୁଟ ଚଉଡ଼ା ଦେଇ ଫୁଟ ଓସାରର ଭେଣ୍ଡିଲେଟର ସାତ-ଆଠ ଫୁଟ ଉକରେ ଥିଲା, ଯାହା ବାହାରକୁ ତକୁଆ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ସେ ଦେଇ ବାହାର ଦୃଶ୍ୟ

ଦେଖିବା ପ୍ରାୟ ଅସମ୍ଭବ ଥିଲା । ପ୍ରତିଟି ବାହୁର କରିଛର ସେଣ୍ଟାଲ ଗାଉରରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଉଥିଲା ଆଉ ଶେଷରେ ଏକ କାହୁରେ ଶେଷ ହୋଇଯାଉଥିଲା । କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ଗମ୍ଭୀର ଘଣ୍ଟା ଲାଗିଥିଲା ଯାହା ସମୟ ଉଣାଇଦେଉଥିଲା ବା କିଛି ଅଘରଣ ଘଟିଲେ ଜୋରରେ ବାଜୁଥିଲା । ପ୍ରତି ମହିଳା ପାଇଁ ଓ୍ୟାର୍ଡରମାନେ ନିଯୁକ୍ତ ଥିଲେ ।

ଖତେ ହୋଇ ଯାଓ । -ନୂଆ କଇଦୀ ଦଳ ହଠାତ୍ ଏକ ଆଦେଶ ଶୁଣିଲେ । କିଏ ଭାଲୁଆ କୁକୁର ଭଳି ଭାଉ ଗର୍ଜନ କରି ନିଜ ଉପମ୍ଲିତି ଉକାଇ ଦେଲା । କିଛି ଶବ୍ଦ ନାହିଁ । ହଠାତ୍ କେଉଁ ଆତ୍ମ ଶବ୍ଦ ଆସିଲା । ଆଉ ସେମାନଙ୍କ ଦେଖିବା ଭିତରେ ରାତି ଯାଇ ସକାଳ ହୋଇଗଲା । ବାହାରେ ହାଲୁକା ଆଲୁଆ, କିଛି ପକ୍ଷୀଙ୍କର ତାକ ଥିଲା ।

ପୁରୁଣା କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଏମାନେ ଦେଖିପାରୁଥିଲେ । ସେହି ପୁରୁଣା ଲୋକଗୁଡ଼ାକୁ କିଏ ଯେମିତି ହଠାତ୍ ଖଚରୁ ଉଠାଇ ପାଣିରେ ଫୋପାତି ଦେଲାଭଳି ଲାଗିଲା । ସେମାନେ ଏ ଆଦେଶରେ ଛଟପଟ ହୋଇ ଠିଆହୋଇଗଲେ ।

ସିଧା ଲାଇନ ମେଁ ଖଡ଼ା ହୋଇଯାଓ ।- ଆଉ ଏକ ଗର୍ଜନ । ସବୁ ପୁରୁଣା କଇଦୀମାନେ ଏକ ଧାତିରେ ସିଧାହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଗଲେ, ଲାଇନଟା ମନକୁ ମନ ରୂପ ବାତି ଭଳି ସିଧା ହୋଇଗଲା ।

କପଡ଼ା ଭଉାରୋ ।- ପୁଣି ଏକ ଆଦେଶ । ନୂଆ କଇଦୀମାନେ ଚମକି ପଡ଼ିଲେ ଆଉ ପୁରୁଣା କଇଦୀମାନେ ନିଜର କୁର୍ତ୍ତା ଆଉ ଗୋପୀକୁ ଦେହରୁ ଏକଦମ ଗାତିରୁ କଭର ହଟାଇଲା ଭଳି ଖୋଲିଦେଲେ । ପୁଣି ଆଦେଶ ଆସିଲା, “ହାଥ ମେ ରଖୋ ।”- ସେମାନେ କପଡ଼ାକୁ ମେସିନ ଭଳି ହାତରେ ରଖୁଥିଲେ । ତା’ପରେ ଆଦେଶ ଥିଲା- କଦମ୍ବ ଉଠାଓ ।- ସେମାନେ ନିଜର ଏକ ଗୋଡ଼ ଉଠାଉଥିଲେ ସତେ ଯେମିତି ଏବେ ନାଚ କରିବେ । ତା’ପରେ ଆଦେଶ - ରଖ ଦୋ । ଗୋଡ଼ ତଳକୁ ହୋଇଯାଉଥିଲା ଆଉ କପଡ଼ାକୁ ତଳେ ରଖିଦିଆଗଲା ।

ପରଫେଣ୍ଡ ଡ୍ରିଲ । ସବୁ ଆଦେଶ ଠିକ ଭାବରେ କଇଦୀମାନେ ପାଳନ କରିଛନ୍ତି । ଜମାଦାର ଖାନ ସାହେବର ମୁହଁଗା ସକାଳ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଭଲି ଉଦ୍ଧଳ ହୋଇଥିଲା । ତା' ମୋଟା ନିଶଚ୍ଚା ମନକୁ ମନ ମୁନିଆ ହୋଇ ମୋଡ଼ି ହୋଇଗଲା । ‘ବ୍ରାତୋ ହିରୋତ’- ଜମାଦାର ଖାନ ସାବ ଜୋରରେ ଚିଲ୍ଲେଇ ଉଠିଲେ ଆଉ କଇଦୀମାନେ ମୁହଁରେ ଜବରଦସ୍ତି ଛୋଟିଆ ହୃଦୟରେ ତାରାରୁ ତୋଳି ନେଇଆସୁଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ୩୦ ଟିକେ ଖୋଲି ଯାଉଥିଲା ଆଉ ଦାନ୍ତ ସାମନ୍ୟ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଜମାଦାର ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଟିକେ କରୁଣା ରଖିଥାନ୍ତି । ମୁହଁରେ ଏକ ଏକ ମଲ୍ଲୀ ଫୁଲ ଥାଉ ।

ଯାତ୍ରା ପାର୍ଟିରେ ବି ଏହାଠାରୁ ଭଲ ଅଭିନୟ ହେବନି । - ନୂଆ କଇଦୀମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କିଏ କହିଲା ।

ତୁମମାନଙ୍କର କାମ କରିବାର ଜାଗା ।- ଜମାଦାର ହସି ହସି ଜୋରରେ ନୂଆ କଇଦୀମାନଙ୍କୁ କହିଲା ।

ଦୁଇବାହୁ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଖାଲି ଜାଗା ବା କର୍ମଶାଳା, ଯାହା ପ୍ରତି ବୁକର ଆଗରେ ଥିଲା । ସେଇଠାରେ କଇଦୀମାନେ ଦିନରେ କାମ କରୁଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ କାମ ତଦାରକ ପାଇଁ ଜମାଦାର, ଟିନତାଳ ଆଉ ପେଟି ଅଫିସରମାନେ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଶେଷରେ ଇଂରେଜ ଅଫିସରମାନେ ଆଦେଶ ଦେଉଥିଲେ । ସେଲୁଲାର ଜେଲ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ ପଥର ବାହାରୁ ପଶିଲେ ତାହାଣ ଆଡ଼କୁ ଖାଲି ଜାଗାର ଶେଷ ଅଂଶକୁ ଥିଲା ଫାଶୀଖୁଣ୍ଡ । ଫାଶୀଖୁଣ୍ଡର ଦ୍ୱାର ଖୋଲା ରହୁଥିଲା । ପ୍ରତି ଫାଶୀ ଖୁଣ୍ଡଟଳେ ଏକ ଗ୍ରାପଡୋର ରହୁଥିଲା । କଇଦୀର ଗଳାରେ ଫାଶୀର ରକ୍ଷି ଭିତ୍ତିଦେବା ପରେ ଗ୍ରାପଡୋର ଖୋଲିଯାଉଥିଲା ଆଉ କଇଦୀ ତଳକୁ ଝୁଲିପଡ଼ୁଥିଲା । ତା'ପରେ ଦେହଟା ଛଟପଟ ହେଉଥିଲା, ବେକ ଲମ୍ବି ଯାଉଥିଲା ଆଉ ମୃତ୍ୟୁ । ତା'ପରେ ମୃତ ଶରୀରକୁ ଗ୍ରାପଡୋର ତଳେ ଥିବା ଏକ ଗାତକୁ ଆଶାଯାଉଥିଲା । ସେ ଗାତରୁ ଏକ ସୁତଙ୍ଗ ଲମ୍ବିଯାଉଥିଲା

ସମୁଦ୍ରକୁ । ସେହି ରାସ୍ତା ଧିଲା ହତଭାଗ୍ୟ ମଣିଷର ଶେଷ୍ୟାତ୍ରା, ରାସ୍ତା ଅଛାରୁଆ, ଥଣ୍ଡା ଆଉ ସନ୍ତସନ୍ତିଆ । ମୃତକର ଶେଷକ୍ରିୟା ଏମିତି ହେଉଥିଲା । ନୂଆ କଇଦୀମାନେ ଚମକି ପଡ଼ିଲେ । ତଳେ ସମୁଦ୍ର ପାଣି ଚକଚକ କରୁଥିବ ନିଶ୍ଚୟ । କେତେ କଇଦୀ ଏ ଭିତରେ ଫାଣି ପାଇସାରିଲେଣି ।

ମଣିଷକୁ ତରାଇବା ପାଇଁ ଏକ ଚିହ୍ନ ଦରକାର । ଯାତନା ଆଉ ମୃତ୍ୟୁ ? କେଉଁଟା ବଡ଼ ? ମଣିଷ କ'ଣ ସବୁ ଛାତି ଶରୀର ପାଇଁ ବଞ୍ଚେ ?- ଅବିନାଶ ମନକୁ ମନ ନିଜକୁ କରୁଥିଲା ।

ରଶି ତିଆରି ଆରମ୍ଭ କର ।- ଏକ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ଵର । ଆରେ, ଏମାନେ କ'ଣ ପ୍ରଥମରୁ ଫାଣୀ ପାଇଁ ରଶି ତିଆରି ପାଇଁ କହିଲେଣି ନା କ'ଣ ? କଇଦୀ ହେବା ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ପ୍ରଥମରୁ ଫାଣୀ ଖୁଣ୍ଡକୁ ଯାତ୍ରା ? ନୂଆ କଇଦୀମାନଙ୍କ ଛାତିରେ ତରର ଲହତି ଖେଳି ଯାଉଥିଲା ।

ବୋଝେ ବୋଝେ ନଡ଼ିଆ କତା ଏକ ବଡ଼ କାମଶାଳକୁ ଅଣାଗଲା । ଏଇଟା ଏକ ଲମ୍ବା ସେତ । ଦୁଇ ବାହୁ ମଞ୍ଜିରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଅଳଗା ଅଳଗା କାମ ପାଇଁ ଅଳଗା ପ୍ଲାନ ଅଛି । କେମିତି ରଶି ତିଆରି ହେବ ତାହା ରାଜନୈତିକ କଇଦୀମାନେ ଜାଣି ନଥିଲେ । ଜଣେ କଇଦୀ ଏକ କତା ବିତା ଖୋଲିଲା, ରଶି ତିଆରି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । କିନ୍ତୁ କେମିତି କତାକୁ ବଳାଯାଏ ତା' କରିପାରୁନଥିଲା । ଜଣେ ଓ୍ୟାର୍ଟର ଆସି ରଶି ତିଆରି କୌଣସି ବାହାରେ ଠିଆ ହୋଇ ବତାଇଲା । ହାତରେ ଅଳ୍ପ କତା ନେଇ ବଳି ସବୁଆ ବଳିତା ତିଆରି କର । ସେ ସଳିତା ଭଳିଆ ପତଳା ବଳିତା ବା ବାଣିକୁ ଏକ କଡ଼ରେ ରଖ । ଏମିତି କିଛି ବାଣି ଏକାଠି କର । ତା'ପରେ ଦୁଇଟା ବଳିତାକୁ ଆଣି ପାଦ ବୁଢା ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ଟାଣରେ ଧରି ହାତରେ ରଶି ବଳ । ଆଉ ସେମିତି ଲମ୍ବା ରଶି ତିଆରି କର । କେତେଜଣ ପୁରୁଣା କଇଦୀ ରଶି ତିଆରି କରିବାକୁ ଲାଗିଗଲେ । କିନ୍ତୁ ରଶି

ତିଆରି ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗୁନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବଡ଼ କଥା ହେଲା ଯେ କାମ କରିବା ସମୟରେ ସେମାନେ ଯେ ପାଖାପାଖି ବସିଛନ୍ତି । ସେଇଟା ସେଲୁଲାର ଜେଲରେ ଭାଗ୍ୟର କଥା, ଏକ ବଡ଼ ସାନ୍ତ୍ରନା । ତା'ପରେ ଦିନ ବୁଢ଼ିବା ସହ ସେମାନଙ୍କୁ ସେଲରେ ପଣ୍ଡ ଭଳି ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯିବ ।

ନୂଆ କଇଦୀ ଦଳ ଏମିତି ଏକ ଜାଗା ଦେଖି ସାମାନ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ମ୍ମ ହେଲେ । ସବୁ ଜେଲରେ ଶୃଙ୍ଖଳା ଅଛି । ସେମିତି ସେଲୁଲାର ଜେଲରେ କିଛି ଶୃଙ୍ଖଳା ଅଛି, କିଛି ରଣ୍ଗ ବଳା ଭଳି ସହଜ କାମ ଅଛି । ଶୁଣାଯାଉଥିବା ଭୟଙ୍କର ବନ୍ଦୀଶାଳା ବୋଧେ ନୁହେଁ । ବହୁତ ଦୂର ତ ସେଇଥିପାଇଁ ଲୋକ କିଛି ମିଛ ଖେଳାଇଛନ୍ତି ।

ଏପଟ ଜାଗାଟା ଦେଖିଦିଆ । ତେଲ ଘଣା ।- ବହୁତ ଧୀରେ ଜମାଦାର କହିଲା । ସେ ମୋଟେ ହସ୍ତନଥିଲା । ସବୁ ନୂଆ କଇଦୀ ସେପଟକୁ ବୁଲି ଅନାଇଲେ ।

ଦୁଷ୍ଟ କଇଦୀମାନଙ୍କ ସବୁଠାରୁ ପ୍ରିୟ ଜାଗା । ତୁମ ଭିତରେ ଯିଏ ଦୁଷ୍ଟ, ବଦମାସ ଆଉ ଆମାନିଆ ତା'କୁ ଏ କାମ ଭଲ ଲାଗିବ । ମୋଟେ ୩୦ ପାଉଣ୍ଡ ନତିଆ ତେଲ କିମ୍ବା ୧୦ ପାଉଣ୍ଡ ସୋରିଷ ତେଲ ବାହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସହଜ କାମ, ଟିକିଏ କଷ ନାହିଁ । ହାତ ଗୋଡ଼ର ଭଲ ବ୍ୟାୟାମ ହୁଏ ।- ଜମାଦାରଟା ଦାନ୍ତ ଚିପିକରି କହୁଥିଲା ଯେମିତି ମୁହଁରୁ ଟିକେ ହସ ନବାହାରେ ।

ଏ ପରିଚୟ ପରେ ପାଖରେ ଦୁଇଜଣ ପେଟି ପଠାଣ ଅଫିସର ଦମ୍ବରେ ଠିଆ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ତେଲ ଘଣାକାମ ଦେଖିବେ । ନୂଆ କଇଦୀମାନେ କିଛି ତୁମ୍ହି ପାରିଲେନି । ସେମାନେ ଦେଖୁଦେଖୁ କିଛି ପୁରୁଣା କଇଦୀ ତା' ଭିତରକୁ ପଶିଲେ । ଗୋଟାଏ ପଠାଣ ପେଟି ଅଫିସର ନିଜ ହାତମୁଠାକୁ ଗୋଟାଏ କଇଦୀର ନାକରେ ରଖି ଜୋରରେ ଚିପିଦେଲା । ଲୋକଟାର ପତଳା ଶରୀର ହଲୁଥିଲା ପରି ଲାଗୁଥିଲା ।

ଯଦି କାମ ପୁରା କରିବୁନି ତୋ ନାକକୁ ମୁଠିରେ ବାଡ଼େଇ ବାଡ଼େଇ ପଡ଼ିଆ

କରିଦେବି ।- ସେ ପଠାଣ ପେଟି ଅଫିସର ସାପ ବଳିଆ ହିସ୍‌ହିସ୍ କରି କହିଲା । ତା' ଆଖିଗା ମଧ୍ୟ ସାପ ଆଖି ଭଲି ଲାଗୁଥିଲା, ଜିଭଟା ସାପ ଜିଭ ପରି ମୁହଁରୁ ବାହାରି ଆସି ପଶିଯାଉଥିଲା ।

ଆରେ ବାପରେ, କି ବ୍ୟବହାର ! ପୁରୁଣା କଇଦୀଗୁଡ଼ାକ ଦୌଡ଼ିଦୌଡ଼ି ୪୦ ପାଉଣ୍ଡର ନତିଆ ବସ୍ତା ଧରି ତେଲ ଘଣାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ ତେଲ ରଖିବାକୁ ଏକ ଏକ ବାଲଟି ଥିଲା । ତେଲ ଘଣାରେ କାମ କରିବା ସହଜ ନୁହଁ । ନତିଆକୁ ମଝିରେ ଥିବା ଖାଲି ଜାଗାରେ ରଖାଯାଉଥିଲା ଆଉ ଚକ ଘୁରିଲେ ନତିଆ ପେଣି ହୋଇ ସେଥିରୁ ତେଲ ବାହାରୁଥିଲା । ଚକା ଘୁରିବା ସହ ନତିଆ ପେଣି ତ ହେଉଥିଲା କିନ୍ତୁ ଚକା ଘୁରାଇବା ଧିରେ କଷ୍ଟକର ହୋଇଉଠୁଥିଲା । କୋଡ଼ିଏ ଥର ଘୁରାଇବା ଏକ ଅତି ସବଳ କୁଳି ପାଖରେ ମଧ୍ୟ କଷ୍ଟକର ଥିଲା । ଦେହରେ ବଳ ନାହିଁ, ସେମାନେ ସେମିତି ତେଲ ଘଣାର ବାହୁକୁ ଠେଲି ଚାଲିଥିଲେ । ପ୍ରାୟ ୧୦ ମିନିଟରେ ସେମାନଙ୍କ ନିଃଶ୍ଵାସ ଓଜନିଆ ହୋଇଗଲା ଆଉ ମୁହଁ ଲାଲ ହୋଇ ଭାରି ହୋଇଗଲା । ତା'ପରେ ସେମାନେ ଧର୍ମସଙ୍କ ହେବା ଆରମ୍ଭ କଲେ, ସେମାନଙ୍କ ଜିଭ କୁକୁର ଭଲି ବାହାରି ଆସୁଥିଲା । ଘଣ୍ଟାଏ କାମ କଲାପରେ ଦେହ ହାତରେ ଆଉ ଜୀବ ଥିଲା ପରି ଲାଗୁନଥିଲା । ସେମାନେ ନିଜ ଭାଗ୍ୟକୁ ଦୋଷ ଦେଇ ଘଣା ଚାରିପାଖେ ବୁଲୁଥିଲେ । ଏ ଭିତରେ ସେମାନଙ୍କ ହାତ ସବୁ ଖଣ୍ଡିଆ ହୋଇ ଫାଟି ଜଲୁଥିଲା । ମୁଣ୍ଡ ଘୁରାଉଥିଲା ଆଉ ଆଖି ଆଗ ଅନ୍ଧାର ଲାଗୁଥିଲା । ଏମିତି ଦିନ ଛଅଟାରୁ ଦଶଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ତେଲ ଘଣାରେ ଘଣା ପେଲି ଚାଲୁଥିଲେ ।

ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ତମ ଭଲିଆ ପଢାଗୁଣା ଲୋକ । ଏ କାମ ତମ ଭଲିଆ ଲୋକେ ଭଲ କରନ୍ତି । ତୋର ତକାଏତ ଏ କାମ କରନ୍ତିନି ।- ଗୋଟାଏ ପେଟି ଅଫିସର କହି ହୋ ହୋ ହୋଇ ବାବାନାଭୂତ ଭଲିଆ ହୁଏଇଲା । ନୂଆ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେଲୁଲାର ଜେଲ

ଏକ ଭୁତଙ୍କ କାରଣାନା ଭଳିଆ ଲାଗୁଥିଲା ।

ଧୋବ ଧଉଳିଆ ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କ କାମ ।- ଆର ପେଟି ଅଫିସରଟା କହି ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସିଲା । ପ୍ରଥମ ଲୋକଟା ତା' ସହ ଯୋଗଦେଲା ।

ପେଟି ଅଫିସରମାନେ ହସିବା ଦେଖି ଘଣା ପେଲୁଥିବା କିଛି କଇଦୀ ହସିଲେ । ସେମାନେ ହସି ହସି କାମ କରୁଥିଲେ । ପେଟି ଅଫିସରଟା ସେମାନଙ୍କ ହସ ଦେଖି ଶକ୍ତିଶାଳା ପରି ରୂପ ହୋଇଗଲା । ସେମାନେ କଇଦୀଙ୍କ ସହ ହସରେ ଭାଗ ନେବାକଥା ନୁହଁ । ତେଲ ଘଣାରେ କଇଦୀ ସେମିତି କାମ କରିଚାଲୁଥିଲେ । ଖାଇବା ସମୟରେ ଖାଲି ଘଣା ଘରର ଦ୍ୱାର ଖୋଲୁଥିଲା । ସେମାନଙ୍କୁ ସେ ଘରେ ଖାଇବାକୁ ଏକ ଥାଳିରେ ମିଳୁଥିଲା । ହାତ ଧୋଇବାକୁ ପାଣି ନାହିଁ । ବାହାରେ କାମ ପୁରା ହେଉନଥିବାରୁ ଜମାଦାର ଗାଳି ଦେଇ ଚାଲୁଥିଲା, ପେଟରେ ଖାଲିଥିବା ଜାଗା ଜମାଦାରର ଗାଳିରେ ବୋଧେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଥିଲା । କାମ ସାର, ନହେଲେ ଭଲକରି ମାଡ଼ ଗାଳି ମିଳିବ । ଏମିତିଆ କୁହାଟରେ କଇଦୀମାନଙ୍କ ହାତ ମେସିନଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଜୋରରେ ଥାଳିରୁ ମୁହଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଉଥିଲା ଆଉ ପେଟ ଜଳଦି ଭରୁଥିଲା । ସେମାନେ ତେଲ ଘଣାକୁ ଫେରି ଆସୁଥିଲେ ଆଉ ଘଣା କାମ ସନ୍ଧ୍ୟା ଟଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲୁଥିଲା । ପ୍ରାୟ କେହି ଣଠ ପାଉଣ୍ଡ ନତିଆ ତେଲ ବାହାର କରିପାରୁ ନଥିଲେ । କାମ ପୁରା କରି ପାରୁନଥିବା କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଭଲକରି ମାଡ଼ ଗାଳି ମିଳୁଥିଲା । ସେମାନେ ଅପମାନ, ମାଡ଼ ଖାଇ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି, ଲୁହ ଝରାଇ ଝରାଇ ନିଜ ନିଜ ସେଲକୁ ଯାଉଥିଲେ ।

କି ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଲୋକଗୁଡ଼ାକ । ଜାଗାଟା ତ ନର୍କ, ତେଲ ଫୁଲୁଥିବା ତତଳା ତାଉଆରେ ଛଟପଟ ହୋଇ ମଣିଷ ଏଇଠି ପେଣି ହେଉଛି ।- ଗୋଟାଏ ନୁଆ କଇଦୀ କହିଲା । ବାହାରେ ରୂପାଭଳି ଦିଶୁଥିବ ବନ୍ଦୀଶାଳା ଆଉ ଭିତରେ ଖାଲି ଲୁହ ବୋହିଯାଉଥିବ । ନର୍କର ରୂପ ତା'ହେଲେ ଏମିତି । ଲୁହ ବରଫ ହୋଇ ରାତିରେ ଝଲମେ ।

ସକାଳ ୭ଟା ୧୦ୟ କାମ । ମଞ୍ଜିରେ ଖାଇବା ପାଇଁ କିଛି ସମୟ । ସେଇରେ ପୁଣି ଖାଇବା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉନି । ଆଉ ଘଣା ପେଲା ଭଲି କାମ ସନ୍ଧ୍ୟା ୫ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲୁଛି । ଏମାନେ ମଣିଷ ନା ପଣ୍ଡ, ନା ପଥର । -ଆଉ ଗୋଟାଏ ନୂଆ କଇଦୀ କହିଲା । କେହି ଅବଶ୍ୟ ଶୁଣି ନାହାନ୍ତି ।

କିଛିଙ୍କର କାମ ମୋଟେ ସବୁନଥିଲା । କାମ ସାରି ପାରିନଥିବା କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ୫ଟା ପରେ ମଧ୍ୟ କାମରେ ଲାଗାଗଲା । ସେମାନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଉଠୁନଥିଲା, ଗୋଡ଼ ଘୋଷାରି ହେଉଥିଲା ଆଉ ସେମାନେ ଯେମିତି ପେଲି ହେଉଥିଲେ ।

ନିୟମ ବିରୁଦ୍ଧ କାମ ।- ଜଣେ ନୂଆ କଇଦୀ ଦୃଢ଼ କଣ୍ଠରେ କହିଲା । ସେ କଥା ଅନ୍ୟମାନେ ଶୁଣିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ସନ୍ଦେହ । ସେ ନିଜକୁ କଥାକହି ସାନ୍ତ୍ଵନା ଦେଉଥିଲା ଭଲି ଲାଗୁଥିଲା । କେବଳ ତା' ଓଠ ଟିକେ ଥରିଯାଉଥିଲା ।

ପ୍ରାୟ ୪୦-୫୦ ଜଣ ହତଭାଗ୍ୟ କଇଦୀ ପୁଣି ଘଣାକୁ ଆସିଲେ । ଜେଲର ଡେଭିତ ବେରୀ ଚେଆର ପକାଇ ବସି ସେମାନଙ୍କର କାମ ତଦାରଖ କରୁଥିଲା । ତା' ମୁହଁ ସବୁ ପ୍ରକାର ଗାଳି ବାହାରୁଥିଲା । କିଛି ସମୟପରେ ଡେଭିତ ବେରୀ ନିଜର ଚେଆରରେ ବସି ତୁଳାଇଲା ଆଉ ଏହି ଦୂର୍ଭାଗ୍ୟ କଇଦୀମାନେ ସେମିତି ଘଣାରେ ବୁଲୁଥିଲେ ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କର କୋଟା ପୁରା ନହୋଇଛି । ଏମିତି କାମ ରାତି ୮ଟା ବା ୯ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଲା ।

ସବୁ ନିୟମ ବାହାରେ । - ଗୋଟାଏ ନୂଆ କଇଦୀ କହିଲା ।

ଏକଥା ବାହାରକୁ ନେବ କିଏ ? - ଆଉ ଜଣେ କହିଲା ।

ଏଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ସାମାନ୍ୟ ଦୟା ନାହିଁ ।- ଆଉ ଗୋଟାଏ କଇଦୀ କହିଲା ।

ଆରେ ଏଗୁଡ଼ା ମୋଟେ କାମ କରୁନାହାନ୍ତି ।-ଡେଭିତ ବେରୀ ଚିଲ୍ଲାଇଲା ।

ସବୁ ରାଜନୈତିକ ବନ୍ଦୀ ସାର । ସେମାନେ ପ୍ରାୟ ଏ ପ୍ରକାର କାମ ଜୀବନରେ କରି

ନାହାନ୍ତି ।— ଜଣେ ଜମାଦାର ଅତି ନମ୍ବୁ କଣ୍ଠରେ କହିଲା ।

କାମ ବାହାର କର । ତମେମାନେ ଅଛ କ'ଣ ପାଇଁ ?- ତେଭିତ ବେରୀ ଗର୍ଜନ କଲା ।

କଇଦୀରୁ ଜମାଦାର ବନ୍ଧିଥିବା ଅଫିସରମାନେ ତମକି ପଡ଼ିଲେ । ଏ ପଠାଣ ଜମାଦାରମାନଙ୍କ ଦୟାମାୟୀ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଜୋରରେ ସାଲୁୟଟ ମାରିଲେ । ସବୁ ନିୟମ ପାଳନ ହେବ, କାମ ଆଦାୟ ଅଲବତ ହେବ ।

କାମକଲେ କାଇଦୀକୁ ମଞ୍ଚୁରୀ ମିଳୁଛି । ଏ ଜେଲରେ ସବୁ ନିୟମରେ ଚାଲେ । - ଏକ ଜମାଦାର କହିଲା ।

ଏଠି କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଦିନକୁ ନଅ ଘଣ୍ଟା କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଆଉ ମଞ୍ଚୁରୀ ହିସାବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଅଣା ଆଉ ନଅ ପାଇ ମିଳିବ ଯାହା ତୁମମାନଙ୍କ ଖାଦ୍ୟ, ପେଯ ଆଉ ପୋଷାକପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଉପରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଥିଲା । ୧୮୭୩ ମସିହାରେ ସାର ରବର୍ଟ ନାପିଅରଙ୍କ ସୁପାରିଶ ହିସାବରେ ଫାଣ୍ଟ କ୍ଲାସ କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ୩ ଅଣା, ସେକଣ୍ଡ କ୍ଲାସ କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ୨.୫ ଅଣା ଆଉ ଥାର୍ଡ କ୍ଲାସ କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ୨ ଅଣା ମିଳିବ । ତମମାନଙ୍କର ମେସ ଧର୍ମ ହିସାବରେ ଅଲଗା ଥିଲା । ତେଣୁ କିଛି ଚନ୍ଦ୍ରା କରନି ।

ନୂଆ କଇଦୀମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଏକ କଇଦୀ ଭାବିଲା, କିଛି ମଞ୍ଚୁରୀ ତ ମିଳୁଛି, ଏକ କ୍ରୀତଦାସ ଆଉ କଇଦୀ ମଧ୍ୟରେ ଯାହାହେଉ ଫରକ ଅଛି । କଇଦୀ କିଛି ମଞ୍ଚୁରୀ ପାଉଛି ଆଉ ବୋଧନ୍ତୁ ଏ କ୍ରୀତଦାସ କିଛି ପାଇନି, ଲାଂଛନା ଦୁଇଜଣଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବେଶ ଅଧିକ । ଏଠି ଲାଂଛନା ଆଉ ଯନ୍ତ୍ରଣା ସାମ୍ନ୍ଦିରି, ସରକାର ତରଫରୁ ଦିଆଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ମୁହଁ ଶୁଣିଗଲା ।

ଜୀବନ ତେଲ ଘଣାରେ ଏଇ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । କିଛି ତ ବୟସରେ ବହୁତ ଛୋଟ ଲାଗୁଛନ୍ତି । କଲେଜ ଛାତ୍ର ।— ଜଣେ ନୂଆ କଇଦୀ କହିଲା ।

ଆଉ କଇଦୀମାନଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣା କଥା କହିଲେ ନସରେ । ଅନେକ ବେମାର ପଡ଼ିଛି । କିନ୍ତୁ କୁହାଯାଏ ସେମାନେ ଛଳନା କରୁଛିଛି । ପ୍ରବଳ ଜ୍ଞାନ ହେଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେଲରେ ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯାଏ, କିନ୍ତୁ ହସପିଟାଲ ନିଆଯାଏ ନାହିଁ । ତୋର, ଡକାଏତ, ହତ୍ୟାକାରୀ କଇଦୀ ରୋଗଗ୍ରୁହୀ ହେଲେ ଜେଲ ହସପିଟାଲ ଯାଆଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ରାଜନୈତିକ ବନ୍ଦୀମାନଙ୍କୁ ହସପିଟାଲ ନିଆଯାଏନାହିଁ ।

ତୁମେମାନେ ଏ ଜେଲକୁ ଭଲଭାବେ ଦେଖିନିଆ ।-ସେମାନଙ୍କ ସହ ଚାଲୁଥିବା ଜମାଦାରଟା ଜୋରରେ କହିଲା । ନୂଆ କଇଦୀମାନେ ନିଜର ମନକୁ ଘଣାରୁ ଫେରାଇ କାହୁରେ ଟଙ୍କା ହୋଇଥିବା ଏକ ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ଆଉ ବାହାରକୁ ଅନାଭିଧିଲେ । ବାହାରେଏକ ଗମ୍ଭୀର, ତା' ଦେହରୁ ବାହାରିଯାଇଛି କିଛି କୋଠରୀ । ଆଗକୁ ଏକ କୋଠା, ଆଜି ସେଠାରେ କିଛି ଅଫିସ ଚାଲୁଛି । ତା'ର କୋଡ଼ି-ତରିଶି ହାତ ଦୂରକୁ ଏକ ଗେଟ ଆଉ ସେଥିରେ ଇଂରାଜୀରେ ଲେଖାଯାଇଛି ସେଲୁଲାର ଜେଲ । ଏକ ତୋରଣର ଆକାର ଦିଆଯାଇଛି ଗେଟର ମୁହଁକୁ । ସ୍ଥାଗତର ଗେଟ ।

ଏଠି ମଣିଷକୁ ସ୍ଥାଗତ କରାଯାଏ ।

ନୂଆ ଜୀବନପାଇଁ ନିଶ୍ଚଯ୍ୟ ସ୍ଥାଗତରେ ତ ନୂଆ ଜୀବନ ମିଳେ, ସବୁକିଛି ନୂଆ ଥାଏ ।

ତୁମମାନଙ୍କର ରହିବା ସେଲ ।- ଜମାଦାର କହିଲା ଆଉ ତା' ମୁହଁରେ ଏକ ବିକୃତ ହସ ଫୁଟିଉଠିଲା ।

ପ୍ରତିଟି ସେଲରେ ଏକ ସବୁଆ ଖଟ ଥିଲା । ଚଉଡା କେବଳ ଦେଇ ଫୁଟ । ଖାଡା ପରିସ୍ତ୍ରୀ ପାଇଁ କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଏକ ପାତ୍ର ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଆଉ ତାହା ଥିଲା ସେହି କୋଠରୀରେ । ଦୁର୍ଗନ୍ଧ । ପ୍ରତିଟି କୋଠରୀରେ ଲାଗିଥିଲା ଲୁହାର ଦ୍ୱାର ଆଉ ତାହା ବାହରୁ ବନ୍ଦ ହେଉଥିଲା । ୨୧ ଜଣ ଓ୍ୟାର୍ଟର ସବୁବାହୁକୁ ତିନି ତିନି ଘଣ୍ଟିଆ ଛୁଟିରେ

ଜଗି ରହୁଥିଲେ । ତାଛତା ସେଣ୍ଟାଲ ଟାଙ୍ଗାରରେ ଶସ୍ତ୍ର ରକ୍ଷୀମାନେ ଥିଲେ ।

କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଗଠା ବା ଗଠା ବେଳକୁ ନିଜ ନିଜ ସେଲରେ ବନ୍ଦ କରି ଦିଆ ଯାଉଥିଲା ଆଉ ସେଲ ପରଦିନ ସକାଳ ଗଠାକୁ ଖୋଲୁଥିଲା । ସେଲମାନଙ୍କରେ କେଉଁଠି ଶୌଚାଗାର ନଥିଲା । ରାତିରେ ଖାଡା ପରିସ୍ରା ପାଇଁ ଏକ ମାଠିଆ ମିଳୁଥିଲା । ସୁଇପର ତା'କୁ ପ୍ରତିଦିନ ଅପରାହ୍ନରେ ଆଣି ସେଲର ଏକ କୋଣରେ ରଖିଦେଉଥିଲା । ଏମିତିଆ ପାତ୍ରରେ ଖାଡା ପରିସ୍ରା ଯିବା କଷ୍ଟଦାୟକ ଥିଲା । କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ସକାଳେ, ସଂଜେ ଆଉ ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ କେବଳ ଶୌଚାଳୟ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ଥିଲା । ଶୌଚାଳୟ ଯିବାପାଇଁ ଜମାଦାରକୁ ଅନୁରୋଧ କରିବାକୁ ପଡୁଥିଲା । କଇଦୀମାନେ ଅନେକ ସମୟରେ ଆଣୁମାତ୍ର ବିନତି କରୁଥିଲେ ।

ଏକ ଏକ ପତଳା ଲଙ୍ଗୋଟି ପିଛି କଇଦୀମାନେ ଗାଧୋଉଥିଲେ । ଏହା ଏତେ ପତଳା ଥିଲା ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ସାମାନ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟାକୁ ତାଙ୍କି ପାରୁନଥିଲା । ମଣିଷର ସମ୍ମାନ ବୋଲି କିଛି ରହୁନଥିଲା । କପଡା ବଦଳାଇଲାବେଳକୁ ସେମାନେ ପ୍ରାୟ ଲଙ୍ଗଲା ହୋଇ କପଡା ବଦଳାଉଥିଲେ । ମଣିଷ୍ୟର ଲକ୍ଷ୍ୟା କାହିଁ?- ନୂଆ କଇଦୀମାନେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ କଥା ହେଉଥିଲେ । ବଙ୍ଗାଳୀ ଭଦ୍ରଲୋକମାନେ ବିଚରା ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡୁଥିଲେ । “ହେ ପୃଥିବୀ ତୋ ହୃଦୟ ଫାଟିଯାଉ, ତୋ ବନ୍ଧରେ ମୋତେ ଜାଗା ଦେଇ ବୁଝି ହୋଇ ଯା ।”- କେହି କେହି ବଙ୍ଗାଳୀ ଭଦ୍ରଲୋକ କଇଦୀ ଘୋଷି ହେଉଥିଲେ ।

ତୁମମାନଙ୍କର ଖାଇବା ଥାଳି ।- ଚିନତାଳ ହସି ହସି କହିଲା । ସବୁ ତଦାରଖ କରୁଥିବା ଜମାଦାର, ଚିନତାଳ, ପେଟି ଅଞ୍ଚିଷ୍ଟରମାନେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ହସାହସି ହେଲେ । ଖାଇବା ଅତି ଖରାପ, ଆଉ ମୋତେ ଯଥେଷ୍ଟ ନଥିଲା । ସେହି ଖାଇବାରୁ ପୁଣି ତଦାରଖ କରୁଥିବା ରକ୍ଷୀମାନେ ଭାଗ ବସାଉଥିଲେ । ପିଇବା ପାଣି ମଧ୍ୟ ଅପରିଷ୍କାର ଥିଲା । କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଗାଧୋଇବାପାଇଁ ପାଣି ପ୍ରାୟ ମିଳୁନଥିଲା । କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଏକ

ନିତିଆ ଖୋଲରେ କାଂଜି ମିଳୁଥିଲା । ଚାଉଳ ବୁରା ହୋଇ, ସାମାନ୍ୟ ତାଳି ଆଉ ପରିବା ମିଶା କାଂଜି । ଦୈନିକ ରାସନ ଏହିପରି ଥିଲା, ଭାତ- ୩ ଆଉନସ, ରୋଟିପାଇଁ ଅଟା-୫ ଆଉନସ, ତାଳି-୨ ଆଉନସ, ଲୁଣ ଏକ ଡ୍ରାମ, ତେଲ- ଏକ ଡ୍ରାମର କିଛି ଭାଗ, ଆଉ ପରିବା ୮ ଆଉନସ । ଏତିକି ଖାଦ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପୁରା କଇଦୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚୁନଥିଲା । ସେମାନେ ଏହି ଖାଦ୍ୟରୁ ରୋଟିକୁ ମୁସଲିମ ଓ୍ୟାର୍ଟରମାନଙ୍କ ସହ ଭାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲା । ଏହି କଇଦୀରୁ ଜମାଦାର ବିନିଧିବା ଲୋକମାନେ ପଞ୍ଜାବ ବା ନର୍ଦେଶ୍ଵର୍ଷଷ୍ଟ ପ୍ରାଣିଥର ପ୍ରଦେଶରୁ ଆସିଥିଲେ ଆଉ ପରେ ସୁପରଭାଇଜର ବା ଓ୍ୟାର୍ଟରଙ୍କୁ ପଦୋନ୍ନତି ପାଇଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ଅତି କଦର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା । କଇଦୀମାନଙ୍କଠାରୁ ରୋଟି ଛତାଇ ଖାଇବାକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସରମ ଲାଗୁନଥିଲା । ସେ ମଧ୍ୟରୁ କୁରତମ ଥିଲା ମିର୍ଜା ଖାନ । ସେ ପ୍ରତିଦିନ ୧୦-୧୨ଟା ରୋଟି କଇଦୀମାନଙ୍କଠାରୁ ଛତାଇ ଖାଉଥିଲା । କେହି କଇଦୀ ଯଦି ଭାଗ ନଦେଲା ତା'କୁ ସବୁଠାରୁ କଠିନ କାମ ଦେବାକୁ ଏହି କୁର ଲୋକମାନେ ପଛାଉନଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ନାଁରେ ସତ ମିଛ ଆରୋପ ଆଣୁଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ଖାଇବା ମିଳୁଥିଲା, କଇଦୀମାନେ ନିଜକୁ ନିଜେ ରୋଟି ସବୁ ପଠାଣ ବା ପଞ୍ଜାବୀ ଓ୍ୟାର୍ଟରମାନଙ୍କ ଥାଳିରେ ନିଜେ ନିଜେ ରଖିଦେଉଥିଲେ ।

ସେ ବିରାଟ ଲୋକଟା ?

କମଣ୍ୟ... .

ସମୟ ଖେଳେ ଲୁଚକାଳି

ସୁନନ୍ଦା ମହାତ୍ମି

ସୁପୁଣ୍ଡା ଲୁଚକାଳି ଖେଳୁଥିଲା ଯେମିତି । ପିଲାଦିନେ ଅଭାବ ଅନାଗନ ଭିତରେ ଗାଁରେ ପକ୍କା ଘର ଦୁଇବଖରା କରୁ କରୁ ତଥାପୋଇ ପାଇଁ ସୁନାଚାନ୍ ଓ ରୂପା କୁଳେଇ ଗଢ଼ୁ ଗଢ଼ୁ ପିଅର ଅଧା ଚାନ୍ ଗଡ଼ା ହେଉ ହେଉ ମରିବା ପରି ଏଠି ମଧ୍ୟ ପିତା ଚାଲିଗଲେ ଆରପାରିକୁ ଆଉ ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ଘରଟି ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଲା ବେଳକୁ ବୋଉ ବି ଚାଲିଗଲା । କିନ୍ତୁ ସୁନା ଚାନ୍ ଓ ରୂପାକୁଳେଇ ମାଗୁଥିବା ନାୟିକା ତଥାପୋଇ ପରି ଘରଟିର ସୁପୁ ଦେଖି ଚାଲିଥିବା ନାୟକ, ନାୟିକା ତଥାପୋଇ ବଦଳରେ ଅଙ୍ଗୁଣ ଥିଲା । ଘରଟିଏ ହେବାର ସୁପୁ ଲୁଚକାଳି ଖେଲୁ ଖେଲୁ ସତ ହେଲା ବେଳକୁ ନା ଥିଲେ ବାପା ନା ଥିଲେ ବୋଉ ହେଲେ ସହଧର୍ମଣୀ ହୋଇ ଆସିଥାରିଥିଲେ ସାଗରୀକା । ଅଙ୍ଗୁଣଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଭାଗ୍ୟ ଲୁଚକାଳି ଖେଲୁ ଖେଲୁ ବାପା ମାଆଙ୍କ ପାଇଁ ଭଲ ଘରଟେ କରି ତାଙ୍କୁ ସୁଖୀ ରଖିବାକୁ ଚାହିଁ ରଖିପାରି ନଥିଲେ ଆଉ ଏବେ ନିଜ ସରକାରୀ ଚାକିରୀ ସାଙ୍କୁ ସ୍ତ୍ରୀ ସାଗରୀକାଙ୍କ ସ୍କୁଲ ଚାକିରୀ ଜାଗା ବା ସ୍କ୍ଵାନ ଭିତରେ ଗାଁ ଘରେ ରହିବା ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ହେଉ ନଥିଲା । ତ ଗାଁ ଛାତି ସହରକୁ ଯିବା ଦିନ ଖୁବ କାନ୍ଦିଥିଲା ଅଙ୍ଗୁଣ ବାପା ମାଆଙ୍କ ମନେପକାଇ । ହୃଦୟ ଭିତରୁ ଉଠୁଥିବା କୋହ କିନ୍ତୁ ଥରକୁ ଥର ଲୁହ ହୋଇ ଗଢ଼ିଯାଉଥିଲା ଯେବେ ଥରକୁ ଥର ନୁଆଘର ଖୋଜିବାକୁ ପଡ଼ୁଥିଲା ସହରରୁ ସହର ଯାଏଁ କେବେ ତ ଗାଁରୁ ଗାଁ କେବେ କାରଣ କେବେ ଅଙ୍ଗୁଣର ବଦଳି ହେଉଥିଲା ତ କେବେ

ସାଗରୀକାର ବଦଳୀ ହେଉଥିଲା ତାହା ପୁଣି କେବେ ଗାଁରେ ତ କେବେ ସହରରେ ତ ତାରି ଭିତରେ ଦୁଇପୁଅ ଓ ଏକମାତ୍ର ଝିଅଙ୍ଗୁ ମଣିଷ ପରି ମଣିଷ କରିବାକୁ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ଚାକିରୀ ସ୍ଥାନ ନିରୂପଣ ପୂର୍ବକ ସୁବିଧା, ଅସୁବିଧା ଦୂରତା ନିର୍ଭାରଣ କରି ବଦଳୁଥିଲା ଘର ତ ଭିତରେ ଯିବା ଗାଁ ଘର ପ୍ରତି ଅଙ୍କୁଶର କୋହ ମୋହ ସବୁ ଲୁହ ହୋଇ ନିରିତି ପଡ଼ୁଥିଲା ।

ଯା ହେଉ ଏଥର ନିଜ ଘର କରିବା ପାଇଁ ଶେଷକୁ ଜମି କିଣା ହେଲା ଘର ତୋଳା ମଧ୍ୟ ହେଲା । ଏମିତି ସହରରେ ଘର ହେଲା ଯୋଉଠି ଶିକ୍ଷା ସ୍ଥାନ୍ୟ ଓ ପରିବେଶ ଭଲ ଥିଲା ଓ ପିଲା ତିନୋଟି ମଣିଷ ପରି ମଣିଷ ହେବାକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିକ୍ଷା ପାଇବାର ସୁଯୋଗ ପାଇ ଆଜିକା ଯୁଗରେ ଭଲମଣିଷ ହେବାର ପରିଚୟ ପାଇ କମ୍ବାନୀରେ ଭଲ ପ୍ୟାକେଜ ପାଇ ଅବସ୍ଥାପିତ ହେଲା ବେଳକୁ ଝିଅଟି ମଧ୍ୟ ବାହାରୋରା ହୋଇସାରିଥିଲା ଭଲ ଘର ଓ ବର ଦେଖି । କିନ୍ତୁ ସାଗରୀକା ସ୍ଥାନ ନଥିଲା । ସେତେବେଳକୁ ଅଙ୍କୁଶ ଅବସର ନେଇ ସାରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସାଗରୀକାର ଚାକିରୀ ସମୟ ଶେଷ ହୋଇ ନଥିଲା କିନ୍ତୁ ଅବସ୍ଥା ଏମିତି ହେଲା ଯେ ସାଗରୀକାକୁ ଛାକୃତ ଅବସର ନେବାକୁ ପଡ଼ିଲା କାରଣ ତାଙ୍କୁର ପରାମର୍ଶ ଦେଇସାରିଥିଲେ କି ସାଗରୀକାଙ୍କ ସ୍ଥାନ୍ୟ ଠିକ ହେବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ତଥା ପରିବେଶ ଓ ଜଳବାୟୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ । ଯେଉଁଦିନ ଅଙ୍କୁଶ ସ୍ଥାନ୍ୟ ନେଇ ପ୍ଲାଇଟ ଚଢ଼ିଲେ ସିମଲା ଯିବାପାଇଁ ଭାବୁଥିଲେ ସହରରେ ମୁଣ୍ଡଟେକିଥିବା ଏ ବିରାଟ ଘରଟାରେ ରହିବ କିଏ ? ପୁଅ ଦୁହେଁ ଓ ଝିଆ କହୁଥିଲେ ସେକଥା ପରେ ତୁମେ ଆଗ ମାଆର ସ୍ଥାନ୍ୟ ପ୍ରତି ସତେନ ରୁହ । ଫ୍ଲାଇଟର ଉଡ଼ାଣ ବେଳେ ଅଙ୍କୁଶ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଦି ଗୋପା ତା ନିଜ ଅଜଣାତରେ ବାହାରିଗଲା ବେଳେ ସାଙ୍ଗରେ ଯିବା ଝିଆ କହୁଥିଲା ସବୁ

ମଣିଷ ଜୀବନ ଏମିତି ବାପା । ସମୟ ଲୁଚକାଳି ଖେଳୁଥାଏ ହେଲେ ତରିକା ଅଲଗା
ଅଲଗା । ଜୋଇଁ ସିମଳାରୁ ଫୋନ କରୁଥିଲେ ଉଡାଣ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ନା ନାହିଁ ?
ଅଙ୍ଗୁଶଙ୍କ ଆଖିରେ ଗାଁ ଘରରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସମୟ ସହିତ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଗଢ଼ିଉଠିଥିବା
ଘର ଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିଛବି ତାଙ୍କ ସହିତ ଲୁଚକାଳି ଖେଳୁଥିଲା ଯେମିତି ତ ଏଯାରହୋଷ୍ଟେସ
ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ବେଳୁ ଚାଇଚି କରୁଥିଲେ ସମସ୍ତେ ।

ସାକ୍ଷିଗୋପାଳ

ପୃଷ୍ଠା ୧

୧୦୪୦୯୭୩୭୭

ସବୁ ସରିଗଲା ପରେ

ବର୍ଷାରାଣୀ ମହାମଳ୍କିକ

ରାତି ଏଗାରଟା ପଦ୍ଧର ମିନିଟ, ନିଦ ଏ ଯାଏ ଆସିନି । ନିଦ
ନ ଆସିବାଟା କେଉଁ ବଡ଼କଥା ନୁହେଁ, ଆଗରୁ ବି ଏମିତି
କେତେଥର ନିଦ ଆସିନି ତାର ହିସାବ ନାହିଁ । ବାହାରେ କୁହୁ କୁହୁ
ଅଛାର, କେତେବେଳେ କେମିତି ଦୂରରୁ ଭାସି ଆସୁଛି କୁକୁର
ମାନଙ୍କ ଭୋ ଭୋ ଶବ୍ଦ । ଝରକା ସେ ପାଖକୁ ଚାହିଁଲେ ରଙ୍ଗ
ବେରଙ୍ଗର ଲିରୁ ବଳ୍ ସବୁ ଜଳିଲା ଭଲି ଦେଖାଯାଉଛି । ପୁଅ ବୋହୁ ଶୋଇଗଲେଣି
ବୋଧେ । ଚାକିରୀ ଜୀବନ, ଦିନସାରା ଖଣ୍ଟି ଏତେ ପରେ ନିଦକୁ ତାକିବାକୁ ପଡ଼ିବନି
ନିଦ ଆପେ ଆସିଯିବ । ବ୍ୟସ୍ତ ଜୀବନରେ ଏଇ ଟିକକ ତ ଶାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ
ଶୋଇଗଲେଣି, ଏକା ମୁଁ ଚେଇଁଛି ବିନା କିଛି କାମରେ ମଧ୍ୟ ।

ଚେବୁଲ୍ ଉପରେ କେତେ ଖଣ୍ଟ ବହି, ତା ଉପରେ ଅଳ୍ପ ଧୂଳି ଜମି ଆସିଲାଣି । ଆଉ
କଣ ମୁଁ ପଢ଼ି ପାରୁଛି, ତେବେ ସବୁକୁ ଝାଡ଼ିଖୁଡ଼ି ସାଇତି ରଖିଦେବା କଥା । ସେତକ ବି
ଆଜି ସଫା କରିବି କାଲି କରିବି ବୋଲି କରିପାରୁନି । ବୋହୁକୁ ହେଲେ କେଉଁ ସମୟ
ମିଳୁଛି ? ଘରର ଜିନିଷ ପତ୍ର ସଜାଡ଼ିବାକୁ ସମୟ ନାହିଁ ପୁଣି ମୋ ରୂମ୍ କୁ ସଫା କରିବାକୁ
ସମୟ କୁଆଡ଼ୁ ମିଳିବ ? ମିଳନ୍ତା ବି ହେଲେ ସମୟ ବାହାର କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ବି ଥିବା
ଦରକାର । ଚେବୁଲର ଟିକେ ଉପରେ ଗୋଟେ ଫୋଟୋ, ଫୋଟୋ ଫ୍ରେମ୍ ରେ
ଅନୁପମାର ଫୋଟୋ । ଫୋଟୋଟି ଆଣି ଚୌକିରେ ବସିପଡ଼ିଲି, ଖୁବ୍ ସମୟ
ଫୋଟୋଟିକୁ ଚାହିଁଲା ପରେ ଆଖିରୁ ଆପେ ଲୁହ ବହି ଆସିଲା । ହଠାତ୍ ଲାଗିଲା

ଯେପରି ଅନୁପମା ଫୋଟୋ ଭିତରୁ ବାହାରି ଆସିଛି ଆଉ ସେମିତି ଧୀର କଣ୍ଠରେ କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ଖୁବ୍ ମନେ ପଡ୍ରୁଛି ନା ମୁଁ ? ମୁଁ ଚମକି ପଡ଼ିଲି, ଦେଖିଲି କେହି ନାହାନ୍ତି, ମନର ଭ୍ରମ ଯାହା । ଚରଦ ବର୍ଷ ତଳର ଅନୁପମାର କଥା ପୁଣି ଥରେ ରୋମଙ୍ଗିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଦେଖିବ ଦିନେ ଖୁବ୍ ପଣ୍ଡାତାପ କରିବ, "ସେତେବେଳେ ତମ ପାଖରେ ସବୁ ଥିବ କିନ୍ତୁ ନିଜଲୋକ ବୋଲି କେହି ନ ଥିବେ, ଚଙ୍ଗା ପଇସା ଜୀବନରେ ସବୁକିଛି ନୁହଁ କେବେ ତ କାହା ପାଇଁ ଟିକେ ସମୟ ବାହାର କର, ଯେଉଁଦିନ ତମର ସମୟ ବାହାରିବ ସେଦିନ ସମୟ ଚକ୍ର ଘୁରି ସାରିଥିବ ସେତେବେଳେ ତମକୁ ସମୟ ଦେବା ପାଇଁ କାହା ପାଖରେ ସମୟ ନ ଥିବ, ଦେଖିବ ସେତେବେଳେ ତମେ କେତେ ଏକା ପଡ଼ିଯାଇଥିବ ।"

ନିରୁପମା ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ, ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗନୀ ହିସାବରେ ମୋ ଜୀବନର ଅଧା କଣ ଅଧାରୁ ବି ଅଧିକ ସୁଖ ହୁଅଥିବାର ଭଲି ଆଗୋରି ନେଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ହାୟ ! ତା ପାଇଁ କଣ କରିପାରିଲି ମୁଁ ? ମୋ ଜୀବନରେ ତା ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠି ଥିଲା ? ସେଦିନର କଥା ଏବେ ମନେ ପଡ୍ରୁଛି ନିରୁପମା କାକୁତି ମୀନତି କରି କହିଥିଲା ଦୁଇ ଦିନ ପାଇଁ ଛୁଟି ଆଶି ପାରିବନି ତମେ ? ମାଁ ର ଦେହ ବହୁତ ଖରାପ, ଟିକେ ତ ଯାଇ ଦେଖି ଆସନ୍ତା । କାଲିକି କିଛି ବି ହୋଇପାରେ । ମୁଁ ବସନ୍ତାଶ୍ରୀରେ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଆସିବ ଅନୁ । ଦେଖୁଛୁ ତ ମୁଁ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ । ମୁଁ ଯଦି ଏମିତି ଟିକେ ଟିକେ କଥାରେ ଛୁଟି ଆଶିବି ବାକି ଶିକ୍ଷକ ମାନଙ୍ଗେ ବି ଏମିତି ଛୋଟ ଛୋଟ ଅସୁବିଧାରେ ଛୁଟି ନେବାର ସୁବିଧା ମିଳିଯିବ, ଆଉ ସେମିତି ତି ସ୍କୁଲରେ ବହୁତ କାମ ରହିଯାଇଛି । ଗୋଟେ ନିଶ୍ଚାସରେ ସବୁ କହିଗଲି ।

ଅନୁପମାର ଆଖି ଛଳ ଛଳ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ସେ ଆଡ଼କୁ ଦୃଷ୍ଟି ନ ଥିଲା ମୋର,

ତା କଣ୍ଠରୁକ୍ଷ କଥା ଶୁଣି ସେ ଆଡ଼କୁ ନିଘା କଲି । ଅନୁ କହିଲା, କଣ କହିଲ ଟିକେ ଟିକେ କଥା ? କାହିଁକି ଟିକେ କଥା ନ ହେବ ସେ କଣ ଆଉ ତମର ମାଁ ସେ ତ ମୋ ମାଁ ନା । ତୁମ ସ୍କୁଲ ଟିଚର୍ ମାନେ ଛୁଆକୁ ସ୍କୁଲ ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ସ୍କୁଲ ମନ୍ଦିର ନେବା ପାଇଁ ଟିକେ ତେରି ହେବ ସାର କହି କେତେ ଫୋନ କରନ୍ତି, ଛୁଟି ବି ତ ସେମାନେ ନିଅନ୍ତି ସେ କଥା କଣ ମୁଁ ଜାଣିନି । ହଉ ଠିକ୍ ଅଛି ମତେ କିନ୍ତୁ ଦୁଇଦିନ ପାଇଁ ତମ ଘରୁ ଛୁଟି ଦରକାର । ତା କଥାରେ ରାଗ କମ୍ କୋହୁ ବେଶୀ ଥିଲା ।

ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ବସରେ ବସେଇ ଦେଲି କିନ୍ତୁ ଗୋଟେ ଦିନ ପରେ ସେ ଫେରି ଆସିଲା କାହିଁକି ନା ମୋ ଶାଶୁ ସେଇଦିନ ରାତିରେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଆଖି ବୁଝିଲା ।

କିଛିଦିନ ପରେ ନିରୁପମାର ମୁହଁରୁ ଶୁଣିଥିଲି ଶାଶୁ କୁଆଡ଼େ କହୁଥିଲେ ମୋ ଗଲା ସମୟରେ ବି ଜ୍ଞାଇଁ ଆସିଲେ ନାହିଁ । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ଜାଣେ ପ୍ରତିଧର ପରି କିଛି ମିଛ କହି ମତେ ଅନୁପମା ନିଷ୍ଟାୟ ବଞ୍ଚାଇଥିବ । ଏମିତିକି ଦଶହରା କି ଖରାଛୁଟିରେ ବି ମୁଁ କେବେ ବାହାରକୁ ବୁଲାବୁଲି କି ଘରେ ହସଖୁସିରେ ସମୟ ବିତାଇ ପାରେନି ଅବଶ୍ୟ କାମ ବି ସେମିତି ଥିଲା ଆଉ ମୁଁ ହିଁ ସେମିତି ଥିଲି । ମଣିଷ ଯେତେ ବ୍ୟସ୍ତତାରେ ଥାଉ ନା କାହିଁକି ସମୟ ବାହାର କରିଲେ ନିଷ୍ଟାୟ ବାହାରିବ ଆଉ ଯେତେ ଖାଲି ବସିଥାଉ ପଛକେ ସମୟ ନ ଦେଲେ ସମୟଟା ଆପେ ଗଡ଼ିଯିବ ।

ନିରୁପମା ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦୀ ଥିଲେ, ବେଳେବେଳେ କହୁଥିଲେ କାଳି ସଂକ୍ରାନ୍ତି, କାଳି ରବିବାର କାଳି ତ ତୁମର କିଛି କାମ ନ ଥିବ, ମନ୍ଦିରକୁ ମିଶିକି ଗଲେ ଟିକେ ହୁଅନ୍ତାନି ? ମୁଁ କିନ୍ତୁ ସବୁବେଳେ କହୁଥିଲି ଆରେ କର୍ମ କାରିଚାଲ ଭଗବାନ ସବୁଠି ଅଛନ୍ତି । କର୍ମ ତୁ ଧର୍ମ ।

ଏତେ କହିଲା ପରେ ସବୁ ଥର ପରି ନୀରବ ରହୁଥିଲେ ଅନ୍ତିମ । ଗଦା ଗଦା ଫାଇଲ୍ ଭିତରର ଭିଡ଼ ଭିତରେ ହଜିଗଲା ପରେ କାହା ଏକଳାପଣକୁ ମୁଁ ଯେମିତି ଦେଖି ପାରୁନଥିଲି ।

ତାଙ୍କର ଛଙ୍ଗା ଅନିଛା ଏ ସବୁ ବିଷୟରେ ସମ୍ମର୍ଶ ଅଙ୍କ ରହିଗଲି । ଦୁଇ ତିନି ଥର କେବଳ ସେ କହିଥିବେ ମତେ ଅମୁକ ଅମୁକ ଶାଢ଼ି ଆଣିଦିଆ । ହେଲେ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଥର ଅଣଦେଖା କରିଛି । ଥରେ ଦୁଇଥର ଝିଅକୁ କହିବାର ଶୁଣିଛି ମାଁରେ ମନଦେଇ ପାଠ ପଢ଼, ଆଜିକାଲି ପୁଅଙ୍କ ରୁଁ ବି ଝିଅଙ୍କୁ ଚାକିରୀ କରିବାର ବେଶୀ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । କାଳି ଯେମିତି ତୋ ଶାଶୁଦ୍ଧରକୁ ଗଲେ ତୋ ନିଜ ଖର୍ତ୍ତ ନିଜେ ତୁଳାଇ ପାରିବୁ । କହିବାର ମର୍ମ ମୁଁ ଏବେ ବୁଝୁଛି ।

ନାତିର ରୁମ୍ ପାଖରୁ କଣ ଗୋଟେ ପଡ଼ିଲା ପରି ଶବ୍ଦ ହେଲା । ଅତୀତରୁ ଫେରିଲି । ଫଂଟୋଟା ଥୋଇଦେଇ ନାତି ପାଖକୁ ଗଲି ଦେଖିଲି ସେ ତା ପାଦଟାକୁ ଆଉସୁଛି । କଣ ହେଲା ବୋଲି ପଚାରିବାରୁ କହିଲା ସେ ପଢୁଥିଲା ଆଉ ଉଠିଲା ବେଳକୁ ତା ମୁଣ୍ଡଟା ବୁଲେଇ ଦେବାରୁ ସେ ପଡ଼ିଗଲା । ତା ବହିଟା ବନ୍ଦ କରି କହିଲି ଶୋଇପଡ଼ ରାତି ବେଶୀ ହେଲାଣି । ସେମିତି ପାଦଟା ଆଉସୁ ଆଉସୁ ନାତିଟା କହିଲା ଜେଜେ କାଳି ପରା ସାର ଏଇ କବିତାକୁ ଘୋଷି ଆସିବା ପାଇଁ କହିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରଥମେ ଶୋଇପଡ଼ ଭୋର ରୁ ଉଠି ପଡ଼ିବୁ, ଜୋର ଦେଇ ଘୋଷିଲେ ମୁଣ୍ଡ ବିନିବ ବାବା । ନାତି ମୋ କଥାରେ ହାଁ ଭରି ଶୋଇପଡ଼ିଲା, ମୁଁ ଚାଲିଆସିଲି ରୁମ୍ କୁ ।

ସେଠୁ ଆସିଲା ପରେ ବି କେତେବେଳ ଯାଏ ନିଦ ଆସିଲା ନାହିଁ । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପୁଅ ମେଡ଼ିସିନ ଆଣିଦେଇଥିଲା ତାହା ସେମିତି ଟେବୁଲ ଉପରେ ପଡ଼ିଛି । ଚଉଦ ପନ୍ଥର ଦିନ

ହେଲାଣି ମେଡ଼ିସିନ୍ ନ ଖାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଗଲାଣି ତେଣୁ ମେଡ଼ିସିନ୍ ଖାଇବାର ଅଛି ବୋଲି ମନେ ନ ଥିଲା । ଖଚରୁ ଉଠି ମେଡ଼ିସିନ୍ ଟା ଖାଇଲି । ପୁଅକୁ ସମୟ କାହିଁ ମେଡ଼ିସିନ୍ ଆଣିବା ପାଇଁ ? ଆଜି ସମୁଦ୍ର ଆସିଥିଲେ ତାଙ୍କ ଦେହ ଟିକେ ଭଲ ନାହିଁ ଜାଣିବାରୁ ସିନା ତାଙ୍କୁ ମେଡ଼ିକାଲରେ ଦେଖେଇ ଆଣିଥିଲା, ସାଙ୍ଗରେ କିନ୍ତୁ ମୋ ମେଡ଼ିସିନଟା ଆଣିବାକୁ ଭୁଲି ନଥିଲା । ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ଆଜି ବୋହୁ ଦୁଇଥର ଭାତ ଦେଇଥିଲେ ହେଲେ ସବୁଦିନ ଥରେ ଖାଇ ଜାଣିଥିବା ପେଟ ଦ୍ଵିତୀୟ ଥରର ଭାତକୁ ନା କଲା । କଥା ଏମିତିକି ବୋହୁ ଯେତେବେଳେ ନୂଆ ହୋଇ ଏ ଘରକୁ ଆସିଥିଲେ ସେ ଥରେ ଭାତ ବାଢ଼ି ଦେଇ ଚିଭି ନହେଲେ ମୋବାଇଲରେ ଲାଗିଯିବେ ଆଉ ଥରେ ଭାତ ଦେବା ପାଇଁ ଭୁଲିଯାଉଥିଲେ ନା କଣ ଆଉ ଆସୁ ନଥିଲେ । ସଂକୋଚରେ ଭୋକ ହେଉଥିଲେ ବି ମୁଁ ଆଉ ଡାକୁନଥିଲି ଆଉ ସେଇଟା ଅଭ୍ୟାସରେ ବଦଳିଗଲା । ଏତେବେଳେ ମତେ ଅନ୍ତରୁ କଥା ମନେ ପଡ଼େ । ସକାଳ ନଅଟାରୁ ସ୍କୁଲ୍ କୁ ବାହାରିବି ବୋଲି ଅନ୍ତରୁ ଭୋର ସକାଳୁ ଉଠି ପିଲା ଛୁଆଙ୍କ ପାଇଁ ଜଳଖିଆ କରିସାରି ମୋ ପାଇଁ ବିରୋଧେଇ ସାରି ଦେଇଥାଏ । ଯେତିକି ମୁଁ ଖାଏ ତା ରୁଁ ବି ଅଧିକ ବାଢ଼ିଦିଏ ମାଁ ଟିଏ ପରି । ଅତୀତ ସବୁବେଳେ ମିଠା ହେଲେ ସେ ଥରେ ଚାଲିଗଲା ପରେ ଆଉ ଫେରେନା । ବୁଢା ଦେହଟାକୁ ଖଚରେ ବିଛେଇ ଦେଲି । କଡ଼ ଲେଉଟାଇ ଦେଖିଲି ସମୟ ଏଗାରଟା ପଚାଶ । ଏଇ କେତେଦିନ ହେଉଛି ଶୋଇଲା ବେଳକୁ ସମୟ ଏକ ଟା ପାଖାପାଖି ହୋଇଯାଉଛି । ଉପର ପଞ୍ଚା ଘୂରୁଛି, ଯେତେ ପବନ ଦେହକୁ ପାଉନି ସେତେ ଗର୍ଜନ କରୁଛି । ଯେଉଁ ହିସାବରେ ଶବ ହେଉଛି ବେଳେବେଳେ ଭାରି ତର ଲାଗେ କେବେକେବେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗେ । ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲେ ମନେ ପଡ଼େନି ଆଉ ସ୍କୁଲ୍ ର କାମ, ଦୀଘ

ବତିଶ ବର୍ଷ ଧରି ସାଙ୍ଗରେ କାମ କରିଥିବା ଶିକ୍ଷକଙ୍କ କଥା କି ପିଲାଛୁଆ କଣ କରିବେ କେମିତି କରିବେ ସେ କଥା, ଏବେ ଅନୁପମା ମନେ ପଡ଼େ । କେବେ ଯଦି କିଛି ଖରାପ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖି ନିଦ ଭାଙ୍ଗେ, ସେ କେମିତି ଶୋଇଥାଏ କେଉଁଠି ଗୋଟେ ସେକେଣ୍ଟ ପରେ ଉଠିଯିବ । କଣ ହେଲା ବୋଲି ଭଲ ମନ ବି ବୁଝେ ଆଉ ଅଯଥା କଥା ସବୁ ଭାବୁଛ ବୋଲି ଏମିତି ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖୁଛ କହି ଗାଲି ବି କରେ । ଆଜିକାଲି ସେମିତି ହେଲେ ମୁଁ ଡଳେ, ଦେଖେ ସବୁଆଡ଼େ ଶୂନ୍ୟାନ୍ତି, କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ବାହାରକୁ ଯାଏ, ବାହାରେ ପୋଷା କୁକୁର ପପୁ ଆଉ ପୋଷା ବିଲେଇ ପପି ସେମାନେ ବି ଶୋଇଥାନ୍ତି ଲଗାଲଗି ହୋଇ, ସତେ ଯେମିତି ଜଣେ କୁ କେହି ଆକ୍ରମଣ କଲେ ଆଉ ଜଣେ ଉଠି ଠିଆହେବ । ସେମାନଙ୍କୁ ଡେଇଁ ଛାତ ଉପରକୁ ଯାଏ, ଚାରିଆଡ଼େ ଘନ ଅନ୍ଧକାର । ଦୂରରେ ଧିବା ଗଛ ଗୁଡ଼ାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ମଣିଷ ମାନେ ଠିଆ ହୋଇଥିବାର ଭ୍ରମ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି । ଆକାଶକୁ ଅନାଏ ମିଞ୍ଚି ମିଞ୍ଚି ତାରା ସବୁ, ଇଛା ହୁଏ ଗୋଟେ ତାରାକୁ ହାତରେ ଟାଣି ଆଣିବାକୁ ପୁଣି ଭାବେ ନା ସେମାନେ ଖୁବ୍ ଦୂରରେ । ଏମିତି ଯଦି ଆଣି ହୁଅନ୍ତା ତାରା ମାନଙ୍କୁ ଲୋକମାନେ କଣ ଆଣି ନ ଥାନ୍ତେ ଆଗରୁ । ନା ବେଶୀ ସମୟ ଏଠି ଠିଆ ହୋଇ ହେବନି ଭାବି ନିଜ କୋଠରୀକୁ ଫେରେ, ଅନିଛା ସତ୍ତ୍ଵ ଜାକିଭୁକି ହୋଇ ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ।

ପୁଅ ବୋହୁଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ଅଫିସ ଯିବାର ଥାଏ ବୋଲି ସକାଳ ହେଉଣୁ ଉଭୟେ ରୋଷେଇରେ ଲାଗିପଡ଼ନ୍ତି । ଦୁହେଁ ଦୁହିଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ଦେଖିଲେ ଖୁବ୍ ଖୁସ୍ତି ଲାଗେ । ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଅନୁକୁ କେବେ କୌଣସି କାମରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିଲିନି କି ସେ ଖୁବ୍ ବ୍ୟକ୍ତ ଥିଲା ପରେ ବି କାମକୁ ଟିକେ ସହଜ ଅବା ହାଲକା କରିବା ପାଇଁ ହାତ ଦେଇନି, ଯାହାକୁ ନେଇ ଏବେ ପଣ୍ଡାତାପ କରୁଛି । ଅତୀତର ସ୍ଵତି ସବୁ ଆପେ ଆଖି ସାମାଜିକ ଚାଲି

ଆସନ୍ତି । ଦେଖେ ଅନୁପମା କେମିତି ମତେ ପିଲାଟିଏ ପରି ସବୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛି, ଚଷମା ଧରିଲ ? ଫୋନ ? ତମ କାଗଜ ପତ୍ର ସବୁ ? ଟିଫିନ୍ ? ଆଉ ମୁଁ, ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ମୋ ବୟସ ଠୁଁ ଅଧିକ ବୟସ୍କ ଦିଶୁଥିବା ସ୍କୁଲର କୁ ବାରମ୍ବାର ଷ୍ଟାର୍ କରିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଥାଏ । ପୁଅ ଯଦି ଛୁଟିରେ ଘରକୁ ଆସିଥିବ ତାକୁ ଅନୁର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥାଏ ମୋ ସ୍କୁଲର ଷ୍ଟାର୍ କରିବାକୁ । ଏ ପାଖରୁ ସେ ପାଖ ଅନୁ ଖାଲି ଯନ୍ତ୍ରିଏ ପରି ଘୁରୁଥାଏ ବାସ୍ ଆମ ପାଇଁ । ହେଲେ ସେବିନ ପରଠୁଁ ଘର ମତେ ଖୁବ୍ ଶୁନଶାନ ଲାଗେ, ଗୋଟେ ନୀରବତା ଯେମିତି ଘରକୁ ଆବୋରି ଧରିଛି ।

ସେବିନ ସ୍କୁଲରୁ ଯେତେବେଳେ ଘରକୁ ଫେରିଲି ଦେଖିଲି ବାଟ କବାଟଟା ସେମିତି ଖୋଲା ଅଛି । ଅନ୍ୟ ଦିନ ତ ବନ୍ଧୁଥାଏ ମୁଁ ଦୁଇଥର ଡାକିଲେ ଯାଇ ଅନୁପମା କବାଟ ଖୋଲେ । ଅନୁ ସେମିତି ଘର ବାହାରକୁ ଯାଇଥିଲେ ତ କବାଟ ବନ୍ଧ କରିଥାନ୍ତା, ସେ ବୋଧେ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥିଲା ଆଉ କବାଟ ଦେବା ମନେ ନ କରି ଘରେ ଅଛି । ହୁଆରରୁ ଡାକ ଛାଡ଼ି କହିଲି ଅନୁ କବାଟ ବନ୍ଧ କରିନ୍ତି ଏପଟେ କୁକୁର ମାଙ୍ଗଡ଼ ସବୁ ପଣିବେ । କିଛି ଉତ୍ତର ଆସିଲା ନାହିଁ । ସବୁଦିନ ପରି ମୁଁ ଗାଧୁଆ ଘରକୁ ଯାଇ ଗୋଡ଼ ହାତ ଧୋଇ ଭିତରକୁ ଗଲି । ଭିତରକୁ ଯାଇ ଯାହା ଦେଖିଲି ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ବହଳ ଲାଲ୍ ରକ୍ତର ଧାର ଲମ୍ବିଆସିଛି ଆଉ ତାହା ଚଟାଣରେ ଶୁଖିବାକୁ ବସିଲାଣି ଯେମିତିକି ଏ ରକ୍ତ ଏବେ ନୁହଁ ଖୁବ୍ ସମୟ ଧରି ବହିଚାଲିଛି । ଦେଖିଲି ଅନୁ ରକ୍ତାକ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି ତଳେ । ତା ମୁଣ୍ଡରେ ଜୋର୍ ରେ ଆଘାତ ଲାଗିଛି । ଶିଥିରୁ ପାଦ ଖସି ବୋଧେ ଏଇ ଅବସ୍ଥା, ଅନୁମାନ କଲି । ଘରେ ସେତେବେଳେ ପୁଅ ନ ଥିଲା, ବାହାରେ ପାଠ ପଢୁଥିଲା । ଘରେ ଆଉ କେହି ନ ଥିଲେ । ତେରି ନକରି ଡାକ୍ତରଖାନା ନେବା ପାଇଁ

ଆମ୍ବୁଲାନ୍ସକୁ ଡାକିଲି । ଡାକ୍ତରଖାନା ନେଇ ତାକୁ ଏମର୍ଜେନ୍ସିରେ ଭର୍ତ୍ତ କଲି । ରିପୋର୍ଟ ଆସିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲି । ବାହାରେ ବସି ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲି କଣ ଘଟଣା ହୋଇଥିବ ? ଖୁବ୍ ସମୟ ପରେ ମନେ ପଡ଼ିଲା ଯେ ଆଜି ମୁଁ ଚକ୍ଷମା ନେଇ ନଥିଲି । ସୁଚି ଷ୍ଟାର୍ କଲାବେଳକୁ ଅନୁପମା ମୋ ଚକ୍ଷମା ଦେଖି ପୁଣି ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି କହି ତଳକୁ ନିଷ୍ଠ୍ୟ ଆସିଥିବ ଆଉ ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ସ୍କୁଟର ଷ୍ଟାର୍ କରି ପଲେଇବି ସେଇଟା ଭାବି ସେ ତରବରରେ ପାହାଚରୁ ଓହ୍ଲାଇଥିବ ବୋଧେ, ସେତେବେଳେ ଅସାବଧାନତା ହେତୁ ତାର ପାଦ ଖସିଯାଇଥିବ ଆଉ ତଳେ ଖସି ତାର ଏଇ ଅବସ୍ଥା । ମୁଁ ତ ପଳାଇଲି ସେ ଯେତେବେଳେ ଖସିପଡ଼ିଥିବ ଘରେ ଏକା ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ କେତେ ଛଟପଟ ହୋଇ ନ ଥିବ ସତେ ! ଖୁବ୍ ସମୟ ଯାଏ ତାର ହୋସ୍ ଆସିଲାନାହିଁ, ସେ ସେମିତି ଆଖି ବୁଝି ଶୋଇଥାଏ ଯେତେ ଡାକିଲେ ବି ତାକୁ ଯେମିତି କିଛି ଶୁଣା ଯାଉନଥିଲା । ଏ ସମୟରେ ମୋର ମୁଣ୍ଡ କଣ ହୋଇ ଯାଉଥାଏ । ପୁଅ ବି ଖବର ପାଇ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ଧାଇଁ ଆସିଲା । ଆରଦିନ ସକାଳୁ ରିପୋର୍ଟ ଆସିଲା ତାର ବ୍ରେନଷ୍ଟ୍ରୋନ୍ ହୋଇଛି । ବୟସ ହେତୁ ଅପରେଶନ କାମ ଦେବନାହିଁ ବରଂ ଭଲ ଘରକୁ ନେଇଯାଆନ୍ତ ତେଣିକି ଭଗବାନଙ୍କ ଇଛା ବୋଲି ଡାକ୍ତର ବାବୁ କହିଲେ ।

ଘରକୁ ଆଣି ପୁଅ ଆଉ ମୁଁ ତାର ସେବା ଯତ୍ନ କଲୁ । ଆଠ ଦିନ ହେଲାଣି ସେ ସେମିତି ଆଖି ବୁଝିଥାଏ ଯେମିତି ସେଦିନ ସ୍କୁଲ୍ ରୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ବୁଝିଥିଲା । ଏ ଘଟଣା ପରେ ସବୁକିଛି ଯେମିତି ବଦଳି ଯାଇଥିଲା । କେତେବେଳେ କେମିତି ସେ ଆଖି ମିଟି ମିଟି କରୁଥାଏ । ସେ କଣ କିଛି ଶୁଣି ପାରୁଥିବ, କିଛି ବୁଝି ପାରୁଥିବ ଏଇଆ ଭାବି ବାରମ୍ବାର ମୁଁ ତାକୁ ଡାକୁଥାଏ ଅଥର ସେ ପୂର୍ବପରି ସେମିତି ଶୋଇ ରହିଥାଏ । ଆଖି ବୁଝି

ସେ ଯେମିତି କହୁଥାଏ ତମେ ତ କେବେ ମୋ କଥା ଶୁଣୁନଥିଲ, ଆଜି ମୁଁ କାହିଁକି ଶୁଣିବି ଯେ ? ଏତେଦିନକେ ମୋ ପାଖରେ ଘଡ଼ିଏ ବସିବା ପାଇଁ ସମୟ ମିଳିଲା ? ସେ ଦିନକୁ ଦିନ ଆହୁରି କୀଣ ହେବାକୁ ଲାଗୁଥିଲା ଆଉ ମୁଁ ଯେପରି ବିକଳାଙ୍ଗ ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲି ମୋ ଦେହରୁ ସବୁ ଶକ୍ତି କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଯାଉଥିଲା । କୁହୟାଏ ମଣିଷ ନିଜେ ବଞ୍ଚିବାର ଆଶା ଛାଡ଼ିଦେଲେ ତାକୁ ଆଉ ଧରି ରଖି ହୁଏନା । ଆମେ ତା ପାଇଁ ହଇରାଣ ହେବା ଦେଖି ବୋଧେ ସେ ଜୀବନକୁ ମୁରଛି ଦେଲା । ତା ହସ ଲୁହରେ ଜୀବନ ସାଥି ରୂପରେ ତା ପାଖେ ପାଖେ ରହିନି ସତ କିନ୍ତୁ ତା ମଲା ବେଳକୁ ସାଙ୍ଗରେ ଥିଲି । କେତେ କଷ୍ଟରେ ତା ଜୀବନ ଗଲା ।

ତା ଯିବାର ଗୋଟେ ବର୍ଷ ପରେ ହିଁ ପୁଅର ବାହାଘର କରିଦେଲି । ଝିଆ ତା ଧିବା ସମୟରେ ଯାଇସାରିଥିଲା ତା ଶାଶୁଷରକୁ । ବୋହୁ ଆସିଲା ଘର ହସିଲା ହେଲେ ସତରେ କଣ ଆଗଭଳି ହସିଲା ଘର ? ଅବଶ୍ୟ ନୂଆ ଆସବାବପତ୍ର, ସାଜସତ୍ତ୍ଵ ଜିନିଷରେ ଆଗରୁଁ ବି ଅଧିକ ଚମକିଲା ଘର । ପୁଅ ବୋହୁ ଅଫିସ ଗଲାପରେ ନାଟି ସ୍କୁଲ୍ ଗଲା ସମୟରେ ଯେବେ ଏକା ସୋଫ୍ଟ ଉପରେ ବସିଥାଏ ମତେ ଏବେ ବି ଲାଗେ ଅନୁ ଘୁରି ବୁଲୁଛି ଘରସାରା । ହେଲେ କୁକୁର ଆଉ ବିଲେଇକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ କେହି ନାହାଁଛି ତ ଘରେ । ହଠାତ୍ କେଉଁଠି କଣ ଛୋଟ ଜିନିଷଟିଏ ପଡ଼ିଲେ ବି ଏତେ ଜୋର ରେ ଶବ୍ଦ ହୁଏ ଯେ, ବୁଝି ହୋଇଆସୁଥିବା ଆଖି ଖୋଲିଯାଏ । ଦେଖେ ପୁଣି ଆଖି ବୁଜେ ଆଖି ନ ଭିଜିଲେ ବି ମନ ଭିଜେ । ବେଶୀ ଭିଜିଲେ ଜୁର ହେବାର ଆଶଙ୍କା କରି ଖବରକାଗଜର ପୃଷ୍ଠା ଓଲଟାଏ ।

ନିଦ ନ ଆସିଲେ ଖୁବ୍ ଅସ୍ତ୍ରବ୍ୟକ୍ତ ଲାଗେ । ବିତି ଯାଇଥିବା ଘଟଣାରୁ ଫେରିଲି ।

ଅଧା ରାତି ସରିଗଲାଣି ବୋଧେ, କଡ଼ ଲେଉଟାଇ ଦେଖିଲି ଏକଟା ବାଜିବାକୁ କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟ୍ ବାକି ଅଛି । ଏତେ ଜୋର ରେ ପଞ୍ଚାର ଶବ୍ଦ କିନ୍ତୁ କାନ ଦେଲେ ଘଣ୍ଟାର ସେକେଣ୍ଟ କଣ୍ଠା ଦୌଡ଼ୁଥିବାର ଶବ୍ଦ ବି ସ୍ଵର୍ଗ ଶୁଭୁଛି । ମନେ ମନେ ହସ୍ତିଲି, ଭାବିଲି ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଶୁଣିଲେ ସବୁ ଶୁଭିବ କୋଳାହଳ ପରେ ବି । ଅନ୍ୟ ଦିନ ପରି ଧୀରେ ଧୀରେ ଛାତ ଆଡ଼କୁ ଗଲି, ଏଠି କେତେ ଶାଢ଼ି ! ହାଲୁକା ପବନ ବହୁଛି, ଘନ ଅନ୍ଧାର କିଛି ଦେଖାଯାଉନି ଅଛ ମଣିଷକୁ ଏମିତି ଲାଗୁଥିବ, ଅସହାୟ ମଣିଷକୁ ବି ଏମିତି ଚାରିଦିଗ ଅନ୍ଧାର ଲାଗୁଥିବ । ଆକାଶରେ ଆକାଶେ ତାରା, ସେମାନେ କେତେ ସୁନ୍ଦର... କୁହନ୍ତି ମରିଯାଉଥିବା ମଣିଷ ମାନେ ଆକାଶର ତାରା ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ବଞ୍ଚିଥିବା ସମୟର କଥା ଛାଡ଼ ମରିଗଲେ ସବୁ ମଣିଷ ସୁନ୍ଦର ଏଇ ତାରାମାନଙ୍କ ଭଲି । ମରିଗଲା ମଣିଷମାନେ କେତେବେଳେ କେମିତି ଘଣ୍ଟେ ଆସି କଥା ହୁଅନ୍ତେନି ଫେତ୍ ମୁଁ ବି କଣ ଅସମ୍ଭବ କଥା ଭାବୁଛି, ଏତେ ସମୟ ତ ମିଳିଥିଲା ବଞ୍ଚିଥିଲା ବେଳେ । ସବୁ ସରିଗଲା ପରେ ଯେତେ ତାକିଲେ ବି କଣ କେହି ଫେରିବ ? ବଉଳ ଫୁଲର ବାସ୍ତା ଭାସିଆସିଲା, ଅନୁର ପ୍ରିୟ ଫୁଲ ହେଲା ଏଇ ବଉଳ ଫୁଲ । ଅନୁ କେବେକେବେ ତା ପିଲାଦିନ କଥା କହୁଥିଲା ସେ ବଉଳ ଫୁଲର ଗଜରା କେମିତି ତା ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କ ସହ ଲଗାଉଥିଲା, କେବେକେବେ ବଉଳ ଫୁଲ ଗୁରୁଥିଲା ପୂଜା ପାଇଁ । ମତେ ଲାଗିଲା, ସେ ଏଇଠି କେଉଁଠି ଅଛି ଆଉ କହୁଛି ଏମିତି ଅନିଦ୍ରା ହେଲେ ଦେହ ଖରାପ ହେବ ଯାଆ ଶୋଇବ । ଆଜିକାଳି କିନ୍ତୁ ମତେ ଖରାପ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ଦେଖି ନିଦ ଆସୁନି ତା ନୁହେଁ, ସବୁ ସରିଗଲା ପରେ ତା କଥା ଭାବି ନିଦ ଆସୁନି ।

ବରଗଡ଼

ଅନ୍ତରାଳର ଛାଇ

ଆଶୁତୋଷ ମେହେର

ଏହି ଅଫିସ ସାମ୍ନା ଗେଟରୁ ମୁଖ୍ୟ ରାସ୍ତାକୁ ବାହାରିଲେ ମାଖନ୍ତିରୁ । ଏବେ ଏବେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାରଙ୍କ ଚାକିରୀ କର୍ମରୁ ଅବସର ନେଇଥିବା, ତାର ପେନସନ୍ ର ଫିଟମେଣ୍ଟ ବିଷୟରେ ମନର କିଛି ସନ୍ଧିହାନ ଦୂର କରିବାକୁ ଆସିଥିଲା ଏହି ଅଫିସକୁ । କାମ ସରିଗଲାରୁ ଏବେ ପାଖର ମୋ ବସ୍ତି ଷ୍ଟାଣ୍ଟରୁ ବସ୍ତି ଧରିବେ ପଚିଆ ଦିଗକୁ । ପଚିଆ ଭି-ମାର୍ଟ ପାଖ ଏକ ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟରେ ଫ୍ଲାଟ ନେଇଛି ତାଙ୍କ ପୁଅ, ଯେ କି ଦୁଇ କିମି ଦୂର ଡିଏଲେଫଂ ବିଲଙ୍କିଂରେ ସଫ୍ଟ୍‌ଡେଙ୍କର କମ୍ପାନୀରେ କାମ କଲାଶି ଗତ ଗତ କିଛି ବର୍ଷ ହେଲାଶି । ତେଣୁ ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ଆସିଲେ ତାଙ୍କ ରହଣୀରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହୁଏନି ।

ବସ ଷ୍ଟପରେ ଦୁଇ ତିନି ଜଣ ଯାତ୍ରୀ ଅପେକ୍ଷାରତ । ସେଇଠୁଁ ଆଖି ବୁଲାଇଲେ ମାଖନ୍ତିରୁ । ଏହି ଛକ ପଢ଼ୁ ଏଣ ନମ୍ବର ବସ ଆସିବ ଲିଙ୍କିପୁରରୁ ଯାଏ ନନ୍ଦନକାନନ । ସେଇ ବସ୍ତି ରେ ଗଲେ ଓହ୍ଲାଇବେ କିଟଛକରେ । ସେଇଠୁଁ ପୁଅର ଫ୍ଲାଟ ପାଦଚଳା ରାସ୍ତା ।

ପାଖରେ ଠିଆ ପିଲାକୁ ପଚାରିଲେ, "ବାବୁ ଏଣ ନମ୍ବର ବସ୍ତି....."

....." ଆରେ ମଉସା ଏବେ ଏବେ ଆପଣ ଆସିବାର ଦୁଇ ମିନିଟ୍ ଆଗରୁ ଯାଇଛି । ହୃଦ ଚିତ୍ତା କରନ୍ତୁନି... ଆଉ କୋଡ଼ିଏ ମିନିଟରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବସ୍ତି ଆସିଯିବ ଯେ !" ମୋବାଇରେ ତେକ୍ କରୁ କରୁ ପିଲାଟି କହିଲା ।

ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏଥର ଆଖି ବୁଲାଇଲେ ମାଖନ୍ତିରୁ ଆର ପଟକୁ, ରାସ୍ତାର ତାହାଣ ପଟ ଛନ୍ଦିରାଗାନ୍ତୀ ପାର୍କର ଗଲିରାସ୍ତା ଆଉ ବାଁ ପଟେ ଲୋକସେବା ଭବନକୁ

ଅଭ୍ୟର୍ଥନା କଷକୁ ରାସ୍ତା ।

ଆରେ... ସେଠି ଦଲେ ଲୋକ ଗଦା ହୋଇଛନ୍ତି । କିଛି ସରଗରମ୍ ଆଲୋଚନା ଚାଲିଛି । କାହିଁକି ବା ନ ହେବ ? ଏବେ ତ ନିର୍ବାଚନ ଆଗକୁ । ପ୍ରତିଦିନ ସରକାରୀ ଘୋଷଣା ପରେ ଘୋଷଣା । କାହାର ଦରମା ବଢୁଛି ତ କାହାର ଭଡା । କୃଷକମାନଙ୍କୁ ସବସିତି ତ ଗ୍ରାମପଞ୍ଜୀୟତକୁ ମନ୍ଦିର ପରିସର ଉନ୍ନତିକରଣ ପାଇଁ ପଇସା । ସେଇ ଦଳ ଭିତରେ ମଞ୍ଚିରେ ହାତ ହଲାଇ ହଲାଇ କଣ ସବୁ କହୁଥିବା ଲୋକକୁ ଦେଖିଲେ ସେ । ଦୂରରୁ ଦେଖୁଥିଲେ ବି ଚିହ୍ନାଚିହ୍ନା ଲାଗୁଥିଲା । ଭଲ କରି ନିଧା କଲାରୁ ଦେଖିଲେ ସେ ଲୋକର ହସିଲା ହସିଲା ମୁହଁ । ସେ ହସ ଯେ ତାଙ୍କର ଅତି ପରିଚିତ !! ତେବେ ଗାଁର ସରପଞ୍ଜ ଜଗତମୋହନ ରାଜଧାନୀରେ ହାଜର । ଏ ବେଳରେ ନ ଆସିବ ତ ଆସିବ କେବେ ?? ପଞ୍ଜାୟତର ଚାରିଖଣ୍ଡ ଗାଁପାଇଁ ପଚାଶ ହଜାର ଲେଖାଁ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଛି ଭାଗବତ ଟୁଙ୍କି ପାଇଁ, ଚିଠି ନେଇକି ଗଲେ ସିନା କାମକୁ ଲାଗିବ... ଭାଗବଣ୍ଡା ହେବ । ନିର୍ବାଚନ ଦିନ ଘୋଷଣା ହୋଇଗଲେ ଆଚରଣବିଧି ଲାଗୁ ହୋଇଗଲେ ଗଲା ସବୁ ଫୁସକି ଯିବ ଯେ !!

ବସ୍ ଆସିବାକୁ ତେରି ଅଛି । ମାତିଗଲେ ସେ ଦଳ ପଟକୁ । ସେଇଠି ତାଙ୍କର ଗାଁ ଲୋକ ଜଗତମୋହନକୁ ଘେରି କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ମାତିଛନ୍ତି । ଜଗତମୋହନ ତାଙ୍କର ସମସ୍ଯାମାୟିକ....ପାଠପଢା ସାଥୀ । ବାପା ପ୍ରାଇମେରୀ ସ୍କୁଲ ଶିକ୍ଷକ ତ ଜଗତର ବାପା ବହୁତ ବଡ଼ ଚାଷୀ, ଜମିଦାର.. କାହିଁ କେତେ ସମୟରୁ ଗାଁର ସରପଞ୍ଜ । ପୁରା କ୍ଷମତା ତାଙ୍କ ହାତରେ । ପଞ୍ଜାୟତ ଭିତରେ ଚାରୋଟି ଗାଁ.... ଉଠ କହିଲେ ଉଠ ଆଉ ବସି କହିଲେ ବସି । ତାଙ୍କରି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଭାବେ ଜଗତ୍ ଏବେ ସରପଞ୍ଜ । ସେତେ ମାଙ୍ଗର ଘରର ଛୁଆ, ପାଠ ପଢିଲେ ... ବିଏ ପାସ୍ ପରେ... କେନ୍ଦ୍ରସରକାରଙ୍କ ଅଫିସରେ ଚାକିରୀ ଖଣ୍ଡ ପାଇଲେ ପରୀକ୍ଷା ପତ୍ର ଦେଇ । ଜଗତ୍ ହାତରେ ପାଠ ହେଲାନି...

ରାଜନୀତି କଲା । ହେଲେ ମାଖନୁଙ୍କ ପ୍ରତି ତାର ରହିଥିଲା ସଦାବେଳେ ଶୁଦ୍ଧା ଓ ଭକ୍ତି । ତାର ଗାଁ ରାଜନୀତିରେ ଯେତେ ଘୋଟାଲାର ମୁଖ୍ୟ ପରୀକ୍ଷକ ବନିଗଲେ ମାଖନୁ... ତେଣୁ ଭୟ ବି ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ।

ମାଖନୁକୁ ଦେଖି ଜଗତ୍ କହିଲା... ".ଜୁହାର୍ ଗୋ ଦଦା । ତୁମକୁ ତ ଡାକିଲ୍ ରାଜଧାନୀ କେ ମୋର ସାଙ୍ଗେ ଆଏବାକେ, ହେଲେ ମନା କଲ । ଆର୍ ତୁପ୍ ଚାପ୍ ଆମର ପଛେ ପଛେ ଆସିକରି ଚମକେଇ ଦେଉଛ ଗୋ ।"

....."ନାଇଁରେ ଜଗତ୍, ତୋର୍ କାମ ଆର୍ ମୋର କାମ ଭିତରେ ଆକାଶ ପାତାଳ ପରଭେଦ । ଆମେ ତ ନିଜର୍ କାମେ ମାତିଥିସୁଁ, ସ୍ଵାର୍ଥପର ଆଉଁ । ଆର୍ ତୁର ତ ଦେଶ ସେବକ୍ ଆଉ ବୋ । ଦେଶର.. ଗାଁ ର.. ଆର୍ ଗାଁ ଲୋକବାକର ସେବା ତୋର ଧରମ୍ କରମ୍ ଆଏ ।"

ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିଲା ଜଗତ୍ । ହଠାତ୍ କଲାକାର ଲଗା ବଲେରୋ ଗାଡ଼ିଟେ ଆସିକି ଠିଆ ହେଲା ତାଙ୍କ ପାଖ ରାସ୍ତା କଢ଼ରେ । ..."ମୁଇଁ ଯାଏସିଁ ଗୋ ଦାଦା....ମନ୍ଦୀ ସମିଆ ଦେଇଛନ୍... ତାଙ୍କର ହାଥୁଁ ଚିଠି ଆନବାକେ ଅଛେ ଯେ ।"

ତରବରରେ ବଲେରୋ ଗାଡ଼ିର ଆଗପଟ ଖାଲି ସିଟ୍ ରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ଜଗତ୍ । ବରିଗଲା ଗାଡ଼ି ଆଗକୁ ।

ମାଖନୁ ଅନୁମାନ ପାରିଲେ କିଛି ସ୍ଵୀଳୋକ ବସିଛନ୍ତି ବଲେରୋର ପଛ ସିଟରେ... ଖଲଖଲି ହସର ଶକ ଆସୁଥିଲା.... କଲା ଅର୍ଦ୍ଧପାରଦର୍ଶୀ କାଚ ଦେଇ କିଛି ନାଲିରଙ୍ଗ ଓର ହସ ବି ଝଟକୁ ଥିଲା ବାହାରକୁ ।

ପାଖରେ ଠିଆ ଗାଁର ଚୋକା ଦଇତାରୀକୁ ମାଖନୁ ପଚାରିଲେ... "ଆର୍ କିଏ କିଏ ଆସିଛନ୍ ବୋ ଜଗତ୍ ସାଙ୍ଗେ ଗାଁ ଥୁଁ ?"

....." ସବୁ ତ ଜାନିଛ ଗୋ କକା । ଜଗତର କାମ କାରନାମା କାଣ ନୁଆଁ ଆଏ ଯେ

କହେମି ? ଗୁଟେ ଗାଡ଼ିଥି ଆମେ ପିଲାମାନେ, ଆର୍ ଗୁଟେ ଗାଡ଼ିଥି ଜଗତ ସାଙ୍ଗେ କମଳା ଦିଦି ଆର୍ ତାର ପାର୍ଟି । ସେମାନେ ଯାଇଥିଲେ ଦୁଇ ନମ୍ବର ମାର୍କେଟର କଲାମଦିର ଶାତୀ ଦୋକାନକେ, ଜଗତ ପଏସା ଦେଇଥିଲା ହେମାନକେ । ଇଟା ଆମେ ଇନ୍ଦ୍ର ପାକିଥିଲୁଁ । ଆମେ ଭି ଇହାଦେ ଯିମୁଁ ସେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଘରକେ ଜିନ୍ଦାବାଦ୍ କରବାକେ ।" ହସି ହସି କହୁଥିଲା ଦଇତାରୀ ।

ତାଙ୍କ ଆଗରେ ଜଗତ ହସ୍ତଥିଲା କିଛିସମୟ ଆଗରୁ । ଗାଡ଼ିର କଲାକାର ଭିତରୁ ଫୁରୁଥିଲା କମଳା ଦିଦିର ଖିଲିଖିଲି ହସ । ଏବେ ଏଇଠି ହସ୍ତଥିଲା ଦଇତାରୀ ।

ମାଖନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ ଦୀର୍ଘଶ୍ଵାସ ଛାତିଲେ... ଭାବୁଥିଲେ ଲୋକଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ଏଇ ହସ ସବୁର ମୂଲ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ, କିନ୍ତୁ ହସ୍ତଥିବା ଲୋକ ହିଁ କେବଳ ଜାଣେ ତା ହସର ରହସ୍ୟ କେତେ ଗହୀର ॥

ବୁଧ ଚାପ ମାଖନ୍ତୁ ଫେରୁଥିଲେ ଏକି ଅପିସ୍ ମୋରସ୍ ରହଣୀଯାଗା ପାଖକୁ । ବସ୍ ନମ୍ବର ୧୩ ଆସିବାର ବେଳ ହେଲାଣି ॥

୪୪ ଆୟ୍ୟପଳୀ

କିଟଛକ, ପଟିଆ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୭୫୧୦୨୪

ଦୂରଭାଷ ୯୮୩୭୦୮୫୩୯୭

ହିସାବ ଖାତା

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ଵିବେଦୀ

ପୋଥିରେ ଲେଖାଅଛି ଯେଉଁଦିନ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ରାବଣ ବଧିକରି ଅଯୋଧ୍ୟାକୁ ଫେରିଲେ ପୂରା ନଗର ଦୀପ ଆଲୋକର ପ୍ରକାଶରେ ଝଳମଳ ହୋଇଥିଲା । ଯାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଦୀପାବଳି ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ହେଲା । ଏହିଦିନ ବେପାରୀ ସମ୍ମଦ୍ୟ ନିଜର ପୁରୁଣା ହିସାବ ଖାତାକୁ ବଦଳାଇ ଲାଲ ବସ୍ତରେ ବାନ୍ଧି ପୂଜାକରିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ମନରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରେ- ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଆଗମନରେ ହିସାବ ଖାତା ବଦଳାଇବାରେ କି ସମ୍ଭବ ଅଛି ? ତାଛତା ହିସାବ ଖାତା ଲାଲ ବସ୍ତରେ କଣପାଇଁ ବନ୍ଧାଯାଏ ? କଥା ହେଉଛି ଯେବେ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଆଗମନର ଖବର ଅଯୋଧ୍ୟା ବେପାରୀମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରସାରିତ ହେଲା ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋଚନା ହେଲା-ସେଠେ ! ଏବେ ବଡ଼ ବିପତ୍ତି ଆସିଗଲା । ଭରତଙ୍କ ଶାସନରେ ସବୁକିଛି ଚଳି ଯାଉଥିଲା କିନ୍ତୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ । ସେ ଗେଞ୍ଚ ତୋରି ହେଉଥିବା କେବେ ବି ବରଦାସ୍ତ୍ର କରିବେ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚଯ୍ୟ ଆମ ହିସାବ ଖାତା ଚେକ୍ କରି ଦଣ୍ଡିତ କରିବେ । ଉପର୍ଣ୍ଣିତ ବେପାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଜିଜ୍ଞାସା କଲା-ଆଜ୍ଞା ! ମୋର ତ ଦୋ ନମ୍ବରୀ କାରବାର । ଧରା ପଡ଼ିଲେ ସିଧା ଚେକ୍ ଆଉଚ କରି ଦଣ୍ଡ ବିଧାନ ଶୁଣେଇଦେବେ । ଅଯୋଧ୍ୟାର ନର-ନାରୀ, ଆବାଳ ବୃଦ୍ଧ ସମସ୍ତେ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଆଗମନ ସ୍ଥାଗତ ପାଇଁ ବ୍ୟସ୍ତତା ଭିତରେ ଧାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ

ବେପାରୀ ବର୍ଗ ଉତ୍ସବୀତ ଅବସ୍ଥାରେ ଦିନ ଗଣ୍ଯାଛି ।

ଅଯୋଧ୍ୟାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଜାଣିପାରିଲେ ବେପାରୀ ମାନେ
ହିସାବରେ କିଛି ଘୋଟାଳା କରୁଛନ୍ତି । ତୁରନ୍ତ ସେ ହନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ଡାକି ଆଦେଶ ଦେଲେ-
ହେ ପବନସ୍ତୁତ ! ରାବଣ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରି ଆମେ ଜିତିଗଲେ ସତ କିନ୍ତୁ ଅଯୋଧ୍ୟାରେ
ରାବଣଙ୍କଠାରୁ ଆହୁରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଶତ୍ରୁଙ୍କ ସହିତ ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ହେବ । ଯାହା
ବେପାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହେଉଥିବା ଘୋଟାଳା । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ବଡ଼ ବଡ
ବେପାରୀମାନଙ୍କୁ ପରାସ୍ତ କରିପାରିବ । ତୁମ ନିକଟରେ ଅତୁଳିତ ବଳ-ବୁଦ୍ଧି ନିଧାନ
ଅଛି । ମୁଁ ତୁମକୁ ଇନଫୋର୍ମେସ୍ଟ୍ ବ୍ରାଞ୍ଜ ର ଡାଇରେକ୍ଟର ପଦରେ ନିଯୁକ୍ତ କରୁଛି ।
ତୁମେ ଅଯୋଧ୍ୟାରେ ଅବସ୍ଥିତ ସମସ୍ତ ବେପାରୀଙ୍କ ହିସାବ ଖାତା ଯାଞ୍ଚି କରି ରିପୋର୍ଟ
ଯୋଗାଡ଼ କର । ଯେଉଁମାନେ ଦୋ-ନମ୍ବରୀ କାରବାର କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଦଣ୍ଡିତ
କର ।

ସେପରି ବେପାରୀମାନଙ୍କ ଗହଣରେ କୋଳାହଳ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ସାରିଥାଏ ।
ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେହି କେହି କହିଲେ-ଆରେ ଭାଇ ! ଏବେ ମରଣ ପାଳି ପଡ଼ିଗଲା ।
ସ୍ଵର୍ଗ ହନ୍ତୁମାନ ଇନଫୋର୍ମେସ୍ଟ୍ ବ୍ରାଞ୍ଜ ର ଡାଇରେକ୍ଟର ହୋଇଛନ୍ତି । ବଡ଼ କଠୋର
ସ୍ଵାଭାବ ତାଙ୍କର । ବାହା ସାହା ହେଇ ନାହାନ୍ତି । ନା ପିଲା ନା ଖିଲା ! ତାଙ୍କ ପାଖେ
ଘୋଷ ଫୋସ୍ କିଛି କାମ କରିବନି ।

ଶେଷରେ ବେପାରୀବର୍ଗ ଆଇନ ପରାମର୍ଶଦାତାଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ଉପାୟ
ଖୋଜିଛେଲେ । ଆଇନ ପରାମର୍ଶଦାତା ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ ଯେ ସମସ୍ତ ବେପାରୀଙ୍କ
ପୁରୁଣା ହିସାବ ଖାତା ବଦଳାଇବାକୁ ହେବ । ପୂରା ରାଜ୍ୟରେ ଚେମ୍ବର ଅଫ୍ କମର୍ସ

ପକ୍ଷରୁ ଆଦେଶ ପ୍ରଗଟ ହେଲା - ଆସନ୍ତା ଦୀପୋସ୍ତବରେ ପୁରୁଣା ହିସାବ ଖାତା
ବଦଳାହୋଇ ନୂଆ ଖାତା କରାଯିବ ।

ଆଇନ ପରାମର୍ଶଦାତାଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ ବେପାରୀମାନେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେଲେନାହିଁ ।
ହନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରମିତ କରିବା ଅର୍ଥ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସମାନ । ସେ
ଆଲୋକିକ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ମନ୍ଦ ଏକ ଅଭ୍ୟୁତ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସ୍ନାମୀ ଭକ୍ତ । ତାଙ୍କୁ କିତଲି ଖୁସି
କରାହେବ ଦିନ ରାତି ସେ ବିଷୟରେ ବେପାରୀମାନେ ଚର୍କା କଲେ । ଚର୍କା ମଧ୍ୟରେ
କେହି ଜଣେ କହିଲେ - ଆରେ ଭାଇମାନେ ! ସେ ଯଦି ଲାଞ୍ଛି ନ ନେବେ ନାହିଁ ହେଲେ
ମେମ୍ ସାବ୍ ତ ନିଶ୍ଚୟ ନେବେ ।

ତାଙ୍କ କଥାରୁ ପ୍ରତିବାଦ ଆସିଲା - ହେଁ, ତାଙ୍କର ପରା ମୂଳରୁ ମାଇପ ନାହିଁ ।
ସାହେବ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆନମେରେଡ଼ । ଯୌବନ ଧିବା ବେଳେ ଯୁଦ୍ଧ କରି କରି କଟେଇ
ଦେଇଛନ୍ତି ।

ପୁଣି ଥରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଲା - ଆଉକିଛି ସତକ ତ ଧିବ ! ଦାରୁ କି ବାଇଜି ନାଚ..... ?

ରାମ-ରାମ, ଆରେ ଭାଇ ସେ ପରା ଆଜନ୍ତୁ ବାଲ ତ୍ରୁଟ୍ତଚାରୀ । ବାଇ ନାଚ ଦେଖିବା
ମାତ୍ରେ ମୁହଁ ଫଳେଇଦେବେ । କିଛି ବି ନିଶାଦ୍ରବ୍ୟ ସେବନ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସଂପୁର୍ଣ୍ଣ
ସଂୟମୀ ପୁରୁଷ ।

ତାହେଲେ କଣ କରାଯାଇପାରେ ? ସତିଙ୍କ ମୁହଁରେ ଅଜବ ପ୍ରଶ୍ନିତିତ୍ଵ !

ଜଣେ ସିନିୟର ଓକିଲ ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ, ଦେଖ ଭାଇମାନେ, ଯିଏ ଯେତେ ବଡ଼
ହୋଇଥାଏ ସେ ସେତେ ଚାଟୁକାର ହୋଇଥାଏ । ହନ୍ତୁମାନଙ୍କ ମନରେ କୌଣସି ମାୟା
ବନ୍ଧନ ନାହିଁ ସତ କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁବେଳେ ଲାଲ ଲଙ୍ଘଟି ପିଛନ୍ତି ଓ ଶରୀରରେ ସିନ୍ଦ୍ରର

ଲେପନ କରନ୍ତି । ସର୍ବଜନଙ୍କର ନେତା ଭାବେ ତାଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସହଜ । ଏବେଠାରୁ ବେପାରୀମାନେ ହିସାବ ଖାତାକୁ ଲାଲ ବସ୍ତ୍ରରେ ବାନ୍ଧି ରଖନ୍ତି । ସିନିୟର ଓକିଲଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ ବେପାରୀମାନଙ୍କ ହିସାବ ଖାତା ଲାଲ ବସ୍ତ୍ରରେ ବନ୍ଧାହୋଇ ରହିଲା ।

ସେପରେ ଅଯୋଧ୍ୟା ଦୀପର ପ୍ରକୃତି ପ୍ରକାଶରେ ଉତ୍ୱଳମୟ ହେଉଥାଏ । ରାମ-ସୀତା-ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କର ଆରତୀ କରି ସ୍ନାଗତ କରା ହେଉଥାଏ । ବେପାରୀ ବର୍ଗ ଜନତାଙ୍କ ସହିତ ସାମିଲ ହୋଇ ରାମ-ସୀତା-ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କୁ ସ୍ନାଗତ କରୁଥାନ୍ତି । ହନ୍ତୁମାନଙ୍କୁ ଚାରିପରୁ ଘେରି ଉତ୍ୱ ଉତ୍ୱ କାର ବୋଲୁଥାନ୍ତି ।

ଅଯୋଧ୍ୟାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ହନ୍ତୁମାନ କିଛି ସୈନିକଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ବଜାର ଭିତରେ ପଶିଲେ । ପ୍ରଥମେ ବେପାରୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ କହିଲେ-ହିସାବ ଖାତା ବାହାର କର ! ଯାଞ୍ଚ କରାହେବ ।

ଜଣେ ପରେ ଜଣେ ବେପାରୀ ଲାଲ ବସ୍ତ୍ରରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ଖାତାର ପୁରୁଳି ବାହାର କରି ହନ୍ତୁମାନଙ୍କ ସମ୍ମାନରେ ରଖିଲେ । ହନ୍ତୁମାନ ଦେଖିଲେ ସେ ପିଛିଥିବା ଲାଲ ଲଙ୍କୁଟି ଆକାରରେ ପୁରୁଳି ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ସହସା ସେ ଗଢ଼ ଗଢ଼ ହୋଇ ପଚାରିଲେ-ଆରେ ତୁମେମାନେ ସବୁ ମୁଁ ପିଛିଥିବା ଲଙ୍କୁଟି ଆକାରରେ ହିସାବ ଖାତା ବାନ୍ଧି ରଖିଛ କାହିଁକି ?

ବେପାରୀମାନେ ଏକ ସ୍ଵରରେ ଜବାବ ଦେଲେ- ଆଜ୍ଞା ! ଆମେମାନେ ଆପଣଙ୍କର ପରମ ଭକ୍ତ । ଆପଣଙ୍କ ଲଙ୍କୁଟିକୁ ଆମ ବେପାର ନିମନ୍ତେ ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଚିତ୍ର ବୋଲି ସ୍ଵୀକାର କରିଛୁ ।

ବେପାରୀଙ୍କ ଛଳନାମୟ ଭକ୍ତିରେ ହନ୍ତୁମାନ ବହୁତ ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ।

ବେପାରୀମାନେ କହିଲେ, ଆଜ୍ଞା ! ଏବେ ପୁଣୁଳି ଖୋଲି ଯାଞ୍ଚ କରନ୍ତୁ ।

ହନ୍ତୁମାନ ବେପାରୀଙ୍କ ପ୍ରୋତ୍ସାହରେ କ୍ଷଣେ ବି କାଳ ବିଲମ୍ବ ନ କରି କହିଲେ- ଥାଉ,
ସେପରୁ ଦେଖିବା ମୋର ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ମୋ ଭକ୍ତମାନେ କେବେ ବୈଷମାନି କରିବେ
ନାହିଁ ।

ହନ୍ତୁମାନ ଆହୁରି ଅନେକ ବେପାରୀଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲେ । ସମସ୍ତେ ଲାଲ ବସ୍ତରେ
ବନ୍ଧୀ ହୋଇଥିବା ହିସାବ ଖାତାର ପୋଟଳି ଦେଖାଇଲେ । ସେ ଖୁସି ମନରେ ଯାଞ୍ଚ କାର୍ଯ୍ୟ
ସମାପନ କରି ରାମ ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ନିକଟରେ ରିପୋର୍ଟ ବଖାଣିଲେ-ପ୍ରଭୁ ! ଅଯୋଧ୍ୟାର
ବେପାରୀମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ଠପତ । ସେମାନଙ୍କର ହିସାବ ବିଲକୁଳ ଠିକ୍ ଅଛି । ଏଥିରେ
ତିଳେ ହେଁ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ବିସି-୭୪, ସଲ୍ଲ ଲେକ୍, କଲକତା-୭୪

ମୋ-୯୭୮୩୭୩୪୧୭

ଏ ମୋତେ ଭୁଲି ଯିବନି ତ

ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାମୟୀ ସାହୁ

ଭୋଦୁଆ ମାସର ଶୁକ୍ଳ ଅଷ୍ଟମୀ ତିଥି । ଚାରିଆଡ଼ ନିର୍ମଳ ଶୋଭାରେ ଶୋଭନିୟା ଦିଶୁଛି ଶୁଭ୍ରା ପୃଥିବୀ । ସମୟ ସନ୍ଧ୍ୟାଗ, ଜାତମିନିଟ, ପୃଥିବୀ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ରାଣୀର କୋଳାଗ୍ରତ । ଆକାଶରେ ବିମଳ ଜହୁର ପରୁଆର, ଆଉ ଭସା ବାଦଲର ଥାଟ ।

ନିଜ ଲନରେ ଚୈଷାର ଓପରେ ଏକା ଏକା ବସିଥାନ୍ତି, ପ୍ରଫେସର ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ ସାହୁ । ଆଜି ତାଙ୍କର ସ୍ଥତିଭରା ଅତୀତ କାହିଁକି ଖୁବ ମନେ ପଡ଼ୁଛି । ତାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଭାରି ବ୍ୟସ୍ତ ଲାଗୁଛି । କେଉଁଠି କଣ କିଛି ଘଟିବା ପରି ଲାଗୁଛି ତାଙ୍କୁ ।

ମଧୁ ପ୍ରେମୀ ଭଞ୍ଚିରଟିଏ ଏ ଫୁଲରୁ ସେ ଫୁଲକୁ ଉଡ଼ି ଯାଉଛି, ମଧୁର ସନାନରେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ ଭାବୁଥିଲେ, ମୁଁ କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଫୁଲରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଫୁଲକୁ ଉଡ଼ି ଯାଇ ପାରିଲି ନାହିଁ । ଭୁଲି ପାରିଲି ନାହିଁ, ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଚାନ୍ଦିପ୍ରାଙ୍ଗଣେ । ନିଜର କରି ପାରିଲି ନାହିଁ, ଆଉ କାହାକୁ । ସେ ଓ ତାଙ୍କର ସ୍ଥତି, ମୋ ପାଇଁ ପାଉଁଶ ତଳର ନିଆଁ ପରି ଏବେବି ଜୀବନ୍ତ । ତାଙ୍କର ସେଇ ଗୋଟିଏ ଦରଦି ଧାତି କଥା, ମନେ ପଡ଼ିଲେ, ଏବେ ବି ମୁଁ ଆନମନା ହେଇଯାଏ, ସେ ଉକ୍ତିଟି ହେଲା,-

(**ଏ ମୋତେ ଭୁଲି ଜିବନି ତ ? ? ?**)

ଦୀର୍ଘ ୨୦ ବର୍ଷର ସ୍ଥତି, ଫୁଲର ପାଖୁଡ଼ା ମେଲିବା ପରି, ଧିରେ ଧିରେ ଖୋଲି ଯାଉଥିଲା ତାଙ୍କ ହୃଦୟ ଦର୍ପଣରେ । ସତରେ, କେତେ ପ୍ରଗଳ୍ଭ ଥିଲେ.. ଚନ୍ଦ୍ରିକା... ସବୁ ବେଳେ କହୁଥିଲେ, **ଏ ମୋତେ ଭୁଲି ଯିବନି ତ**.....

ଠିକ ଏହି ସମୟରେ, ସୁନ୍ଦର ହାସ୍ୟ ରେଖାଚିତ୍ର ଶ୍ରବଣାୟୁଗ ହେଲା,
ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁଙ୍କର ।

ଆଖି ଖୋଲି ଚାହିଁଲେ ସେ । ୩୦ କୋଣରୁ ହାସ୍ୟ ରେଖାଚିତ୍ର ଫୁଟାଇ ଠିଆ
ହୋଇଛି ଚନ୍ଦ୍ରକା ।

ଦୀର୍ଘ ୨୦ ବର୍ଷତଳର ସେହି ମନ, ହୃଦୟ ପ୍ରାଣ ଓ ଆତ୍ମାର ନାୟିକା, ଚନ୍ଦ୍ରକା
ଚାନ୍ଦଲିପ୍ତା ମହାନ୍ତି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ । ଏ କଣ ସମ୍ମବ ? ? ?

ଡାଙ୍କ ମୁଖରୁ ହଠାତ୍ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା—

— ଆରେ.... ଚନ୍ଦ୍ରକା, ତୁମେ ହଠାତ୍ ? ? ?

— ହଁ ମୁଁ, କଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି ! ! !

— କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଆସିଲ କେମିତି ? ? ମୋ ଘରର address ଓ ତୁମେ ଜାଣି ନ
ଥିଲ ? ? ?

— ମୁଁ ତୁମ address ରଖି ଥିଲି ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ, ସେଥିପାଇଁ ଚାଲି ଆସିଲି । କଣ ମୋତେ
ଘରକୁ ଡାକିବନି ? ଟିକିଏ ବସିବାକୁ କହିବନି ?

— ଆରେ, ହଁ, ହଁ ଆସ, କିନ୍ତୁ ଆଉ କାହାକୁ ତ ଦେଖୁନି, Mr, ପିଲା ମାନେ... ? ? ?

— ନାଁ, ମୁଁ ଏକା ଆସିଛି, ସେମାନେ ଆଉ ଆସିବେ ନାହିଁ, କି ମୋତେ ବି ଖୋଜିବେ
ନାହିଁ । ତୁମେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅ ନାହିଁ ।

ଏମିତି କହି କହି ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲି ଯାଉଥିଲେ, ଚନ୍ଦ୍ରକା...

ଦେଖୁଥିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ, ଚନ୍ଦ୍ରକା ପାଦ ପାୟକର ରୁଣୁଝୁଣୁ ଶବକୁ, ମନଭରି
ଉପରୋଗ କରୁଥିଲେ ସେ ।

କିଛି ବଦଳି ନାହିଁ, ଫୁଲ ଭର୍ତ୍ତ ବରିଚାଟି ସେହିପରି ମଳୟର ହିଲ୍ଲୋଳରେ ଚୀର
ଶୈଳିବନା ହୋଇ ଦୋଳି ଖେଳୁଛି ।

ସେହି ଘନକୁଞ୍ଜ ଦୀର୍ଘ କୁଡ଼ଳ, ଏବେ ବି ସୁନ୍ଦର ଗୋଲାପୀ ପାତିବାଲା ଆକାଶ
ରଙ୍ଗର ନୀଳ ଶାଢ଼ୀଟି, ଚନ୍ଦ୍ରକାର ସୌନ୍ଦର୍ୟକୁ ଦୁଇ ଗୁଣିତ କରୁଥାଏ । କିଛି ମୁହଁର୍ତ୍ତର
ଉଦ୍ ବେଳନ ମନକୁ ଆନମନା କରି ଦେଲା ।

ଟିକିଏ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ହୋଇଗଲେ, ପ୍ରଫେସର, ଡଃ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ ସାହୁ ।

ରାତ୍ରି ଆସନ୍ତୁ ପ୍ରାୟ, ଏହି ସମୟରେ ମୋ ଘରେ, ଏକା ଏକା ଚନ୍ଦ୍ରକା !!! ବିଶ୍ୱାସ ନ
ହେଲେ ବି ସତ ।

ଆଗକୁ ଆଉ କିଛି ଭାବି ପାରିଲେନି ସେ । ଭାବିଲେ ଯାଏଁ, ତାଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି
ଖାଦ୍ୟର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ।

ଭୋଦୁଆ ଅଷ୍ଟମୀ ତିଥିର, ଶୁକ୍ଳ ପକ୍ଷ ଜହଁ ରାତ୍ରି । ଆକାଶର ବକ୍ଷ ଭେଦକରି ବାଦଳ
କୋଳରୁ ଉଙ୍ଗି ମାରୁଛି ଅଷ୍ଟମୀ ତିଥିର ଚକା ଚାନ୍ଦ । ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ଚନ୍ଦ୍ରର ଶୁଭ୍ର
ବିମଳ କିରଣର ବିରାଟ ପଚୁଆର । ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାୟତ୍ର ହୋଇ ଯାଉଛି ବିଶାଳ ବସୁଧାର
ବକ୍ଷ । ବଗିଚାରୁ ଭାସି ଆସୁଛି, ମଧୁମାଳତୀ ଫୁଲର ମଧୁମୟୀ ବାସ୍ତା ।

ସୁନ୍ଦର ସ୍ଵର ଭଙ୍ଗରେ ତାକୁଥାନ୍ତି, ଚନ୍ଦ୍ରକା ...

—ଏ,ଭାନୁ, ଆସନା, ଏଇ ବଗିଚାରେ ବସିବା, ଦେଖ, କେତେ ସୁନ୍ଦର ଜହଁ ରାତ୍ରି,
ଆକାଶର ବଗିଚାରେ କେତେ ସାରା ସୁନ୍ଦରି ତାରା ଫୁଲ ହସୁଛନ୍ତି । ଆଉ ଏଇ
ବଗିଚାରେ ରାତ୍ରିର ନାୟିକା ରଜନୀଗନ୍ଧା ।

ଆଉ ମୋ ପାଖରେ "ତୁମେ ଆଉ ଜହଁରାତି" ଟିକିଏ ଆକଟ ସ୍ଵରରେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ
କହିଲେ...

—ଏ କବିଯିତ୍ରୀ, କବିତ୍ତି ସେବିକି ଥାଉ, ଆରେ ପାଗିଲୀ, ତୁମ ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ହୋଇ
ଗଲାଣି କି ? ? ରାତି କେତେ ହେଲାଣି ଦେଖିଲାଣି, ରାତି ପାହିଲେ collegeରେ ମୋର
ବହୁତ କାମ ଅଛି । ପ୍ରଥମ କାମ ହେଲା, ତୁମକୁ ନେଇ କି ତୁମ ଘରେ ପହଞ୍ଚାଇବା । ଏକା

ଏକା କାହାକୁ କିଛି ନକହି ଏମିତି ଭାବରେ ଚାଲି ଆସିବାଟା ଆଦୋଈ ଠିକ୍ ହେଲାନି ତୁମର । ପ୍ରଦିପ୍ ବାବୁ ଯେ କେତେ ବ୍ୟକ୍ତ ହେଉଥିବେ !!! ମୋତେ କିଛି ଠିକ୍ ଲାଗୁନାହିଁ । ତୁମେ ଭୁଲି ଯାଉଛୁ, ତୁମେ ସମାଜ ଭିତରେ ଆଛ ବୋଲି । ସମାଜ ଆଉ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ନେଇ ଆମେ ସମସ୍ତେ ବଞ୍ଚିଛୁ । ସେ ପରମାରାର ଖୋଲ ଭିତରୁ ଆମେ ବାହାରି ପାରିବା ନାହିଁ ।

ଅଟକି ଗଲା ଚନ୍ଦ୍ରିକା..... ଆଖିରୁ ବୋହି ଯାଉଥାଏ ଧାର ଧାର ଅମାନିଆ ଲୁହ ।

— କଣ କହିଲେ ଭାନୁ, ସମାଜ..... ସମାଜ ମୋତେ କିଛି ଦେଇ ନାହିଁ, ବରଂ ଶୋଷି ନେଇଛି, ମୋ ଠାରୁ ମୋ ନିଜକୁ, ମୋର ଇଛା, ସ୍ଵପ୍ନ, ମନ, ଅଭିପ୍ଳା, ପ୍ରତିଭା ସବୁ କିଛିକୁ ମୋ ଠାରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଛି । ମୋ ଚତୁର୍ପାଶ୍ଚରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱମାନେ ମୋତେ ଠେଲି ଦେଇଛନ୍ତି, ଗୋଟିଏ ନିଷିଦ୍ଧ ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟକୁ । ଜାତିଆଶ ତାରତମ୍ୟତା ଦେଖାଇ, ମୋ ଠାରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଛନ୍ତି ତୁମକୁ, ମୋର ପ୍ରିୟ ମଣିଷକୁ । କ୍ୟାଲେଣ୍ଟରର ତାରିଖ ବଦଳିବା ପରି, ବଦଳି ଯାଇଛି ମୋ ଭାଗ୍ୟ, ସମୟର ପଶାପାଲିରେ କେତେ ନିଷ୍ଠୁର ବର୍ଷା, ବିଷାଦଭରା ବସନ୍ତ, ନିଦାନ ବୈଶାଖ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରିଛି ମୁଁ । ବରଂ ଏହି ସମାଜ ପାଇଁ ସଲିତା ହୋଇ ନିଜେ ଜଳିଛି ମୁଁ । ତୁମରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ଆଉ ରହିପାରିଲି ନାହିଁ ।

ସେଇପାଇଁ.....

— ହୁଅ ହେଲା ବାବା, ମୋ ପାଶିଲୀ, ଆଉ କାନ୍ଦ ନାହିଁ, ଏଇ ଆସିଗଲି ମୁଁ ବରିଚାକୁ, ଏବେ ତ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ଯାଆ । ଟିକେ ହସି ଦିଅ !!

ହୁସିଲା ଚନ୍ଦ୍ରିକା....

ଧିରେ, ଖୁବ ଧିରେ ଏବଂ କହିଲା...

—ତୁମର ମନେ ଅଛି, college ରେ ମୁଁ ତୁମକୁ 'ଭାନୁ' ଡାକୁଥିଲି ?

—ହଁ, ସବୁ ମନେ ଅଛି, ଆଉ ମୁଁ ତୁମକୁ ଚାନ୍ଦିନୀ ଡାକୁଥିଲି, ଠିକ୍ ନା ??

—ହୁଁ.... ମନେଅଛି, ତୁମେ ଖୁବ ସୁନ୍ଦର ଗୀତ ଗାଉଥିଲ, ବଂଶୀ ମଧ୍ୟ ବଜଭ ଥିଲ,
ଆଉ ସୁନ୍ଦର ସାଏରୀ ଲେଖୁଥିଲ । ଏ ମୋ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଗୀତ ଗାଅନା, please.

— ଆରେ ନା ନା, ୨୦ବର୍ଷ ହେବ ମୁଁ ଆଉ ଗୀତ ଗାଉନି ।

—କାହିଁକି ?

— ମୋ ଗୀତର ତାଳ, ସୁର, ଲୟ, ଝଙ୍କାର ସବୁତ ତୁମେ ଥିଲ । ତୁମେ ଗଲା
ପରେ ସବୁ ରାଗିଣୀ ବେସୁରା ।

—ନାଇଁ, ଆଜି ତୁମେ ମୋ ପାଇଁ ଗୀତ ଗାଇବ... ଯେପରି ତୁମେ ସେ ଦିନ
ଗାଉଥିଲ....

(ଜହୁ ଆମକୁ ଲୁଚି ଦେଖୁଛି

ଲୁଚି ଲୁଚି ଆମ କଥା ଶୁଣୁଛି....)

(ଚାନ୍ଦ ନା ତୁମେ ତାରା....)ଗାଅନା.....

— ଓହୋ, ମୋତେ ଆଜି ଏ ପାଗିଳୀ ଛାଡ଼ିବନି, ଟିଣ କରି ସାରିଲାଣି ମୋ
ମୁଣ୍ଡକୁ । ହତ ଶୁଣ

ସୁନ୍ଦର ସୁରରେ ଗୀତ ଗାଉଥିଲେ, ଚନ୍ଦ୍ରଭାନ୍ତି । ଆଉ ତଳୀନ ହୋଇ ମୁଣ୍ଡା
ଭଙ୍ଗରେ ଶୁଣୁଥିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରିକା, ଠିକ୍ ଗୋଟିଏ ତୃଷିତ ଚାତକୀ ପରି ।

ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଖୁସିରେ କହୁଥିଲେ,

—ଜାଣିଛ ଭାନ୍ତି, ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ chocolate ଆଣିଛି, ତୁମେ ନା chocolate
ଖାଇବାକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଥିଲ । ଆଉ ମୁଁ ସବୁ ଦିନ ତୁମ ପାଇଁ chocolate ନେଇ କ୍ରେ
ଆସୁଥିଲି । ଖାଇବନି ?

— ଆରେ ନା ନା, ଆଜିକୁ ୨୦ ବର୍ଷ ହେବ, ମୁଁ ଚକୋଲେଟ ଖାଇବା ଛାଡ଼ି
ଦେଇଛି ।

— କାହିଁକି ? ? ?

— ହୃଦୟର ସ୍ମୃତିନକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲି, ସେ ଦେଉଥିବା ଏଇ ଚକୋଲେଟକୁ ଛାଡ଼ି ପାରିବିନି ?

— ହଉ, ଏବେ ଖାଇ ଦିଆ, ମୁଁ ଆଉ କୁଆଡ଼େ ଯିବିନି, ତୁମର ଛାଇ ହୋଇ ରହିବି ।

ଏଇ ଦେଖ, ସେ ଜନ୍ମ କିପରି ବାଦଳ କୋଳରେ ଲୁଚି ଯାଉଛି । ମୁଁ ବି ଲୁଚିଯିବି, ମୋତେ ଖୋଜିବନି ? ? ?

— ତୁମେ କୁଆଡ଼େ ଲୁଚିବ ? ? ?

— ସେଇଠି, ସେହି ବାଦଳ ଭିତରେ !!! କୁହନା ଖୋଜିବନା ନାହିଁ ? ? ?

— ଓୟ ଏ ପାଗିଲୀ କଣ ଯେ କୁହେ, ପିଲାକିଆମି ଏବେ ବି ଛାଡ଼ିନି !! ଯେମିତି ଥିଲା ସେମିତି ଅଛି । ଗୁଣୁଗୁଣୁ ହୋଇ କହୁଥିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ ।

ହଉ ଯାଆ, ଲୁଚି ଯାଆ.....

.....

— ଆରେ, କୁଆଡ଼େ ଗଲ ? ମୁଁ ପାଉନି ତୁମକୁ, କେଉଁଠି ଅଛ ? ? ?

ଚନ୍ଦ୍ରକା ଆସ, please. ଚନ୍ଦ୍ରକା....

ଖଲି ଖଲି ହସର ଫଂସଲ ଖେଳାଇ, ଚନ୍ଦ୍ରକା ଠିଆ ହୋଇଗଲେ ସାମ୍ବାରେ ।

— କେଉଁଠି ଥିଲ ? ପଚାରିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ ।

— ମୁଁ, ଏଇ ବାଦଳ ପଛରେ ଲୁଚିଥିଲି !!!

— କଣ ? ? ? ବାଦଳ ପଛରେ ? ? ହସିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ । ଚନ୍ଦ୍ରକାର କଥା ତାଙ୍କୁ ରହସ୍ୟମୟ ଲାଗୁଥିଲା ।

— ହଉ ମୋ ପାଗିଲୀ, ଏବେ ଚାଲ, ଘର ଭିତରକୁ ଯିବା !! ନିଦ ଆସିଲାଣି, ରାତି ଦୁଇଟା ହେଲାଣି ପରା ।

—ନାହିଁ, ମୁଁ ତୁମର ସେ ଘର ଭିତରକୁ ଯିବିନି । ତୁମେ ସେଠାରେ lite ଜଳଡ଼ଛି । ଆଲୋକକୁ ମୋତେ ବହୁତ ଡର ଲାଗୁଛି । ମୁଁ ଏଇଠି ଠିକ୍ ଅଛି । ଆଉ ତୁମର ସେ ସକାଳର ସୁର୍ଯ୍ୟଦୟ ମୋ ପାଇଁ ଆଉ ଆସିବନି । ତୁମର ସେ ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ନା, ମୋର ଭାରି ଡର, ଆଉ ତାଙ୍କ ଆଲୋକକୁ । ମୋତେ ଅନ୍ଧାର ବହୁତ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ମୁଁ ତ ଏଇ ଅନ୍ଧାରକୁ ନିଜର କରି ନେଇଛି ।

ଆଶ୍ରମ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନ୍ତୁ, ଯିଏ ଦିନେ ଥିଲା, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଲୋକ ବର୍ତ୍ତିକା, ଅନ୍ଧାରକୁ ଯିଏ ଭୟ କରୁଥିଲା, ସେ ପୁଣି ଆଜି କହୁଛି, ଅନ୍ଧାର ତାକୁ ଭଲ ଲାଗୁଛି । କଥା କଣ ? ?

— ହଉ, ମୁଁ, lite ବନ୍ଦ କରିଦେବି, ଚାଲ । ଏମିତିରେ ବି କାଲି ସକାଳୁ ୧୦୦K.M. ରାସ୍ତା ଯିବାର ଅଛି, ତୁମ ଘରକୁ, ତୁମକୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ।

— ନା ମୁଁ ସେଠାକୁ ଆଉ ଯିବି ନାହିଁ, ସେ ଘରର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମୋର ଶେଷ । ମୁଁ ଏଇଠି ତୁମ ପାଖରେ, ତୁମର ଛାଇ ହୋଇ ରହିବି ।

— ପାରିଳୀଟା.....ହସିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନ୍ତୁ ।

ପରିବେଶବିତ୍ କୁଆର କା,କା, ତାକରେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନ୍ତୁଙ୍କର ନିଦ ଭାଜିଗଲା । ରାତ୍ରି ପାଇବାର ସ୍ମୃତିନା ।

ପୂର୍ବ ଦିଗରୁ ସିନ୍ଧୁରା ଫୁଟାଇ ସୁର୍ଯ୍ୟ ଉଇଁ ଆସୁଥାନ୍ତି । ସୁର୍ଯ୍ୟ ଆଗମନୀର ମନ୍ତ୍ର କହୁଥାଏ କୁମ୍ଭାଚୁଆ ।

ତାକିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନ୍ତୁ,

—ଚନ୍ଦ୍ରିକା, ଉଠିଲଣିନା ନାହିଁ, ଟିକିଏ ଚା, କର । ହଁ ଚିନି ଦେବ ନାହିଁ ।

ଚନ୍ଦ୍ରଭାନ୍ତୁ ବାବୁ ଦେଖିଲେ ଚେବୁଲ ଉପରେ, ଚା ଭର୍ତ୍ତ କପ୍ ଟିଏ ରଖାଯାଇଛି । ଗବାକ୍ଷର ଦ୍ୱାର ଫିଟାଗଲେ, ଚନ୍ଦ୍ରଭାନ୍ତୁ । ସକାଳର କଞ୍ଚିକିଆ ଖରା ଧାରେ ଫିଟି ପଡ଼ିଲା

ଚା ଚେବୁଲ ଓପରେ ।

ବାହାରୁ Calling bell ବାଜିବାର ଶବ୍ଦ । paper ଆସିଗଲ । ବୋଧେ !! କହିଲେ
ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ ।

ଚା କପ୍ ରେ ଥରଟେ ଚୂମ୍ବନ ଦେଇଛନ୍ତି ସେ, paperର ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠାକୁ ଦେଖି,
ଚମକି ପଡ଼ିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ ।

Paperର ପ୍ରଥମ ପୃଷ୍ଠାରେ ବାହାରି ଥିଲା....

"**ଶୋକ ସମ୍ମାଦ"**

"ଗତକାଳି ସନ୍ଧ୍ୟା ଓ ଘଟିକା ସମୟରେ, ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପ୍ରଦୀପ ମହାନ୍ତିଙ୍କର ଧର୍ମପଦ୍ଧୀ,
ଶ୍ରୀମତୀ ଚନ୍ଦ୍ରିକା ଚାଉଲିପ୍ତା ମହାନ୍ତିଙ୍କର ସ୍ଵକିଷ୍ଣ ବାସଭବନରେ, ହୃଦ୍ୟାତରେ, ଦେହାତ
ହୋଇ ଯାଇଛି । ମୃତ୍ୟୁ ବେଳକୁ ତାଙ୍କୁ ୪୫ ବର୍ଷ ହୋଇଥିଲା ।"

ସ୍ଵର ହୋଇଗଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ ।

ଏହା କଣ ସମ୍ମବ ? ? ? ? ? ? ଚନ୍ଦ୍ରିକା ତ ମୋ ପାଖରେ ! ! ! ! କିନ୍ତୁ, ଫଳୋରେ ତ
ଏ ସେଇ ଗୋଲାପୀ ପାଢ଼ୀ ବାଲା ନୀଳ ଶାରୀ ପିଣ୍ଡିଛନ୍ତି ! ! !

ବିକଳ ହୋଇ ବିଦ୍ରୁତ ଭାବରେ ଡାକିଲେ, ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ....

— ଚନ୍ଦ୍ରିକା, ଚନ୍ଦ୍ରିକା, ମୋ ଚାନ୍ଦିନୀ, କୁଆଡ଼େ ଗଲ ତୁମେ ? ? ?

ଆରେ, ସେ ଝରକା ପାଖରେ କଣ କରୁଛ ?

ଉଠି ଗଲେ, ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ, ଝରକା ପାଖକୁ ।

କିନ୍ତୁ, ସେଠାରେ କେହି ନ ଥିଲେ । ଠ ଭାଙ୍ଗ ହୋଇ ଖଣ୍ଡିଏ କାଗଜ ରଖା ଯାଇ
ଥିଲା ।

ବିକଳରେ ସେଇଟିକୁ ଉଠାଇ ଆଣିଲେ ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ ।

ସେଇରେ ଲେଖା ଥିଲା.....

"ବିଦାୟ ଭାନୁ,
ଦେଖାହେବ ଆର ଜନ୍ମରେ,
ରହୁଛି,
ମୁଁ ତୁମ ଅପେକ୍ଷା ରେ""
"ଚାନ୍ଦିନୀ"

ଓ, ଏବେ ବୁଝୁଛି, କାଲି କାହିଁକି ତୁମେ, ରହସ୍ୟମୟ ଲାଗୁଥିଲା । ତାହେଲେ, ତୁମେ
ଆଉ ଏ ଜହୁରାତି, ସବୁ କଣ ତୁମ ଆତ୍ମାର ? ? ?

ବିନା ବର୍ଷାରେ ବନ୍ଧୁପାତ ହେବା ପରି ଲାଗୁଥିଲା ତାଙ୍କୁ ।

— ନା, ଏପରି ହେଇ ପାରିବନି, ମୁଁ ଏମିତି ଭାବରେ ନିଶ୍ଚ ହୋଇ ପାରିବନି
ଚାନ୍ଦିନୀ ।

ମୋ ଜୀବନକୁ ଅଧୁରା ରଖି.....

ତୁମେ ଯେଉଁ ଜହୁରାତିର ସ୍ଥଳି ମୋ ପାଇଁ ଛାଡ଼ିଗଲ, ତାହା ହିଁ ହେବ ମୋର
ବଞ୍ଚିବାର ରାହା ।

ସତରେ, ତୁମେ ଜିତିଗଲ ଚାନ୍ଦିନୀ । ମୋତେ ଶୂନ୍ୟ କରି.....

ଆଖିରୁ ଖରି ପଡୁଥିଲା ଧାର ଧାର ଲୁହ । ଖୋଲା ହୋଇଥିବା କାଗଜ ଉପରେ
ପଡୁଥିଲା..... ୦ୟୁ ୦ୟୁ ୦ୟୁ ଆଉ ଧିରେ ଧିରେ ଚାନ୍ଦିନୀ ଯେମିତି ତାଙ୍କ କାନ ପାଖରେ
କହୁ ଥିଲେ, ଏ "ଚନ୍ଦ୍ରଭାନୁ" ମୋତେ ଭୁଲି ଯିବନି ତ ! ! ! ! ! !

ଏ ମୋତେ ଭୁଲିଯିବନି ତ !

ପ୍ରତାପ କିଶୋର ରାଉତ

ବିଭବମୟୀ ନଗରୀ ମୁମ୍ବାଇରୁ ଅଠର ବର୍ଷ ପରେ ଫେରୁଛି
ବିଶିଷ୍ଟ ଶିଳ୍ପପତି ବିଜୟ ସାମନ୍ତରାୟଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ର
ଅନୁରାଗ । ରାତି ପାହି ଆସୁଛି । ତ୍ରୈନ ଭିତରେ ଯାତ୍ରୀମାନେ ନିଜ
ନିଜର ଜିନିଷ ପତ୍ର ସଜାଡ଼ିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଆଉ ଅଧାଘୟା ପରେ
ଭୁବନେଶ୍ୱର ଷ୍ଟେସନ ଛୁଇଁବ ତ୍ରୈନ । ଶୀତତାପ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ
ପ୍ରକୋଷ୍ଟରେ ବସି ପ୍ରଭାତର ମନୋରମ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଅବଲୋକନ କରୁଥିଲା ଅନୁରାଗ । ଠିକ
ସମୟରେ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଛୁଇଁଲା ତ୍ରୈନ । ତ୍ରୈନରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଜେଜେ ପଠାଇଥିବା କାରରେ
ବସିଲେ ଅନୁରାଗ । କାରଟି ଗ୍ରାମ ଅଭିମୁଖେ ଚାଲିଲା । ବିଶ୍ୱନାଥ ମତସା ବିଶ୍ୱସ୍ତ
ତ୍ରାଇଭର । କାର ଚଳାଉଛନ୍ତି ଏଣେ ଛୋଟ ବାବୁଙ୍କ ସହିତ ଗପରେ ମାତି ଯାଇଛନ୍ତି ।

ଗଁ ମୁଣ୍ଡରେ ପହଞ୍ଚିଶୁ ଆଖି ଆଗରେ ନାତି ଉଠିଲା ଗଁ ତୋଟାର ସ୍ଥତି । ଦୀର୍ଘ
ପନ୍ଥରଟି ବସନ୍ତ କଟିଛି ଏଇ ଗଁ ମାଟିରେ । ଏଇ ତୋଟାରେ କେତେ ସ୍ଥତି ଉଡ଼ିବା
ରହିଛି ।

ଆରେ ବିଶୁ ମତସା - ବିଶୁ ମତସା ଗାତି ଅଟକାଆ !

କଣ ହେଲା ଛୋଟ ବାବୁ ? ଏଇଠି କାହିଁକି ରହିବା । ଘର ତ ଆଉ ଅଳପ ବାଟ ।
ବିଶୁ ମତସା ! ଏଇ ଗଁ ତୋଟାକୁ ଟିକେ ମନଭରି ନଦେଖି ମୁଁ କଣ ଘରକୁ ଯାଇ
ପାରିବି ?

ଗାତି ଅଟକିଲା । ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ିଲେ ଅନୁରାଗ । ସେତେବେଳର ତୋଟା ଆଜି ଆଉ
ନାହିଁ । ତୋଟାରେ ଗଛ ସଂଖ୍ୟା କମି ଯାଇଛି, ଚାରି ଆଡ଼େ ଅସନା । ଯେମିତି ଆଉ

ଆଜିକାଳି ଏ ତୋଟା ଗ୍ରାମ ଜୀବନରେ ଅଲୋଡ଼ା ହୋଇ ଯାଇଛି । କେତେ ବାଗୁଡ଼ି ଖେଳ, ବୋହୁଚୋରି ଖେଳ, ଦୋଳୀ ଖେଳ, ଲୁଚକାଳି ଖେଳ ଏଇଠି କଟିଛି । ଖରାବେଳେ ତୋଟାକୁ ଆସି ବାପାଙ୍କ ଠାରୁ ମାତ୍ର ଖାଇଛି । ସବୁ ସ୍ମୃତିଗୁଡ଼ିକୁ ବିଶୁ ମଉସାଙ୍କ ଆଗରେ ବଖାଣୁଛନ୍ତି ଅନୁରାଗ । ହଠାତ ଗୋଟିର ଆମ୍ବ ଗଛରେ ଦୃଷ୍ଟି ପଡ଼ିଗଲା । ସେଠାକୁ ଆଗେଇ ଗଲେ ଅନୁରାଗ । ତନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର କରି ଗଛଟିକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ । ଆମ୍ବ ଗଛରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ କେଇଟା ଲେଖା ଅକ୍ଷର ଦେଖିଲେ । ସେଠାରେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା ପ୍ରୀତି ଓ ତଳକୁ ଅନୁରାଗ । ଚମକି ଉଠିଲେ ଅନୁରାଗ । ପ୍ରୀତି ତାଙ୍କର ସ୍କୁଲ ବେଳର ସହପାଠିନୀ । କେଉଁଠି ଅଛି, କେମିତି ଅଛି । ସ୍ଵର ସାରଙ୍କର ଝିଆ । ବଡ଼ ଗୋହୁବସରରେ ବଢ଼ିଥିଲା । ସ୍କୁଲ ଜୀବନର ସବୁ ସ୍ମୃତି ଜାଗି ଉଠିଲା । ସାଙ୍କ ହୋଇ ଖେଳିବାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପ୍ରୀତି ହିଁ ଯେମିତି ତାଙ୍କ ପିଲାଦିନର ସବୁ କିଛି । ଗାଁରୁ ଯେଉଁଦିନ ବାପାଙ୍କ ସାଙ୍କରେ ମୁମ୍ବାଇ ଗଲେ ସେବିନ ପ୍ରୀତି ତାଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେବାକୁ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିଥିଲା । ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ ପ୍ରୀତି କହିଥିଲା - ଅନୁରାଗ ! ତୁ କେବେ ଆସିବୁ ? ? ତୋ ସହିତ ଆଉ କେବେ ଦେଖା ହେବ ? ? ମୋତେ ତୁଳି ଯିବୁନି ତ ? ? ? ? ? ? ?

ତାକୁ ପ୍ରବୋଧନା ଦେଇ ସେବିନ ତାଳି ଆସିଥିଲେ ଅନୁରାଗ । ଆଜି ପ୍ରୀତି କେଉଁଠି ଅଛି, କେମିତି ଅଛି !

ତା ବିଷୟରେ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ତାଳିଲେ ଅନୁରାଗ ତାଙ୍କ ଅତି ଆପଣାର ବିଶୁ ମଉସାଙ୍କୁ ।

ବିଶୁ ମଉସା ସବୁ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ବଖାଣି ତାଳିଲେ । ବଡ଼ ଅଭାଗିନୀଟା ସେ । ବିଭାଘରର ବର୍ଷର ନପୁରୁଣ୍ଣ ବିଚରା ସ୍ଥାମୀଟି ଗାଡ଼ି ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ଆରପାରିକୁ ତାଳିଗଲା । ଶଶୁର ଘରେ ତାର ଜୀବନଟା ଦୁର୍ବିଷ୍ଵା ହୋଇଗଲା । ଅମଙ୍ଗୁଳି କହି ତାକୁ ନାନା ପ୍ରକାର ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ଶଶୁର ଘରର ସମସ୍ତ ବିପଦ ପାଇଁ ସେ ଯେମିତି ଦାୟୀ ।

ବିଚାରି କେତେଦିନ ଆଉ ଏମିତି କଣ୍ଠ ସହି ସେଠି ପଡ଼ି ରହିଥାଛା । ଶେଷରେ ବାପଘରକୁ ଚାଲି ଆସିଲା ପ୍ରୀତି । ଦୁଃଖର ପାହାଡ଼ ଯେମିତି ଖସି ପଡ଼ିଲା ତା ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ।

ଏକଥା ଶୁଣି ଅନୁରାଗର ମନ ରାଇଜରେ ଯେମିତି ଏକ ଝୁଡ଼ିଟିଏ ବହିଗଲା । ଗାଡ଼ିରେ ବସି ସିଧା ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଚାଲିଲେ ଅନୁରାଗ । ଗାଡ଼ି ଅଟକିଲା ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାର ଆଗରେ । ଇତ୍ସୁତଃ ଭରେ ସିଧା ଚାଲିଲେ ତାଙ୍କ ଘରଭିତରକୁ । ଯାହା ଦେଖିଲେ ସତେ ଯେମିତି ତାଙ୍କ ପାଦ ତଳୁ ମାଟି ଖସି ପଡ଼ିଲା । ବାଡ଼ି ପିଣ୍ଡାରେ ବସି ଏକୁଚିଆ ଲୁହ ଝରାଉ ଥିଲା ପ୍ରୀତି । ଅନୁରାଗକୁ ଦେଖି ଯେମିତି ସ୍ଥାଣୁ ପାଲଟି ଯାଇଥିଲା । ଚାରି ଆଖିର ମିଳନରେ ସତେ ଯେମିତି ସେଇ ଅତୀତର ଦୃଶ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ନାଚି ଯାଉଥିଲେ ।

ଛଳ ଛଳ ଆଖିରେ କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦି ଉଠିଲା । ବୈଧବ୍ୟ ବେଶରେ ତାକୁ ଦେଖିବା ତାଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଯେମିତି ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ହାତରୁ ଲଥ କରି ଖସିପଡ଼ିଲା କ୍ରିପ୍ଟକେଶ । ହଜିଲା ଅତୀତକୁ ରୋମନ୍ତନ କରୁଥିଲେ ଅନୁରାଗ । ଆଜି ସେ କଣ ଦେଖୁଛନ୍ତି ! ଏମ୍ବୁ ଦେଖିବାକୁ ସତେ ଯେମିତି ତାଙ୍କର ଆଉ ଧୌର୍ଯ୍ୟ ନଥିଲା । ଗାଁ ତୋଟାମାଳରେ ରୁଚିଥିବା ସେଇ ନାଁଟି ଯେମିତି କହୁଥିଲା, ସତରେ ଅନୁରାଗ ତୁମେ ବହୁତ ଡେରି କରିଦେଲ ।

ତେଜ୍ଜଳିପଦୀ, ହାଟତିହି ,କେନ୍ଦ୍ରଝର

ଏ ମୋତେ ଭୁଲିଯିବନି ତ ?

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ

ଅବିଭକ୍ତ ମଧ୍ୟରଭଣ୍ଡ ଜିଲ୍ଲାସ୍ଥିତ ଠାକୁରମୁଣ୍ଡା ବୁକର
ମିଟୁଆଣୀ ଗ୍ରାମ । ସେହି ଗ୍ରାମର ବାସ କରନ୍ତି ରାଘବ ଦାସ ।
ତିନୋଟି ସତ୍ତାନ । ଦୁଇଟି ଝିଅ ଓ ଗୋଟିଏ ପୁଅ ଦେଇଛନ୍ତି
ଇଶ୍ଵର । ଅନେକ ଦିନରୁ ଆରପାରିକୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ପିତା
ମାତା । ଜଣେ ଚାଷୀ ଭାବରେ ବେଶ୍ ପରିଚିତ । ସ୍ଵଭାବରେ ଖୁବ୍
ସରଳ । ଚାଷ ଭଲ ତ ସିଏ ଭଲ ! ପରିବା ପତ୍ର ଚାଷବାସ କରି ତାଙ୍କ ବିକ୍ରୟ କରି
ନିଜର ଗୁଡୁରାଣ ମେଣ୍ଡେଇ ନିଅନ୍ତି । ସ୍ଵଳ୍ପ ଆୟ ଭିତରେ ତିନୋଟି ପିଲାଙ୍କ ପାଠ ପଢା
ତଥାପି ସେ କେବେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ି ନାହାଁନ୍ତି । ବଡ଼ ଝିଅ ସାଗରିକା ମା ବାସୁଳୀ
ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ +୨ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷର ଛାତ୍ରୀ, ସାରଥୀ ନବମ ଓ ପୁଅ ସାଗର ସପ୍ତମ
ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢନ୍ତି ।

ବଡ଼ ଝିଅ ସାଗରିକା କଲେଜରେ ପାଠ ପଡ଼ିବା ସମୟରେ +୩ ଡିଗ୍ରୀ
ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ତୃତୀୟ ବର୍ଷର ଛାତ୍ର ସମରେନ୍ଦ୍ର ସହିତ ମଧୁର ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ି ଉଠିଲା ।
ସମରେନ୍ଦ୍ରର ଘର ସେହି ଠାକୁରମୁଣ୍ଡା ବୁକର ରୁଗୁଡ଼ିବେତୋ ଗ୍ରାମରେ । ବାପା ଅନୁସରଣ
ପୋହି, ପେଶାରେ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ । ଦୁହେଁ ଦୁହିଁକୁ ଭଲ ପାଇ ବସିଲେ ! କଲେଜରେ
ମୋବାଇଲ୍ ଫୋନର ବ୍ୟବହାର ବାରଣ ଥିଲେ କ'ଣ ହେଲା ଦୁହେଁ ଘରକୁ ଗଲେ
କଥାବାର୍ତ୍ତା ଦୁଅନ୍ତି । ଧିରେ ଧିରେ ଦୁଇ ପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ଏ କଥା ପଡ଼ିଲା କି ସେମାନେ
ପରମ୍ପରକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ଆଉ ବିବାହ କରିବେ ମଧ୍ୟ । ରାଘବ ଦାସ ବଡ଼ ସ୍ଵଭାବିମାନି ସେ
ନିଜ ବଡ଼ ଝିଅ ସାଗରିକାକୁ ଡାକି ସିଧା ସିଧା ପଚାରିଲେ ମା ମୁଁ ଯେଉଁ କଥା ଶୁଣୁଛି ତାହା

କ'ଣ ସତ ? ନାଗରିକ ବିନମ୍ବ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା- ବାପା ହଁ ଏକଥା ସତ ! ଆପଣ ଭାବୁଛନ୍ତି କି ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ କେବେ ତଳକୁ କରି ଚାଲିଯିବି ? ନାଁ ବାପା ! ମୁଁ ଯାହାକୁ ବିବାହ କରିବା ପାଇଁ ମନସ୍ତ କରିଛି ସେ ଆମ ଜାତିର ପିଲା ଆଉ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ପାଠପଢା ନ ସରିଛି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମ ବିବାହ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଆମେ କେବେ ଭୁଲ ରାସ୍ତାରେ ପାଦ ଦେବୁନାହିଁ ।

ଆଉ ସମରେନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ବାପା ନିଜେ ଆମ ଘରକୁ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ନେଇ ଆମ ଘରକୁ ଆସିବେ । କେବଳ ଆପଣ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରନ୍ତୁ ଆମେ କିପରି ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ନିଜେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ପାରିବୁ । ଏ କଥା ଶୁଣି ରାଘବ ଦାସଙ୍କ ପାଠି ତୁୟ ହୋଇଗଲା । ଠିକ୍ ଅଛି ମାଆ ସେହି ଉଣ୍ଠାରଙ୍କ ଇଛା । ଏହା କହି ସେ ନିଜ ଶୋଇବା ଘରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଝିଅ ମଧ୍ୟ ନିଜ ବାଟରେ ଚାଲିଗଲା ।

ସାଗରିକା ଆଉ ସମରେନ୍ଦ୍ର ଦୁହିଁଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା କେତେବେଳେ ମଧୁର ତ କେତେବେଳେ ଥଣ୍ଡା ତାମସା ଏମିତି ଅନ୍ୟ ଦୁଇ ଭାଇଭଉଣୀ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ମର୍ମରେ ପଶି ଗେହ୍ନୁ ଥଣ୍ଡାରେ ସାମିଲ୍ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ସାଗରିକା ସମରେନ୍ଦ୍ରକୁ କଥା ହେବା ଭିତରେ କହେ ଏ ତମେ ଆଗ ଚାକିରି କଲେ ମୋତେ ଭୁଲି ଯିବନି ତ ? ସମରେନ୍ଦ୍ର କହେ ଆରେ ନାଇଁ ବାବା ନାଇଁ ମୁଁ ଏବେ ସ୍ଵାର୍ଥପର ନୁହେଁ ! ତମେ ନିଜ କଥା କୁହ ! ନାରୀ ଜାତିକୁ ସଭିଏଁ କହନ୍ତି ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ ! ସାଗରିକା ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ କେବେ ଛୋଟ କରିବନି ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ଦିଏ । ସମରେନ୍ଦ୍ର ମଧ୍ୟ ନିଜ ପରିବାର ଲୋକଙ୍କୁ ଏସବୁ ଘଟଣା କହି ସାରିଥିଲା । ଦୁଇ ପରିବାରର ସହମତି ଏକ ପ୍ରକାର ତୁତାନ୍ତ ହୋଇ ସାରିଥିଲା କହିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହେବ ନାହିଁ ।

ଏମିତି କିଛିଦିନ ଗଲା ପରେ ସମରେନ୍ଦ୍ର ଭାରତୀୟ ସେନା ବାହିନୀରେ ଚାକିରି କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇଥିଲା ସେଥିରେ ସେ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଥିବାର ଚିଠି

ଆସି ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛି । ଏ ଖବର ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଦୁଇ ପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ଗାଁରେ ଖେଳି ଯାଇଥିଲା । ସାଗରିକାର ଆଉ ସମରେନ୍ଦ୍ର ଉଭୟଙ୍କର ସେହି ଗୋଟିଏ କଥା ଏ ମୋତେ ତମେ ଭୁଲି ଯିବନି ତ ! ହାତରେ ୨୦ଦିନ ସମୟ ଅଛି ଚାକିରିରେ ନିଯୋଜିତ ହେବାକୁ । ଉଭୟଙ୍କ ବୟସ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଦୁଇ ପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋଚନା କରି ୪/୫ ଦିନ ଭିତରେ ବିବାହ ଦିନ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରି ଦୁଇଁଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ଦେଲେ ପରିବାର ଲୋକେ । ଦୁଇଁଙ୍କୁ ଖୁସି କହିଲେ ନ ସରେ !

ଉଣେ ପରିବାର ସହିତ ନିଜ ଜୀବନ ସାଥୀକୁ ଛାଡ଼ି ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ସୈନିକ ଭାବରେ ଯିବ ଆଉ ଉଣେ ନିଜ ସ୍ଥାମୀ ଓ ବାପା ମାଆ ଭାଇଭଉଣୀଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ନୂଆ ବିବାହ କରି ସ୍ଥାମୀର ଫେରିବା ବାଟକୁ ଚାହିଁ ପଡ଼ିରହିବ ଶୁଶ୍ରୂର ଘରେ ! ଏଇତ ଜୀବନ ! ଅଳପ ଦିନର ଗଲପ..... ଉଭୟଙ୍କ ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଣ "ଏ ମୋତେ ଭୁଲି ଯିବନି ତ ?.....

ସମରେନ୍ଦ୍ର ଘରକୁ ଆସିବାର ଏକ ସପ୍ତାହ ବାକି ଅଛି ! ପରିବାର ସହିତ ସାଗରିକାର ଖୁସି କହିଲେ ନମ୍ବରେ ! ହଠାତ ଖବର ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା କି ସମର ବାହିନୀର ସମର ଶିକ୍ଷା ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ ଭୁଲ୍ ବଶତେ ସମରେନ୍ଦ୍ରର ଛାଡ଼ିରେ ଗୁଣି ବାଜି ଯିବାରୁ ତା'ର ପ୍ରାଣହାନୀ ଘଟିଛି !

ଓୟ କି ଦୁଃଖଦ ଏ ଖବର....

ସାଗରିକାର ସେହି ଗୋଟିଏ ଘୋଷା କ୍ରମନର

ରୋକ ଏ ତମେ ମୋତେ ଭୁଲି ଯିବନି ତ.....

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ

ମିଟୁଆଣୀ, ଠାକୁରମୁଣ୍ଡା, ମୟୁରଭଣ୍ଡା ।

ଲୁହର ମାନଚିତ୍ର

ସଞ୍ଜୀବ କୁମାର ଦାସ

ସୁକାନ୍ତଙ୍କୁ ଆଉ ତର ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ପାଦ ଲାଗୁନାହିଁ ତଳେ । ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ସମର୍ଥକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ଆସୁଛି ବହୁଦିନ ପରେ । ବଡ଼କୁ ସୁକାନ୍ତ ମାନ୍ଦୁ ଏବଂ ସମର୍ଥକୁ ସାନ୍ଦୁ ବୋଲି ଡାକନ୍ତି । ଆମ୍ ହେଡ଼ିକ୍ଷାର୍ଟରରୁ ଛୁଟି ମଞ୍ଜୁରୀ କରେଇ ଦୁଇଭାଇ ଘରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ମୁଲସେନାରେ କମିସନଡ଼ ଅଫିସର ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ ପାଇବା ପରେ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ଲଦାଖରେ ନିଯୁକ୍ତ ପାଇଲା । ସମର୍ଥର ପୋଷ୍ଟିଙ୍ ଦେଶର ଭାଗରେ ପୂର୍ବ ଅଂଚଳରେ ହେଲା । ସୁରକ୍ଷା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହି ଦୁଇଟି ଜାଗାରେ ନିଯୁକ୍ତ ପାଇଥିବା ସେନାର ସବୁ ଅଧିକାରୀ ତଥା ସେନିକମାନଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇ ଅଧିକ । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସେନାରେ ଯୋଗ ଦେବାର ସେମାନଙ୍କ ତାରି ବର୍ଷ ପୂରି ଗଲାଣି । ଯେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ ସେମାନଙ୍କ ବାପା ସେନାରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଥିଲେ, ତାହା ସଫଳ ହୋଇଛି ବୋଲି ଦୁଇ ଭାଇ ବିବେଚନା କରନ୍ତି । ଶୃଙ୍ଗଳିତ ଜୀବନ ଯାପନ ସହିତ ରାଷ୍ଟ୍ରର ସର୍ବୋତ୍ତମା ସେବା ପାଇଁ ମିଳିଥିବା ଏହି ସୁଯୋଗଟି ସେମାନଙ୍କ ଆଶା ଓ ଆଙ୍କାଶକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଚରିତାର୍ଥ କରିପାରିଛି । ଦକ୍ଷତା ଏବଂ ସମର୍ପଣ ମନୋଭାବ ଯୋଗୁ ବାଟାଳିଯୁନରେ ସେ ଦୁହିଙ୍କର ବେଶ ସୁନାମ ।

ଉଗବତ କୃପାରୁ ପିଲା ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ବଡ଼ କରି ମଣିଷ କରି ପାରିଥିବାରୁ ସୁକାନ୍ତ ଓ ତାଙ୍କ ସ୍ଥାମୀ ଜୀବନ ଛଣ୍ଡରଙ୍କ ପାଖରେ ସବୁବେଳେ ରଣୀ । ଏବେ ସେମାନେ ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ଠିଆ ହେବା ପରେ ତାଙ୍କ ଘର ସଂସାର ବସେଇ ଦେଲେ ସେ ଦୁହେଁ ଟିକିଏ ନିଷ୍ଠିତ ହୋଇଯିବେ । ଏହି କଥା ଭାବି ବଡ଼ ପୁଅର ବାହାଘର କରି ଦେବାକୁ ସୁକାନ୍ତ

ମନକଥା ଖୋଲିକରି କହିଥିଲେ । ଜୀବନ କହିଲେ ଜଣକର କାହିଁକି, ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ବାହାଘର ଏକ ସଂଗେ କରିଦେବା । ଭଲ ପାତ୍ରୀ ଦୁଇଟି ସେ ବାଛି ସାରିଥିଲେ । ସୁକାନ୍ତି ହଁ ଭରିଲେ । ବାପାମା'ଙ୍କ କଥା ପୁଅ ଦୁଇ ଜଣ ଏତେଇ ଦେବେ ନାହିଁ ଏ ଭରସା ଜୀବନଙ୍କର ଥିଲା । ତଦନ୍ତସାରେ ସେମାନେ ସାନ୍ତୁ ମାନୁଙ୍କୁ ଜଣାଇଥିଲେ । ଜୀବନ ନିଷ୍ଠିତ ଥିଲେ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଦୁଇ ଜଣ ସେ ଦେଇଥିବା ସଂସ୍କାରକୁ କଦାପି ଅଣଦେଖା କରିବେ ନାହିଁ ।

ଜୀବନଙ୍କ ଅବସର ନେବା ଏହା ଭିତରେ ବର୍ଷଟିଏ ପୂରି ଗଲାଣି । ବୟସର ଆଧିକ୍ୟ ହେତୁ ମର୍ମିରେ ମର୍ମିରେ ଦେହ ଟିକିଏ ଅକଳିଆ ଲାଗୁଛି । ଶିକ୍ଷକତା ଭିତରେ ସେ କେବେ ବି ସାମାଜିକ ଦାୟିତ୍ବବନ୍ଦତା ସହିତ ସାଲିସ କରି ନାହାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସେ ଲୋକଙ୍କ ସ୍ନେହ ଓ ଆଦର ଖୁବ ସାଉଣ୍ଡିଛନ୍ତି । ପ୍ରଶଂସାର ଲମ୍ବା ଫର୍ଦ ସେ ସବୁର ଜୀବନ୍ତ ସାକ୍ଷୀ । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରହିଛି ସେମାନଙ୍କର - ବାପା ହିସାବରେ ତାଙ୍କର ଆଉ ଗେହ୍ନ୍ତି ମା' ରୂପେ ସୁକାନ୍ତିଙ୍କର । ଫର୍ଗୁଣରେ ଲଗ୍ନ ଦେଖି ବାହାଘର କରିବାକୁ ସୁକାନ୍ତି ଓ ଜୀବନ ଏକ ପ୍ରକାର ନିଷ୍ଠାତି ନେଇଗଲେ । ଭାବି ସମୁଦୀ ଦୁଇଜଣ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଡକାଇ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ଏବଂ ଯଥାଶୀଘ୍ର ବାହାଘର କରିଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ରଖିଥିଲେ । ଜୀବନ ସେହି ଅନୁସାରେ ଯେତେ ଜଳ୍ଦି ହେବ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ଖବର ଦେଲେ । ସୀମାନ୍ତରେ ଅଶାନ୍ତି ଲାଗି ରହିଥିବାରୁ ରିଜିଓନାଲ କମାଣ୍ଡାଣ୍ଡ ଛୁଟି ମଂଞ୍ଜୁର ନକରି ତାଙ୍କୁ ହେଡ଼ କ୍ଵାର୍ଟର ଯିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଲେ । ଦିଲ୍ଲୀରେ ପହଂଚି ସେମାନେ ତାଙ୍କ ବିଭାଗୀୟ ମୁଖ୍ୟଙ୍କୁ ଭେଟି ବାପାଙ୍କ ଚିଠି ଦେଖାଇଲେ ସାନ୍ତୁ ମାନ୍ତୁ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କର ଅମଳିନ ରେକର୍ଡ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିର ଗୁରୁତ୍ବ ଉପଲବ୍ଧ କରି ହେଡ଼ କ୍ଵାର୍ଟର ତାଙ୍କୁ ଦୁଇସପ୍ତାହ ଛୁଟି ମଂଞ୍ଜୁର କଲେ ।

ବାପା ଜୀବନାନନ୍ଦ ଚୌଧୁରୀ ଶିକ୍ଷକତା ଭିତରେ ସ୍ନେଲ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଶପ୍ରେମ

ବିଷୟରେ କେତେ ଯେ ଉପଦେଶ ଦେଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଶ ସେବା ନିମନ୍ତେ ସୈନ୍ୟ ବାହିନୀରେ ଯୋଗ ଦେବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଛନ୍ତି ତାହା ଆଖପାଖର ଗାଁ ଲୋକ ଜାଣିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ କଥାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ଅନେକ ଛାତ୍ର ତାଙ୍କର ଆଜି ଦିନରେ ସେନା ବାହିନୀର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପଦରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ । ସେଇପାଇଁ ଜୀବନ ବାବୁ ନିଜକୁ ଖୁବ ଗର୍ଭିତ ମନେ କରନ୍ତି ଏବଂ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କ ଅଂଚଳର ପିଲାମାନେ ମାତୃଭୂମିର ସେବା ପାଇଁ ନିଜ ନିଜକୁ ଉପସ୍ଥିତ କରି ପାରିଛନ୍ତି । ସେ ଦେଖିଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ସାଇ ପଡ଼ିଶା, ବନ୍ଦୁ ବାନ୍ଧବ ଏବଂ ସେ ଚାକିରୀ କରିଥିବା ଜିଲ୍ଲାର ପ୍ରାୟ ଅଧିକାଂଶ ଅଂଚଳର ସବୁ ବାପା ମା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର, ଝଂଜିନିୟର କିମ୍ବା ବଡ଼ ଅଫିସର କରିବାକୁ କେତେ ବ୍ୟସ୍ତ ଏବଂ ସେଇପାଇଁ ମନ, ଧନ ଏବଂ ପ୍ରାଣ ସବୁ କିଛି ବାଜି ଲଗେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଅଖିଆ ଅପିଆ ପିଲା ଗୁଡ଼ାକ ସକାଳ ରୁଁ ସଞ୍ଜ ଯାଏ ଚିଉସନରୁ ମୁକ୍ତି ନପାଇ କେମିତି ପାଠ ପଡ଼ାରେ ନେସି ହୋଇଯାଇ ଘାଣ୍ଡି ଚକଟି ହେଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦିନ ରାତି ସବୁ ସମାନ ଯେମିତି । ପିତାମାତା ହୁଅନ୍ତି କି ଗାର୍ଜନ, ସମସ୍ତଙ୍କ ଗୋଟିଏ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପିଲାଟି ତାଙ୍କର ଯେମିତି ହେଉ ପରୀକ୍ଷାରେ ଭଲ ରେଙ୍କଟିଏ ରଖି ନାଁ କରା ଶିକ୍ଷ୍ୟନ୍ତୁଷ୍ଟାନରେ ଦାଖିଲ ହେଇଯାଉ । ସେଇରୁ ବାହାରି ସେ ଭଲ ଚାକିରିଟିଏ ପାଇୟିବ । ସେ ଜାଣନ୍ତି ଅନେକ ଅଭିଭାବକଙ୍କ ସ୍ଵପ୍ନ ସାର୍ଥକ ହୋଇଥିବ । ହେଲେ ପଢା ନିଶାରେ ଏବଂ କୋଟିଂ କ୍ଲାସ ସଂସ୍କାରରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ କେତେ କେତେ ମେଧାବୀ ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀ କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ନ ହୋଇ ପାରି ଶେଷରେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା ପରି କାପୁରୁଷତାକୁ ଆପଣେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ଚାହିଁଥିଲେ ଚିରାଚରିତ ଚାକିରୀ ପଛରେ ନ ଧାଇଁ ତାଙ୍କ ଦୁଇ ପୁଅ ସେନାରେ ଯୋଗ ଦେଇ ପରିବାର, ଗାଁ ଆଉ ରାଜ୍ୟର ନାଁ ରଖନ୍ତି । ସୁକାନ୍ତି ଏଥିରେ ବାଧା ଦେଇ ନ ଥିଲେ ଯଦିଓ ସେ ଚାହିଁଥିଲେ ତାଙ୍କ ପିଲା ଦୁଇଟି ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କ ଭଲ ସରକାରୀ କିମ୍ବା ଭଲ କମ୍ପାନୀରେ ଚାକିରୀ କରନ୍ତି ।

ସାନୁ ମାନୁ ଦିହେଁ ଯାଆଁଲା ହୋଇ ସୁକାନ୍ତି କୋଳକୁ ଆସିଥିଲେ । ଏମାନେ

ସୁକାନ୍ତିଙ୍କ ପେଟରେ ରହିବା ଦିନଠୁଁ ସେ ଲାଗ ଲାଗ ନାହିଁ ନ ଥିବା ବେମାରୀକୁ ସାମନା କଲେ । ଗୋଟେ ସମୟରେ ସେ ଭାବିଲେ ମାତୃତ୍ଵର ପ୍ରଥମ ସ୍ତର ପାଇବାରୁ ସେ ଏକାବେଳେ ବଂଚିତ ହୋଇଥିବା ସାର ହେବ ଯାହା । ତାଙ୍କ ବୟସର ବୋହୁମାନେ ଗୋଟିଏ ବା ଯୋଡ଼ିଏ ପିଲାର ମା ହୋଇଥିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ବି ତାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ଛୁଟିବ ନାହିଁ । ଆଶା କମ ଏବଂ ଆଶଙ୍କା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିକ ଜଣା ଗଲା । ସେହି ସମୟରେ ତାଙ୍କ ସ୍ବାମୀ ଜୀବନ ଏବଂ ଶାଶ୍ଵତ ତିଳୋଉମା ତାଙ୍କୁ ଧୈର୍ୟ ଧରିବାକୁ କହୁଆନ୍ତି । ଆଜନ୍ତୁ ରୋଗିଣୀ ସୁକାନ୍ତି ପ୍ରଥମରୁ ଏଇ ପରିବାର ଚଳାଇବା ଭିତରେ ପାଉଥିବା ଆନନ୍ଦ ଭିତରେ ନିଜ ଦେହ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେଉ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଛୋଟିଆ ପରିବାର ଭିତରେ ସ୍ନେହ ମମତାର ତୋରି ମହୋଷଧି ଭଳି ଲାଗୁଥିଲା ତାଙ୍କୁ । ତାହାରି ଭିତରେ ସେ ଯେମିତି ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଶମ ଲାଭ କରୁଥିଲେ । ମାତ୍ର ଏବେ ନିଜେ ଏବଂ ଗର୍ଭପୁ ପିଲାଟି ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ତ ପୁଣ୍ଡିକର ଖାଦ୍ୟ ସହିତ ତାଙ୍କୁ ରକ୍ଷଣାର୍ଥୀ ପରାମର୍ଶ ଅନୁଯାୟୀ ନିୟମିତ ଔଷଧ ଖାଇବାକୁ ହେବ । ସେମବୁକୁ ଅଣଦେଖା କରିବାର ଯୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନଥିଲା ପରିବାରର ସଦସ୍ୟଙ୍କ ନିୟମିତ ତଦାରଖ ଆଗରେ ।

ଅଭିଜ୍ଞ ତାଙ୍କୁ ତତ୍ତ୍ଵବିଦ୍ୟାରେ ଏବଂ ଶାଶ୍ଵତମାଙ୍କ ଭୋଲେନାଥଙ୍କ ପାଖରେ ଶୁଭ ମନାସ ବଳରେ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବେ ତାଙ୍କ କୋଳକୁ ଆସିଥିଲେ ଯମଜ ପୁତ୍ର ସାନୁ ଆଉ ମାନୁ । ପରିବାରରେ ଖୁସିର ସୀମା ନ ଥିଲା ସେବିନ ଯେବେ ସୁକାନ୍ତି ନିଜେ ହସି ହସି ତାଙ୍କୁ ରଖାନାରୁ ଘରକୁ ଫେରିଥିଲେ ଯାଂଳା ଦୁହିଙ୍କୁ ନେଇ । ମାତୃତ୍ବ ଲାଭ କରିବାର ଦ୍ୱାନ୍ତ ଜନିତ ଆଶଙ୍କାର ଅବସାନ ସେବିନ ହୋଇଥିଲା ଆଉ ଆଶାର ସୌଧରେ ଯେମିତି ଲାଗି ଯାଇଥିଲା ସଂକଳନ ଦୁଇଟି ଖମ୍ବୁ । ତାଙ୍କୁ ରଖାନାରୁ ବିଦାୟ ନେବାବେଳେ ତାଙ୍କୁ କତା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥିଲା କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅବହେଲା ତାଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ଘାତକ ହୋଇପାରେ । ଦୁଇ ଦୁଇଟି ପିଲାଙ୍କ ଯତ୍ନ ଭର୍ତ୍ତା ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଅନ୍ତରାୟ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରେ । ସୁକାନ୍ତି ସେହିଦିନୁ

ନିଜ ଭିତରେ ଆବିଷ୍କାର କରିଥିଲେ ସର୍ବଗୁଣସମ୍ପଦିନ୍ଦା ମା' ଚିଏ ହେବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେବେଠୁଁ ସେ ତାଙ୍କ ପଣରେ ଅଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି । ଖୁବ ଯତ୍ନ ନେଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ସହିତ ପିଲାଙ୍କ ନିତିଦିନିଆ ଦେଖାରଖା ।

ଘରେ ସାନୁ ମାନୁ ପହଂଚି ସରିଲା ପରେ ସେ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ କୋଳେଇ ନେଇ ଖୁବ କାନ୍ଦିପକେଇଲେ ସୁକାନ୍ତି । ପିଲା ଦୁଇଟି ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି କେଉଁଠି କେମିତି ରହୁଛନ୍ତି ସେ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର କିଛି ବି ଧାରଣା ନ ଥିଲା । ସୀମାନ୍ତରେ ନିଯୁକ୍ତ ମିଳିଯିବାରୁ ଦୁଇ ଭାଇ ସୁକାନ୍ତଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଅପରେସନ ଏରିଆର ଯାଗାଗୁଡ଼ିକର ମାନଚିତ୍ର ଥରେ ଅଧେ ଦେଖେଇଥିଲେ । ଛୋଟ ବେଳର ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କୁ ଗେଲ କଲାପରି ଆଜି ବି ମୁଣ୍ଡରୁ ତଳିପା ଯାଏ ସେ ଥର ଥର କରି କୁଣ୍ଡାଇ ପକାଉଥାନ୍ତି ସାନୁ ଓ ମାନୁଙ୍କୁ । ଶାଶୁ ତିଳୋଉମା ଏବଂ ସ୍ବାମୀ ଏକ ନୟନରେ ଚାହିଁ ରହିଛନ୍ତି ସୁକାନ୍ତଙ୍କୁ । ସେମାନେ ମା'ଟିର ଆଖିରୁ ଝରି ପଡୁଥିବା ଅବାରିତ ଲୋତକଧାରାରେ ବିଘ୍ନ ସାଜିବାକୁ ଚାହିଁଲେନି । ତିଳୋଉମାଙ୍କ ଆଖି ସାମନାରେ ଜୀବନାନନ୍ଦଙ୍କ ପିଲାଦିନ ଗୋଟି ଗୋଟି ଦେଖା ହୋଇଗଲା । ଗୋଟିଏ ବୋଲି ପୁଅ ଏକୋଇର ବଳା ବିଶିକେଶନର ଯତ୍ନ ନେବାରେ ସେ କେବେ ବି ଅବହେଲା କରି ନାହାନ୍ତି । ଆଜି ସୁକାନ୍ତ ତାଙ୍କ ନାତି ଦୁହିଁଙ୍କୁ ମା'ର ପଣତରେ ଗୋଡ଼େ ପକାଇଲାବେଳେ ସେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ଜନ୍ମଦାତ୍ରୀ ଜନନୀର ସ୍ନେହ ପରଶ ମାତୃଭୂମିର ରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ବୀର ସୈନିକମାନଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଭାବେ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ହେବାକୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଇଥାଏ, ତାହା କୌଣସି ମିଳିଟାରୀ ଗ୍ରେନିଂ ଟୁଁ କମ ନୁହେଁ ।

ଦିନ ବାର ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ଲଗ୍ନ ମୁତାବକ ଦୁଇ ପୁଅଙ୍କ ବାହାଘର ପରମରା ଅନୁଯାୟୀ ନିରାଢ଼ିମୁର ଶେଷ ହେଲା । ସୁକାନ୍ତ ଓ ଜୀବନାନନ୍ଦ ପୁଅ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ କୁଳୀନ ପାତ୍ରୀ ଦୁଇଟି ବାହିଥିଲେ । ଗୁଣ, ଶିକ୍ଷା ଦୀକ୍ଷା ଓ ସୌନ୍ଦର୍ୟରେ ବୋଦୁମାନେ ଚୌଧୁରୀ ପରିବାର ପାଇଁ ଖୁବ ଉପୟୁକ୍ତ ବୋଲି ସମସ୍ତେ ବିବେଚନା କଲେ । ଏପରି ଏକ

ସାମାଜିକ ସ୍ଥୀକୃତି ଜୀବନାନନ୍ଦଙ୍କୁ ବେଶ ଅମୋଦିତ କରିଥିଲା ଏବଂ ସେ ତେର ଆତ୍ମତୃପ୍ତି ଲାଭ କରିଥିଲେ । ବିବାହ ପର୍ବର ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଶେଷ ହେବାପରେ ପିଲାଏ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯିବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ । ଛୁଟି ଅବଧିର ସମାପ୍ତି ସଂଗେ ସଂଗେ ବାଚାଳିୟନରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ହେବ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ । ଅତି ବିଶେଷ କିଛି ପରିଷ୍ଠିତି ନ ଉପୁର୍ଜିଲେ ଅନ୍ୟ ସେବା ଭଲି ଛୁଟିର ମିଆଦ ବଢାଇବାକୁ ଭାରତୀୟ ସେନା ମଞ୍ଚୁରୀ ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଦୁଇ ସପ୍ତାହ ଏହାଏ ଭିତରେ କେମିତି ଚାଲିଗଲା କେହି ଜାଣି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ଝିଆ ଝିଆଣି , ବନ୍ଦୁ ବାନ୍ଦବ , ସାଙ୍ଗ ସାଧିଙ୍କ ଘୋଲ ମେଳ ଏବଂ ବାହାଘର ପରି ଉତ୍ସବର କୋଳାହଳମୟ ପରିବେଶ ଭିତରେ ସମସ୍ତେ ଯେମିତି ଏକାକାର ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ଏହାରି ଭିତରେ ସାନ୍ତୁ ମାନୁଙ୍କ ମନଜାଣି ଖାଇବା ପିଇବା ବି ସୁକାନ୍ତି କରି ପାରି ନ ଥିଲେ । କେବଳ ଘରେ ପହଂଚିବାର ଦିନେ ଦୁଇ ଦିନ ପିଲା ଦି 'ଟାଙ୍କର କଥା ଯାହା ଯେମିତି ବୁଝିଥିଲେ । ତିଳୋଉମା ମଧ୍ୟ ନାତି ଦୁଇ ଉଣଙ୍କୁ ଠିକ ଭାବେ ଜେଜେମା ସୁଲଭ ସ୍ନେହ ଟିକକ ଦେବାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଇ ନ ଥିଲେ ।

ଘରେ ଏକ ସଂଗେ ଦୁଇ ନବବଧୂଙ୍କ ପଦାର୍ପଣ ଚୌଧୁରୀ ପରିବାର ଭିତରେ ଅପ୍ରକୃତି ଉଲ୍ଲାସ ଓ ଉନ୍ନାଦନା ଖେଳେଇ ଦେଇଥିଲା । ସତେ ଯେମିତି ବଧୁ ବେଶରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ଆଗମନ ହୋଇଥିଲା ସେଇଠି । ସୁକାନ୍ତି ତାଙ୍କ ଦୁଇ ପିଲାଙ୍କ କଥା ବୋହୁମାନଙ୍କୁ ବୁମକେ ବୁମକେ କହି ଦେଇଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ସ୍ଵଭାବ ଏବଂ ଭଲ ମନ୍ଦର ଲମ୍ବା ବିବରଣୀ ଦେବାର ପ୍ରୟୋଜନ ନ ଥିଲା କାରଣ ଖୋଦ ଜୀବନାନନ୍ଦ ତାଙ୍କ ସମୁଦ୍ରି ଓ ସମୁଦ୍ରଣୀଙ୍କୁ ବିବାହ ପ୍ରସ୍ତାବ ସମୟର କଥାବାର୍ତ୍ତା ବେଳେ ସାନ୍ତୁ ମାନୁଙ୍କ ପାଠ ପଢା ଠୁଣ୍ଡା ଆରମ୍ଭ କରି ସେନାରେ ଯୋଗ ଦେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅ - କ୍ଷ ଅବଗତ କରାଇ ଦେଇଥିଲେ । ଶିକ୍ଷିତା ବୋହୁ ଦୁହିଙ୍କର ଭାବୀ ସ୍ଥାମୀ ମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ଦ୍ୱାନ୍ତ ଦୂର କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହିଁ ସବୁ କଥା ଖୋଲି କରି କହି ଦେଇଥିଲେ ।

ସେନାରେ କାର୍ଯ୍ୟରତ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ଆଗରେ ଦେଶ ସୁରକ୍ଷାର ଆହ୍ୱାନ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ବ ରଖେ ଏବଂ ଏହାକୁ ସେମାନେ ଯେ କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥାଆନ୍ତି । ମାତୃଭୂମିର ସେବା ପାଇଁ ନିଜ ଜୀବନ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବାକୁ ତିଳେ ମାତ୍ର ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସେହି ଅନୁସାରେ ବୋହୁମାନେ ମଧ୍ୟ ମାନସିକ ସ୍ଵରରେ ନିଜକୁ ସଜାତି ନେଇଥିଲେ । ସାଂସାରିକ ଜୀବନର ଅୟମାରମ୍ଭରେ ଶୌଧୁରୀ ପରିବାରର ଅଳିଖିତ ଆଦର୍ଶନାମାର ପ୍ରତି ପୃଷ୍ଠାକୁ ଥରେ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅଭ୍ୟାସ କଲେ ।

ଆଜି ନାହିଁତ କାଲି ବୋହୁମାନେ ପିଲାଙ୍କ ସହିତ ସେମାନଙ୍କ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ରକୁ ଚାଲିଯିବେ । ପୁଣି ଥରେ ଘର ଖାଲି ଖାଲି ହୋଇଯିବ, ସେ ପ୍ରକାର ଅଭାବନୀୟ ଦୁଃଖଟି ସୁକାନ୍ତିଙ୍କୁ ଅତିଶ୍ୟ ବିଚଳିତ କରୁଥିଲା । ପୂର୍ବ ଭଳି ସେ, ଜୀବନ ଓ ଅତି ସ୍ମେହମୟୀ ଶାଶ୍ଵତମାଙ୍କର ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଖଣ୍ଡା ଭିତରେ ପଞ୍ଚୁରୀରେ ପଡ଼ି ରହିବା ସାର ହେବ । ହେଲେ ପିଲାଙ୍କ ଖୁସିରେ ନିଜକୁ ସାମିଲ କରେଇ ନେଇ ଏକାକୀବୋଧର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଚିକକ ଯେତେ ଘାଣ୍ଡିଲେ ବି ସେ ସେଥିପ୍ରତି ଭୂଷେଷ କଲେ ନାହିଁ । ବୋହୁ ଦୁଇଜଣ ଅନ୍ତରେ କିଛିଦିନ ଘରେ ରହିଗଲେ ସେ ନିଜକୁ ଅଭ୍ୟନ୍ତ କରେଇ ନେବେ ପରିସ୍ଥିତି ସହିତ । ଏ ବିଷୟରେ ସେ ସାନ୍ତୁ ମାନୁଙ୍କ ସହିତ ବି କଥା ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ପୁଣି ଛୁଟି ରେ ଘରକୁ ଆସିଲେ ବୋହୁ ମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଯିବେ ବୋଲି ଜୀବନ ଓ ଶାଶ୍ଵତ ସାମନାରେ କଥା ରଖିଥିଲେ । ସୁକାନ୍ତିଙ୍କ କଥାରେ ହିଁ ସମସ୍ତେ ହିଁ ଭରିଥିଲେ ।

ଛୁଟିରୁ ଫେରି ସାନ୍ତୁ ମାନ୍ତୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯୋଗ ଦେଲେ ନିଜ ନିଜ କ୍ୟାମ୍ପରେ । ଘରେ ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ଵଜନଙ୍କ କଥା ଖୁବ ମନେ ପଡ଼ୁଥାଏ ଦୁହିଙ୍କର । ପଡ଼ିବା ସ୍ବାଭାବିକ ଦୁଇ ନବ ବିବାହିତ ଯୁବକଙ୍କର । ଘରୁ ବାହାରିବା ସମୟରେ ଦୁଇ ନବାଗତା ବଧୁଙ୍କର ପାଦରୁ ନା ଶୁଣିଥିଲା ଅଳତା ନା ହାତରୁ ମେହେଦି । ଜୀବନ ଯୌବନର କାହିଁ କେତେ କଥା ନିଜ

ଭିତରେ ବାଣ୍ଣିବାର ସୀମିତ ମୁହଁର୍ ଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ଆଖି ଆଗରେ ଆସି ଯାଉଥିଲେ । ସପନ ରାଇଜର ସାଇତା କଥା ପରମ୍ପରଙ୍ଗୁ ଶୁଣାଇବାର ଅବକାଶ ନ ଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ନିର୍ଣ୍ଣାରିତ ସମୟ ସାରଣୀ ଭିତରେ । କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆଗରେ ସେ ସବୁକୁ ଦୁହେଁ ବନ୍ଧୀ କରି ରଖି ଦେଇଥିଲେ ମନର ଗୋଟିଏ ଆବଶ୍ୟକ କୋଠରୀରେ । ମାତ୍ର ବାପା ମାଆଙ୍କର ଭରସାକୁ ତୁଟେଇ ନ ଦେବାର ପଣ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତିବନ୍ଦିତାକୁ ଦୃଢ଼ କରି ଚାଲିଥିଲା । ଅନ୍ୟ ପଚେ ଦେଶ ସେବାର ବୃଦ୍ଧତାର ଅଙ୍ଗୀକାରବନ୍ଦିତା ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କର ସାଂସାରିକ ଜୀବନ ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆଦର୍ଶର ଆବେଗକୁ ସବୁବେଳେ ପଛକୁ ଚାଣି ରଖୁଥିଲା । ଏଥିରେ ସେମାନେ କେବେବି ବିଚଳିତ ହୋଇ ନ ଥିଲେ । ସମର୍ପତ ଜୀବନ ଧାରାର ଏକ ଏବଂ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦେଶର ଅଖଣ୍ଡତା ରକ୍ଷା ସେମାନଙ୍କୁ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ସେନା କରିବାର ବନ୍ଦ ଭୂମିକା ନିର୍ବାହ କରିଥିଲା ।

ସୀମା ସୁରକ୍ଷାର ଗୁରୁ ଦାୟିତ୍ବ ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କ ଠାରେ ନ୍ୟୟ ଥିଲା । ଘରୁ ଫେରି ସେମାନେ ପୁଣି ଥରେ ଲାଗି ପଡ଼ିଲେ ଯବାନ ମାନଙ୍କୁ କ୍ରେନିଂ ଦେବାପାଇଁ । ଭବିଷ୍ୟତ କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧା ପାଇଁ ଯୋଜନା ପ୍ରାସ୍ତୁତ ହୋଇଗଲା ହେଡ଼କ୍ରୂର୍ଟର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ।

ଉତ୍ତର-ପୂର୍ବାଂଚଳରେ ମାହୋଲ ଲଦାଖ ଅପେକ୍ଷା ସାମାନ୍ୟ ଭଲ ଥିଲା ଯଦିଓ ସୁରକ୍ଷା ସ୍ଥିତି ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ର ସରକାର ସବୁବେଳେ ତୀଷ୍ଣ ନଜର ରଖୁଥିଲେ । ସରକାରଙ୍କ ଦୃଢ଼ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଯୋଗୁଁ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ଦୌରାତ୍ମ୍ୟ ଉପରେ ଭାରତୀୟ ସେନା ବେଶ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରଖି ପାରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେପଚେ ଲଦାଖ ସ୍ଥିତି ଥିଲା ଭିନ୍ନ । ସିଙ୍ଗାର୍ ୨୦୨୦ ମସିହାରେ ସେନାରେ ଯୋଗ ଦେବା ସମୟରେ ସୀମା ସୁରକ୍ଷାରେ ଅନେକ ସୁଧାର ହୋଇପାରିଥିଲା ପ୍ରତିରକ୍ଷା ବିଭାଗର ଆବଶ୍ୟକ ପଦକ୍ଷେପ ଯୋଗୁଁ । କିନ୍ତୁ ପୂର୍ବ ରକ୍ଷା ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ସେଠାରେ ୧୫୩ଟି ଆତଙ୍କବାଦୀ ଆକ୍ରମଣ ଏବଂ ୧୦୭ ଟେ ଏନକାଉଣ୍ଟର ଭିତରେ ୪୪ ଜଣ ସାଧାରଣ ନାଗରିକ ପ୍ରାଣ ହରାଇଥିବାବେଳେ ୧୫୭

ଜଣ ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କୁ ନିପାତ କରି ସେନା ଅସୀମ ସାହସିକତାର ପରିଚୟ ଦେଇଥିଲା । ମାତ୍ର, ଆତଙ୍କର ସେହି ଘନଘଟା ଭିତରେ ଭାରତୀୟ ସେନାର ୮୦ ଜଣ ବୀର ସୈନିକ ସହିଦ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ।

ସେନାରେ ଯୋଗ ଦେବାପରେ ଏ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ସିଙ୍କାର୍ଥ ବାପାଙ୍କ ସହିତ କଥା ହୋଇଥିଲା । ସୁକାନ୍ତି ଜୀବନଙ୍କ ଠାରୁ ଏ କଥା ଶୁଣି ପ୍ରଥମେ ତରି ଯାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କ ମନରେ କେମିତି ଏକ ଅହେତୁକ ଆଶଙ୍କା ଉଦ୍‌ଦେଶ ହେଲା । ଆଗକୁ ଯେ ବଡ଼ ଆତଙ୍କବାଦି ହାମଲା ହେବ ନାହିଁ ସେ କଥା କିଏ କହି ପାରିବ ! ସେ ଶୁଣିଥିଲେ ସିଙ୍କାର୍ଥ ଯେତେବେଳେ ସୀମା ପାର ଆତଙ୍କକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରେ ସେତେବେଳେ ସେ ଲଦାଖ ସହିତ ସମ୍ମର୍ଶ ଜାମ୍ବୁ କାଶ୍ତୀରର ଟିକି ନିଖି ଜାଗାର ଅବସ୍ଥାକୁ ମନ ଭିତରେ ଆଙ୍କି ନେଇଥାଏବା ସେଇଟା କହିବାକୁ ଗଲେ ତା ସୁରକ୍ଷା ଯୋଜନାର ବଡ଼ ମାନଚିତ୍ରିତିଏ ।

ସୁକାନ୍ତି କିନ୍ତୁ କଳି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ସିଙ୍କାର୍ଥ ଆଜିଥିବା ଦେଶ ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ମାନଚିତ୍ରର ବାସ୍ତବ ରୂପରେଖା ।

୨୦୧୯ ପ୍ରାଣଘାତୀ ଆକ୍ରମଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ଦେଶକୁ ସ୍ଵମ୍ଭୁତୁତ କରି ପକଥିଲା ।

ହେଲେ ସେନାର ମନୋବଳ ପୂର୍ବଭଲି ଦୃଢ଼ ରହିଥିଲା । ୨୦୨୩ ଶେଷ ଆତଙ୍କ ସିଙ୍କାର୍ଥ ନିଜ କ୍ୟାମ୍ରର ସହାୟକ ସେନା ମୁଖ୍ୟ ଭାବେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇସାରିଥିଲା । ପର ବର୍ଷ ଆରମ୍ଭରେ ଏକ ଶୀତୁଆ ରାତିରେ ସୀମାପାର ଧୂର୍କ୍ଷ ଆତଙ୍କ ଗୋଷ୍ଠୀକୁ ସାମନା କରିବାର ଦାୟିତ୍ବ ତା ଉପରେ ପଢ଼ିଲା । ବିଭିନ୍ନ ପାହ୍ୟାର ବାର ଜଣ ସୈନିକଙ୍କ ନେଇ ସେ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ । ନିଯୁତିର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କିଛି ଅଲଗା ଥିଲା ।

ଆତଙ୍କୀଙ୍କ ପଛୁଆ ଆକ୍ରମଣରେ ଶିକାର ହୋଇଗଲା ତା ଟୋଲୀ । ଅଧାରୁ ଅଧିକ ଯବାନ ସହିଦ ହୋଇଗଲେ ଆଖି ପିଛୁଲାକେ । ତା ପୂର୍ବରୁ ସେମାନେ ଉର୍ଜନରୁ ଅଧିକ

ଆତଙ୍କବାଦୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ବନି ଯାଇଥିଲେ । ଧୈର୍ୟର ସହ ସିଦ୍ଧାର୍ଥକୁ ଆଗକୁ ବର୍ତ୍ତିବାକୁ ହେଲା । ଆଖି ସାମନାରେ ସାଥି ଯବାନଙ୍କ ବୀର ଗତିକୁ ପ୍ରାସ୍ତି ହେବାର ଦୃଶ୍ୟ ତା ଶିରାପ୍ରଣିରାରେ ଆଣିଦେଲା ଉନ୍ନାଦନା ଏବଂ ବାହୁରେ ସିଂହର ବଳ । ମନରେ ଅଦମ୍ୟ ସାହସ ଏବଂ ଆଖିରେ ଦେଶପ୍ରେମର ବହୁ ଆଗରେ ଆତଙ୍କୀ ଆକ୍ରମଣ କୁ ପ୍ରତିହତ କରିବାର ଦୁର୍ବାର ଆଶା ଅଞ୍ଚୁରିତ ହୋଇଥିଲା ସିଦ୍ଧାର୍ଥର । ବିଳମ୍ବ ନ କରି ସେ ଗୋଲୀ ର ବାକି ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ନେଇ ଆତଙ୍କଙ୍କ ଶିବିରରେ ପ୍ରତ୍ୟାକ୍ରମଣ କଲା । ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ସଫଳତା ହେତୁ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ପ୍ରତିପକ୍ଷର ଆଗଧାତିର ଅନେକ ସ୍ଵେନ୍ୟଙ୍କୁ ମୃତ୍ୟୁ ଘାଟରେ ପହୁଞ୍ଚାଇ ଦେଲା । ହେଲେ ଆତଙ୍କ ଶିବିରର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଗ୍ରେନେଡ ମାଡ଼ରେ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଆଖି ବୁଝି ଦେଇ ସହିଦ ହୋଇଗଲା ।

ଦେଶ ସେବାର ଏହି ବଳିଦାନ ଇତିହାସ ପୃଷ୍ଠାର ଏକ ବଳିଷ୍ଠ ସ୍ଥାନର ହୋଇ ରହିଲା ଉତ୍ସବ ଦେଶ ଓ ସିଦ୍ଧାର୍ଥର ପରିବାର ପାଇଁ । ଜୀବନାନ୍ଦର ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରି ନେଇଥିଲେ ଏହି ବିପତ୍ତିକୁ । ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ସେ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ପାଇଁ । ସେ ପଢାଇଥିବା ଦେଶାଭ୍ରାତା ଅଧ୍ୟାୟ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଟିକ୍ ବୁଝି ପାରିଛି ବୋଲି ତାଙ୍କର ହୃଦବୋଧ ହେଲା । * ସ୍ଥାମୀଙ୍କୁ ଚିରଦିନ ହରାଇ ଜୀବନଙ୍କ ବଡ଼ବୋହୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମର୍ମାହତ ହୋଇଥିଲା । ତାକୁ ସାନ୍ତ୍ଵନା ଦେବାପାଇଁ ପରିବାରବର୍ଗଙ୍କ ପାଖରେ ବି ଭାଷା ନ ଥିଲା । ସମୟକ୍ରମେ ସେ ମନରେ ପୁଣିଭୂତ ଗ୍ଲାନିକୁ ଯଥାଯଥ ଉଣା କରିବାକୁ ସତତ ପ୍ରୟୋଗ କଲା ଏବଂ ନିଜକୁ ସଜାତି ନେଲା । ଜୀବନଙ୍କ ଆଦର୍ଶରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ଶିକ୍ଷା ବଡ଼ବୋହୁ ଦେଶସେବାରେ ନିଜକୁ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ କରିବାପାଇଁ ମନ କଥା ଶୁଶ୍ରାରଙ୍ଗୁ କହିଲା । ଜୀବନାନ୍ଦଙ୍କ ଖୁସିର ସୀମା ରହିଲା ନାହିଁ । ସେ ଜାଣିଥିଲେ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ସେନାରେ ଯୋଗଦେବାପାଇଁ ସୁଯୋଗ ରହିଛି । ସମର୍ଥ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରି ବଡ଼ ବୋହୁକୁ ସେନା ଶିକ୍ଷା କୋରରେ ଭର୍ତ୍ତି କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଲେ । ଯୋଗ୍ୟତା ପରୀକ୍ଷା ଆଧାରରେ ବଡ଼

ବୋହୁର ନିଯୁକ୍ତ ମିଳିଲା । ସୁକାନ୍ତିଙ୍କ ବାରଣ ସତ୍ତେ ସ୍ଥାମୀଙ୍କ ଚିତ୍ରାଧାରାରେ ନିଜକୁ ସାମିଲ କରି ବୋହୁ ତାଙ୍କର ଦେଶ ସେବାର ମହାନ ମନ୍ତ୍ରଚିକୁ ସାକାର କରିବାକୁ ଚାହିଁଲା । ସମର୍ଥ ବଡ଼ ଭାଇର ପଦାଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରି ଦେଶ ପାଇଁ ନିଷ୍ଠ୍ୟ ଗୌରବ ଆଣିବ, ଏ ବିଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କର ଥିଲା । ଏବେ ବୋହୁ ତାଙ୍କର ଆଗକୁ ଆଉ ପାଦେ ଯାଇ ଦେଶାତ୍ମକବୋଧର ଗୋଟିଏ ଅଧ୍ୟାୟ ଯୋଡ଼ିଦେଲା । ହେଲେ ଅଲିଆଳି ମା ସୁକାନ୍ତିଙ୍କ ଆଖିରୁ ଝରି ପଡୁଥିବା ଲୁହ ମାନ୍ଦୁର ସୁରକ୍ଷା ମାନଚିତ୍ରକୁ ଆର୍ଦ୍ର କରି ପାରି ନ ଥିଲା ।

(ଲେଖକ ଓ ସ୍ଥାନକାର)

ସଞ୍ଜୀବ କୁମାର ଦାସ

ମର୍କତ ନଗର

କଟକ - ୭୫୩୦୧୪

ଦୂର ଭାଷ : ୯୩୭୧୭୧୯୦୦୫

ମୁଁ ଅବଳା ବୃଦ୍ଧା ନାରୀଟିଏ

ଦେବାର୍ଜନ ମେହେର

ଏକ ବର୍ଷ ତଳର କଥା ହଠାତ୍ ଏମିତି ଏକ ଦୁର୍ଘଟଣା ଘଟିଲା ଯାହା ଭାବିଲା ବେଳକୁ ଦେହ ଶୀତେଇ ଯାଉଛି । ମୁଁ ଅବଳା ବୃଦ୍ଧା ନାରୀଟିଏ ବୋଲି ମୋର ସାହା ଭରଷା କେହି ନାହିଁ । ମୋ ଘରରେ କେହି ନଥିଲେ । ମୁଁ ଏକୁଚିଆ ଧିବା ସମୟରେ ଦୁଇ ଜଣ ଅସଭ୍ୟ ଯୁବକ ଆସି ମୋତେ ଅଭଦ୍ର ଭାଷାରେ ଗାଲି ଗୁଲଜ କରିବା ସହ ମୋ ମୁହଁକୁ, ଛାତିକୁ, ମୁଣ୍ଡକୁ ମୁଠି ମାରି ରକ୍ତାଙ୍କ କରିଦେଲେ ଏବଂ ମୁଁ ଭୂମି ଉପରେ ପଡ଼ିଯିବା ପରେ ମୋ ଶରୀରକୁ ଲାତରେ ମାରୁଥିଲେ । ମୋତେ ମାରୁଥିବାର ଦେଖି ମୋର ଭାଣଜୀ ଏବଂ ଝିଆରୀ ସେଇ ଦୁଇ ଅସଭ୍ୟ ଲୋକଙ୍କୁ ସେଇରୁ ତଡ଼ି ମୋତେ ଘର ଭିତରକୁ ନେଇ ଆସିଲେ । ସେଇ ସମୟରେ ମୋ ଘରେ କେହି ନଥିଲେ । ଯେଉଁ ସମୟରେ ମୋର ପୁଅ ଓ ନାତି ଘରକୁ ଆସି ଦେଖିଲେ ଯେ ମୁଁ ରକ୍ତାଙ୍କ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛି । ଏହା ଦେଖି ସେ ଦୁହଁ କାନ୍ଦିଲେ ଓ ମାଆ ତୁମର ଏମିତି ଅବସ୍ଥା କିଏ କରିଲା ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ । ମୋ କଥା ଶୁଣିବା ପରେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପୋଲିସକୁ ଫୋନ କରିଲେ କିନ୍ତୁ ପୋଲିସ ନ ଆସିବା ଯୋଗୁଁ ମୋ ପୁଅ ତା ସାଙ୍ଗକୁ ଡାକି ମୋତେ ଥାନାକୁ ନେଇକି ଆସିଲେ । ପୋଲିସ ବାବୁ ଥାନାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆରମ୍ଭ କରିଲେ ।

ମୋ ସହ ଏଇ ଅତ୍ୟାଚାର ଘରୁଥିବାର ମୋ ସାହିର ସମସ୍ତ ଲୋକମାନେ ଦେଖୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ କଣ ପାଇଁ ସେହି ବୃଦ୍ଧା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କୁ ପିରୁଛୁଛନ୍ତି ବୋଲି କେହି ମଧ୍ୟ ଆବାଜ୍ ବାହାର କରିଲେ ନାହିଁ । ଭକ୍ତୁଆଙ୍କ ପରି ଦେଖୁଥିଲେ । କୌଣସି ଲୋକଙ୍କ ପାଟିରୁ ଆହା ଶବଦେ ବାହାରୁ ନଥିଲା । ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମନର ଭାବନା ଧିଲା ଯେ

ଆପେ ବଞ୍ଚିଲେ ବାପାର ନାଆଁ । ଯିଏ ଯାହା ହେଉଛି ହେଉ ଆମର ବା କଣ ଯାଏ ଆସେ ।

ଏ ସମାଜର ଲୋକମାନେ ବହୁତ ସ୍ଥାର୍ଥପର ହୋଇଗଲେଣି । ନ୍ୟାୟ ଅନ୍ୟାୟରେ ମଧ୍ୟ ଆବାଜ୍ ଉଠେଇବା ଭୁଲି ଗଲେଣି । ସାହି ପଡ଼ିଶାର ଲୋକମାନେ ସାହାୟ୍ କରିବା ତ ଦୂରର କଥା କଣ ହେଲା ବୋଲି ଚିକେ ପଚାରିଲେ ନାହିଁ । ନିଜ ଲୋକମାନେ ତ ତାଙ୍କୁ ବେଶି ଅଣଦେଖା କରିଛନ୍ତି । ଏ ହେଉଛି ସ୍ଥାର୍ଥପର ଦୁନିଆଁର ମଣିଷମାନେ । ମୋତେ ରକ୍ତାକ୍ତ କରି ପିଟିବା ସହ ମୋ ପୁଅକୁ ମିଛ କେସ୍ତ ରେ ଫଂଗେଇ ଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କାହାରିକୁ କିଛି ଫରକ୍ ପଡ଼େନି । ଏହା ମୋର ପୁଅ ନାଁ ! ତାହାରି ଭବିଷ୍ୟତ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା । ଅନ୍ୟର କଣ ଯାଏ ବା ଆସେ । ଏ ସବୁ ଘଟଣା ଘରୁଥିବାର ଧର୍ମ ଦେବତା ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ୍ କାହିଁକି ମୋତେ ଏ ବୃଦ୍ଧା ସମୟରେ ଏତେ ଦଣ୍ଡ ଦେଲେ । ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ ।

ସବୁ ତ ତୁମରି ବିଚାର ପ୍ରଭୁ । ମୋର ବା ଏଠି କଣ ଅଛି ? ସବୁ କରିବା ଲୋକ ତୁମେ, ମାରିବା ଲୋକ ବି ତୁମେ । ମୁଁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ବା କଣ କହିବି । ମୁଁ ଅବଳା ବୃଦ୍ଧା ନାରୀଟିଏ ଯାହା ତୁମରି ଇଛା ପ୍ରଭୁ । ଯାହା ତୁମରି ଇଛା ପ୍ରଭୁ ।

ଦେବାର୍କନ ମେହେର

ବାପୁଜୀନଗର

ଜିଲ୍ଲା - ବୌଦ୍ଧ

ମୋ - ୭୯୪୩୪୩୪୪୫୫

ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର୍ ସାହେଜକାରୀ

ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ ମିଶ୍ର

ମା ପଦ୍ମଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଷ୍ଣୁ ପାଟରାନୀ ଗୁରୁବାର ଦିନେ ବଡ଼ ଦେଉଳୁବାହାରି କରି ପରା ବୁଲି ଗଲେ ଆରୁ ଗାଆଁ ମୁଡ଼ଗାର ଘଷେନ୍ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଘରେ ପୂଜା ଘେନଲେ ବୋଲି ଜାନି ପାରଲେ ତାଙ୍କର ଦେଉଶୁର ବଲିଆ ।

ରିଷେ ତମତମ ହେଇ ଭାଇ କଲାକାରୁଙ୍କେ ବଲିଆ କହେଲେ ତୋର ମାଏହି ଘସିଏନ୍ ଘରେ ପୂଜା ପାଇ କରି ବିଚାଲେନ୍ ହେଇ ଜେଇଛେ ବୋ । ଯେତେ ଜଳଦି ତାକେ ତୁଳ ଛାଡ଼ି ପଡ଼ର ଦେଇଦେ । ବଡ଼ ଦେଉଳର ଭିତରକେ ସମାବୁ ନାହିଁ ଆସଲେ । କାଲିଆ ଯେତେ ବୁଝାଲେ ଭିଲ୍ ବଲିଆ ମାନବା କେ ନାରାଜ୍ । ତ, ହତାସିଆ ହେଇ କରି ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କେ ଘରୁ ଖେଦବାର କେ ପଡ଼ିଲା । ପଦ୍ମଲକ୍ଷ୍ମୀ ରିଷେ ସାଏପ ଦେଇକରି କହିଥିଲେ ତମେ ଦୁଇଭାଇ ମତେ ବିନା ଦୁସେ ଘସେନ୍ ବୋଲି ଘରୁ ଖେଦୁଛି, ବାର ବରଷ ଯାକେ ତମକୁ ଅରନ୍ ନାହିଁ ମିଳେ, ଭିଖାରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଛଡ଼ା ହେଇଯିବ ତମେ । ଯେତେ ମୁହଁ ଭାତ ରାନ୍ଧିକରି ପର୍ବ୍ର ଦେମି ତେବେ ଯାଇ ଖାଏବ । ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀର ଅଭିଶାପ ପଡ଼ିଛେ ଆରୁ ଦୁହି ଭାଇ ଅରନ୍ ନାହିଁ ପାଇ ବାର ବଛର ଯାକେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀର ହାତ ରନ୍ଧା ଭାତ ଖୁଏଇ କରି ବଲିଆ ର ଗରବ କେ ଭାଙ୍ଗିଥିଲେ ଜଗନ୍ନାଥ । ସବୁ ଲୀଳା ସେ ଏକା କରେଇଛନ୍ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଐ ନିରାଶିର ସମିଆଁ ଥି ଜେନମାନେ ତାହଙ୍କୁ ସାହେଜ କରିଛନ୍ ସେ ବିଷେ କେ ଇନ ଧ୍ୟାନ ଦେମା । କାଲିଆ ର ନୁ ଖେଦା ଖାଇ କରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପହେଲା ତାକର ବାପା ବରୁନ୍ କୁ ର ଏରିଆ ସମୁଦର ଖଣି ପାହା ଥାପିଛନ୍ । ସୁମରନା କରିଛନ୍ ବିଶୁକର୍ମୀ କେ, ଯେ କି ମା ର ଲାଗି ସେନ ବନେଇଦେଲେ ବଢ଼େ ତେ ମହଳ । ନିଦ୍ରା ଦେବୀ ଭିଲ ଲକ୍ଷ୍ମୀ କେ ସାହେଜ କରବାକେ ଯାଇ କରି କଲା ଗୁରା ଦୁଇ

ଭାଇ କେ କାଳି ଝୁମୁରା ଥି ଅଚେତ କଲେ ବୋଲି ଅଷ୍ଟ ବେତାଳ ବଡ଼ ଦେଉଳ ନୁ ସବୁ
ଦରବ ବୁଦ୍ଧି ଆନିଛନ୍ । ଦେବୀ ସରସତି ସବୁ ଲୋକ ର କଣ୍ଠେ ବିଜେ କଲେ ବୋଲି
ବୁଦ୍ଧି ଭାଇ କାଳିଆ ବଳିଆ କେ କିହେ ଭିଲ ଖାଇବା କେ ଅରନ୍ ମୁଠେ ନାହିଁ ଦେଲେ ।
ବଢା ଦିନ ଭୁକେ ସ୍ଵର୍ଗେ ଗୁଲଗୁଲା ହେଇ ଯୁଗୀ କେ ଭେଟିଥିଲେ ଦୁଇଭାଇ । ଲିଆ ଦୁଇ
ଉଞ୍ଚୁଳା ପାଏଲେ ଖାଏବାର ଲାଗି । ହେଲେ, ପବନଦେବ ଜୋର ସେ ଧୂକି ଦେଲା
ବୋଲି ଉଡ଼ିଗଲା ସବୁ ଲିଆ । ଖୁବି ନୁହି କରି ଦୁହେଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ର ମହଲ ଆଡ଼େ ଚାଲଲେ
ବେଳେ ସ୍ଵରୁଜ୍ଜ ଦେବ ଭି ପରଖର ତେଜ ଥି ବାଟ ର ବାଲି ତତେଇ ଦେଇଛନ୍ ।
ଛଟପଟ ହେଇ ଦୁହେଁ ଯେତେବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମହଲ ଥି ପହଞ୍ଚି କରି ଭିକ ମାଗିଛନ୍ ଦାସୀ
ର ଜରିଆରେ ଜାନଲେ ଯେ ସେଟା ଘସିଏନ୍ ଘର । ନିଜେ ରାନ୍ଧି କରି ଖାଏବାକେ ଚଉଳ
ଡାଏଲ୍ ପାଇଛନ ସେବୁ । ହେଲେ, ମା କେ, ଅଗ୍ନି ଦେବ ର ସାହେଜ ଲାଗି ତୁଳହା ମୁଠେ
ଜଳି ନାହିଁ । ବଳିଆ ହାଣ୍ଡି କେ ରିଷ୍ଟେ ପିଟି ଦେଇଛନ୍ ଆରୁ ଜା ଏ ତ ପଛେ ଯାଉ ଆଜି
ଇ ଘରେ ଖାଉଁ, ନହେଲେ ମରିଯିମି ବୋଲି କାଳିଆ କେ କହିଛନ୍ । ଶେଷେ ଲଖିମି ର
ହାତୁ ଦୁଇଭାଇ ଅରନ୍ ଖାଇ କରି ନିଜର ଭୁଲ ମାନିଛନ୍ । ବଳିଆ ର ଗରବ ଖରବ
ହେଇଛେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କେ ନେଇ କରି ଜଗନ୍ନାଥ ବଡ଼ ଦେଉଳ କେ ଯାଇଛନ୍ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାନ୍
ଥି ଐ ସବୁ ବିଷେ ଅଛେ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମା କେ ସାହେଜ କରିଛନ୍ ବରୁନ, ବିଶ୍ୱାକର୍ମା, ନିଦ୍ରାବତୀ,
ସରସ୍ଵତୀ, ଅଷ୍ଟବେତାଳ, ପବନ, ସ୍ଵରୁଜ, ଅଗ୍ନି । ସମାଜକେ ନାରୀ ସନମାନ୍, ଜାତିଭେଦ
ପ୍ରଥା ବିରୋଧ, ପରିଷାର, ସାଫ ସୁତୁରା ଚଳନ୍, ଗୃହସ୍ଥର ଧରମ କରମ ନିୟମ, ଯୁଗାବା
ନାହିଁ ଯୁଗାବା ର ଟିପ୍ପଣୀ । ନାରୀ ଧରମ, ଆରୁ ସନାତନ ଧର୍ମ ସୁରକ୍ଷା ସମାଜ ସଂସ୍କାର, ଇ
ପ୍ରକାର ଆରୁ କେତେ କେତେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ପାରିଛେ ବଲରାମ ଦାସଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୁରାନ୍
ବହି । ଓଡ଼ିଆ ପରମାରା ଥି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୂଜା ମାଧ୍ୟମନେ ବହୁତ ଟେ ଶିକ୍ଷା ଦେସି ମଗସିର
ଗୁରୁବାରର

ଲକ୍ଷ୍ମୀ

ପୁରାନ୍

ପାଠ

ଲାଭ ମହରା

ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ଅଦାବର

ସାର୍ଦ୍ଦୁଳ ବାବୁ ବଡ଼ଏ ଲାଭ ଖାଉ । ବାବୁଙ୍କର ଛ କାରନାମା ଲାଗି ତାହାଙ୍କୁ ଧୂରିଆକେ ବଦଳି ହେଇଗଲା । ନୁଆଁ ଜାଗା, ନୁଆଁ ଲୋକ, ନୁଆଁ ପାଏନ୍ ପବନ୍ ! କାଣା କାଣା ଭାଏଲ ହେଇଯିବା ବଳି ବାବୁଁ ଦିନାଦୁ ଉପୁରିଆ କମାନି ବେନ୍ କରିଦେଲେ । ସେନର ଲୁକେ ବାବୁଙ୍କୁ ବରିଆଁ ଅଫିସର ବାବୁ ଝନେ ବଳି ସନ୍ମାନ ଦେଲେ । ଲୁକେ କୁହାକୁହି ହେଲେ ଯେ ଝନେ ଅଏନ୍ ବାବୁଟେ ଆଇଛନ୍ । ସବ୍ରକର କଥା ବୁଝି ପାରୁଛନ୍ । ସବୁ ଅଫିସିଆ କାମ ନୁକୋକିରି ହେଉଛେ । ଆଘର ଯେନ୍ ଲାଭଖାଉ ଅଫିସରମାନେ ଆମର ଛନେ ଥିଲେ, ତାଙ୍କର ଏହା ଛ ବାବୁ ଝନ୍କ ନୁହେ ଆଏ ବଳି ସବେ କୁହାକୁହି ହେଲେ ଆରୁ ବାବୁଙ୍କୁ ନିଜର କରିନେଲେ । ଲୁକକର ଛ ସେନରୋ ସିସେ ଆରୁ ଭଲପାଏବାରଟା ବାବୁଙ୍କର ମନ୍ଦକେ ଘିନିନେଲା । ଲାଭର ଲୋଭ ଠାରୁ ଲୋକକର ଭଲ ପାଏବାରଟା ବାବୁଙ୍କୁ ଗୁଟେ ଦୁସ୍ତରା ଦୁନିଆଁକେ ନେଇଗଲା । ଆଘର ବାଗିର ବାବୁଙ୍କର ଉପୁରିଆ କମାନିକେ ମନ୍ ନାହିଁ ଡାକ୍ଲା । ରାତିନେ ଅଚିତ୍ତା ଝୁମୁରା ଲାଗିଲା । ଦରମା ଟଙ୍କାରେ ସେ ଠାର୍ ସେ ବଞ୍ଚିଲେ, କୁଟୁମ୍ବ ଚଲାଲେ । ମନ୍ ଭିତ୍ତରୁ ଲୋଭ ଅହିକାର କୋର କପର ପର୍ତ୍ତା ମେଟିଗଲା । ଦିନେ ଫୁର୍ବସତ ସମିଆଁନେ ବାବୁ ମନେ ମନେ ଭାବୁ ଥାଆନ ସଥେ, ଛ ଲାଭ ଗୁଟେ ମହରା ଆଏ । ନିଜର ହିଁକ୍ କମାନି ଥି ବଞ୍ଚିବାର ସୁଖ ଠାରୁ ବଡ଼ ଦରବ ଆରୁ କିଛି ନାହିଁ ନ ଛ

ସମ୍ପାରେ । ୫ନେ ହଙ୍କରେ ଅଦ୍ଦଲେ କମାନିକରି ଭିଲ୍ ସୁଖେ ରହୁଛେ । ଟେପେ ପେଟ୍ ଆରୁ ଗୁଟେ ଦିହିଁ ଦେଇଛନ୍ ମହାପୁରୁ ତ ମୁଠେ ଅରନ୍, ଖଣ୍ଡେ ପିନ୍ଧନା ଆରୁ ରହେବାର୍ ଲାଗି କୁରିଆ ଗୁଟେ ବନ୍ଦେ ଉପେଥି ପାଏବାର୍ ବାର୍ ନିଶ୍ଚେ କଢାବେ ।

ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ଅଦାବର

ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର, ମୋ-୯୭୭୯୯୦୭୭୮

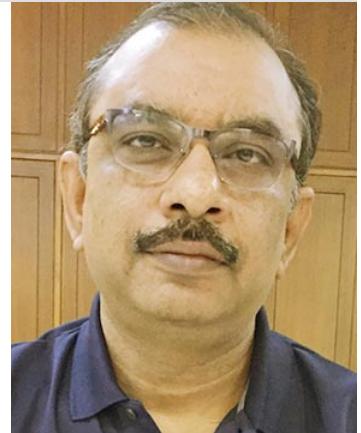
ଫିଲେ କାହାରେ

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କଞ୍ଚୁୟଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲେଖ୍ୟକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫର୍‌ଜ୍ୱେରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲ୍ କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତି ।

ନାୟିକାର ନାମ ଶ୍ରାବଣୀ

ଶବ୍ଦନାରାୟଣ ଦାସ

ତୁମେ ମୋର କିଏ ଗୋ ଶ୍ରାବଣୀ

ସେ କଥା ତ ନ ଧିଲି ମୁଁ ଜାଣି,

ଛିପି ଛିପି ବରଷାରେ ଭିଜି

ସମ୍ମେଳିତ ହେଲାପରେ

ଭିଜା ଭିଜା ମାଟିର ସୁଗଞ୍ଜେ

ମନେ ହେଲା ତୁମେ ମୋର ପ୍ରିୟତମ

ଆଉ ପୁଣି

ପ୍ରେମାୟୁଦ୍ଧ ପରମ ପ୍ରେମିକା,

ଯୁଗାନ୍ତରୁ ଆସୁଅଛ କେତେ ନାମ-ରୂପେ

ଶ୍ରାବଣ ରାତିରେ ସାଜି

ମୋ ଜୀବନ ଏକାନ୍ତ ନାୟିକା ।

କେତେବେଳେ ଆସ ପୁଣି

ନାଚି ନାଚି ତୁମେ ଗୋ ଶ୍ରାବଣୀ

ମୋ ସ୍ଵପନେ

ଚପଳା ଛନ୍ଦରେ,

ରୁଣୁଝୁଣୁ କରି ତୁମ ପାଦର ନୁପୁର

ଅଭିସାରିକାର ବେଶେ

ଆସ ମୋର ତନ୍ତ୍ରୀତ ଆବେଶେ,

ମୋହାଙ୍ଗନ୍ତ୍ର କରି ମୋତେ

ତୁମେ ତୋଳ ରାଗର ଝଙ୍କାର

ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ମୋର

ସମଗ୍ର ସତାକୁ

ତୁମର ସୁରିଲା କଣ୍ଠ

ସଂଗୀତ ବେହାଗେ ।

ଶ୍ରାବଣୀ ଗୋ !

କେତେବେଳେ ମନେହୁଏ ତୁମେ ମୋର

ଏକାନ୍ତ ନିଜର

ଆପଣାର ବଧୁ ନିରୁପମା,

ମୋ ସଂସାର ସୁଖ-ଦୁଃଖ ସହ

ହୋଇ ଏକାକାର

ପାଲିଚିଛ ସର୍ବଂସହା

ରୂପର ସୁଷମା ।

ତୁମେ ଯେବେ ସଞ୍ଜବଡୀ ଜାଳି

ଆଲୋକିତ କର ମୋ ଅଗଣୀ,

ଶ୍ରାବଣୀ ଗୋ !

ଲାଗ ମୋତେ ଚିହ୍ନା ଚିହ୍ନା

କେତେ ଜନମର

ଅନନ୍ୟ ମହୀମମୟୀ

ଏଣ୍ୟୁର୍ୟ-ଗରିମା ।

ହାତ ପରେ ରଖି ହାତ

ତୁମ ସହ ଆସିଲି ମୁଁ ଚାଲି

କେତେ ବାଟ, କେତେ ପଥ -

ଦେଶ - ଦେଶାନ୍ତର,

ସୁଦୂର ଅତୀତ ଡେଇଁ

ସୂର୍ଯ୍ୟାଦୟ ଠାରୁ ଲମ୍ବି ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ

ତୁମ ସହ ପାରିହେଲି

ଶାବଣୀ ଗୋ ମୁହିଁ

ସମୟର ସାଥେ କେତେ

ଯୁଗ-ଯୁଗାନ୍ତର !

ତଥାପି ରହିଛି ଚାହିଁ

ତୁମେ କେବେ ଆସିବ ଗୋ ଫେରି

ଏଇ ଜନମରେ ଅବା

ପୁଣି କେଉଁ ଆଗାମୀ ଦିନରେ

ଅଗ୍ନି-ସ୍ନାତ ତପସ୍ତିନୀ ହୋଇ,

ବହି-ସ୍ଥାନ ପ୍ଲାବନରେ
 ପରିଶୁଳ୍କ ହେଉଥିବା ଯାଏ
 ଜଳୁଥିବି ମୁହିଁ
 ଚେତନାର ଚେତନ୍ୟ ଦ୍ୱ୍ୟତିରେ
 ଆଉ ପୁଣି ନିର୍ବାପିତ ହେଉଥିବି
 ମୋ ଅସ୍ତ୍ରିତା ବିବରରୁ
 ତୁମର ସେ ଶାଶ୍ଵତ ଜ୍ୟୋତିରେ ।

ଶିବନାରାୟଣ ଦାୟ
 ପଣ୍ଡିତେରୀ

Mobile: 9999024656

Email: [dasshibaranarayan61@gmail.com](mailto:dashibaranarayan61@gmail.com)

ପ୍ରଣୟ ପ୍ରତୀଷ୍ଠା

ସିଂହାଶ୍ଵର ତ୍ରୀପାଠୀ

ଶିହରିତ ଏଇ ମୋ ତନୁ ମନରେ
କିଏବା ଲଗାଏ ନିଆଁ
ତାଳୁରୁ ତଳିପା ହୁଏ ଅଣାୟତ
ଖୋଜେ ତୁମ ମିଠା ଛୁଆଁ ।

ତୁମ ଲାଜଭରା ଥରିଲା ଓଠକୁ
ଛୁଇଁବାକୁ ମନ ଚାହେଁ
ଗହନ ରାତିର ବହଳ ଅନ୍ଧାରେ
ଆସ ଆସ ଥରୁଚିଏ ।

ଛାତିର ତାତିକୁ ଛାତିରେ ମାପିବ
ହେବ ନାହିଁ ଅମାନିଆଁ
ଶିହରିତ ଏଇ ମୋ ତନୁ ମନରେ
କିଏବା ଲଗାଏ ନିଆଁ ।

ରାତିର ସାଥିରେ ତାତି ବଢୁଥିବ
ଅଙ୍ଗବାସ ହେବ ଦୂର
ମୋହିନୀ ମାୟାରେ ହୋଇ ବିହଳିତ
ହେବାଗୋ ନିକଟତର ।

ତୁମ ଆଲିଙ୍ଗନେ ଏ ଜୀବନ ବାଟ
ଲାଗୁଥିବ ନୂଆ ନୂଆ
ଶିହରିତ ଏଇ ମୋ ତନୁ ମନରେ
କିଏବା ଲଗାଏ ନିଆଁ ।

ନାରୀ

ଜୟନ୍ତ ଦାସ

ସୃଷ୍ଟି ରଚନାର ନାରୀର ପ୍ରାଧାନ୍ୟ

ସଦା ସମ ଦେବୀ ତୁଳ୍ୟ,
ନାରୀର ମହାତ୍ମା ଅସୀମ ଗାରିମା
ଅଙ୍କାନୀ କି ବୁଝିବ ମୂଳ୍ୟ ।(୧)

ଜନ୍ମ ହେବା ପୂର୍ବ କନ୍ୟା ଭୂଣ କହି
ଗର୍ଭେ ହୁଏ କେବେ ନଷ୍ଟ,
କନ୍ୟା ଭୂଣ ଜାଣି ମାଆ ସହେ ପୁଣି
ନିଜା ଅପବାଦର କଷ୍ଟ ।(୨)

କେବେ ମାଆ ସାଜି ଦଶ ମାସେ ଗର୍ଭେ
ଧାରଣ କରେ ସେ ପିତ୍ର,
ମମତାମୟୀ ସେ ଜନନୀ ରୂପେଣ
ଲଂଘେ ଅଭିଲାଷ ସିଦ୍ଧି ।(୩)

ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗନୀ ରୂପେ ସ୍ଥାମୀ ସେବା ବ୍ରତ

କରେ କେବେ ନିଜ ଧର୍ମ,
କେବେ ସେ ଖାଏ କେବେ ସେ ପିଏ
ଉଣା ନଥାଏ ତା କର୍ମ ।(୪)

ଉଗିନୀ, ଜାୟ୍ମା, ଜନନୀ ରୂପରେ
କରେ ସିଏ ଅଭିନୟ,
ଧର୍ଯ୍ୟର ବାହକ ସାହସ୍ରୀ ନାୟିକା
ସେହି ପରା ସୃଷ୍ଟିମୟ ।(୫)

ଅବଳା ଦୁର୍ବଳା ନୁହେଁ ସେ ନାରୀ

ନାରୀ ଅଟେ ଶକ୍ତିମନ୍ୟୀ,

ଅନ୍ତଦାତା ସାଜି କ୍ଷୁଧା ମେଘାଇଛି

ଏହୁଡ଼ିଶାଳରେ ଶୋଇ ।(୭)

ରତ୍ନମତି ସାଜି ଦିଏ କେବେ ସିଏ

ସତୀତ୍ୱର ପରିଚୟ,

ଦୁଇ କୂଳ ହିତା ପାଇଁ ତାର ଜନ୍ମ

ହୁଏନି ତା ପ୍ରେମକ୍ଷୟ ।(୮)

ଦୀପଟିଏ ପରି ନିଜେ ଜଳି ଜଳି

ହସେ ସେ ଲୁହର ହସ,

ସର୍ବଂସହା ସିଏ ଜୀବନ୍ତ ମୂରତି

ସଜାତି ଘୃଣାର ପ୍ରତ୍ୟେଷ ।(୯)

ତୋ ମୁହଁ

ପ୍ରଭାସ କୁମାର ମହାପାତ୍ର

ପ୍ରେମମୟ ଏଇ ସାରା ସଂସାରରେ

ତୋ ପ୍ରେମ ଭାରି ନିଆରା ।

ନଥିଲା କାମନା ବାଣନା ପ୍ରାପ୍ତିର

ତୋ ପ୍ରେମ ସ୍ମୃତିକି ଖରା ॥

ପ୍ରତିଶୂନ୍ତ କେବେ ଦିଆ ନିଆ ଆମ

ହେଇନି ଦୁଇ ମଧ୍ୟରେ ।

ତଥାପି କାହିଁକି ଅତୁଚ ବନ୍ଧନ

ନଥାଇ ସ୍ଵାର୍ଥ ଏଥିରେ ॥

ହଜାରେ ମୁଁହ ତ ଅଛି ଦୁନିଆଁରେ

ତୋ ମୁହଁ କାଇଁ ଦିଶୁଛି ।

ହଜାରେ ଭିଡ଼ରେ ଥିଲେ ଯେତେ ଦୁରେ

ଆଖି ତ ଚିହ୍ନି ଦଉଛି ॥

ଦିହ ଭାବ ପାଶେ ଭିଡ଼ତ ଲାଗିଛି

ଦୁନିଆ ପ୍ରେମ ହାଟରେ ।

ଆଜିବି ଅତୁଚ ଅଛି ଆମ ପ୍ରେମ

ବିଦେହ ପ୍ରେମ ରୂପରେ ॥

ମୟୁରଭଣ୍ଡ, ଓଡ଼ିଶା

ଦୂରଭାଷ-୯୮୭୭୦୮୩୦୭

(ହିଂସା)

ଶୁଭଗ୍ରୀ ଶୁଭବ୍ରତା

ହିଂସା କଣ ?

କଣ କରେ ଯେବେ ଲୋକଟି ହିଂସା କରେ ?

କାମ କଣ ତାର, ଆଡ ଆଖିରେ ଅନାଇବା ?

ଯ୍ୟା ନାରେ ତା ନା ରେ ମିଛ କହିବା ?

ମିଛ କୁ ସତ କହି ନିଜେ ଗର୍ବ କରିବା ? ୧ ।।

ଏଠା ମୋର ସେଠା ତାର କହିବାକୁ ତା ଜିଭ କେବେ ଥକେନି,

ନା କରିବାକୁ ଥକେ ତା ହାତ,

କହି କହି କେବେ ସେ ଘରର ଠାକୁରକୁ ବି ଅଳଗା କରିବସେ,

ସେ କଥା କୁ ବି ବୁଝେନି ସୋ ୨ ।।

କାଠିର ଘରଟିଏ, କେତେବା ଜୋର ତାର,

ମାତ୍ର ସେ ଘରେବି ଅଛି ଗୋଟେ ଠାକୁର ଘର ।

ବାସ୍ ଖାଲି ନା କୁ ମାତ୍ର, ହେଲେ ସେଠି ଅଛି କଣ ? ଖାଲି ଠାକୁର ଅଛନ୍ତି,

ବାକି ସବୁ ତ ହିଂସା ପାଖରେ । ୩ ।।

ଏତେ ହିଂସା ଆସୁଛି କଉଁ,

ସେ ଘରର ମୁରବିମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ?

ସେ ଘରର ପୁଅ ବହୁମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ?

ନା ସେ ଘରର ପିଲା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରୁ,

କାହା ପାଖରୁ ? ୪ ।।

ହେଇଥାଇ ପାରେ ସେ ଘରଟି ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଗଡା ହେଇଚି,

ମାତ୍ର ସେମାନେତ ଆଉ ବାଳି, ମାଟି, ଗୋଡ଼ି ନୁହେଁ,

ସେ ଘର ଆଜି ଛିତା ହୋଇଛି ହିଂସାରେ,

ସେ ଘରେ ଆଜି ହିଂସା କରେ ସେ ଘରର କବାଟ, ଝରକା,

ଝରକା ପାଖରେ ବସା ବାନ୍ଧିଥିବା ଗୋଟେ ବୁଦ୍ଧିଆଣୀର ପରିବାର ଆଉ,

ସେ ଘରର ବନ୍ଧା ୫ ।।

ଏବେ କହିପାରିବ ହିଂସା କରେ କଣ ? ନା କହିହେବନି,

ହେଇପାରେ ଏତିକିରେ ସେ ସରିଯାଇନି, ହେଇପାରେ ତା ରୂପ ଏବେ ଏବେ ପିଣ୍ଡିତି,

ବୋଧେ ଆହୁରି କିଛି ଅଛି ତାର ସେ ରୂପ ତଳେ,

ବୋଧେ ଆହୁରି କିଛି ସମୟ ଲାଗିବ ତାକୁ ଜାଣିବାକୁ,

ବାକି ତାକୁ ଦେଖୁଥିବା ଲୋକର ଆଖି ଦୁଇଟା ଖୋଲା ଥିଲେ,

ତାର ଆଉ କିଛି ରୂପକୁ ଦେଖି ପାରନ୍ତା,

ଆଉ କିଛି ତାର କଳମର ମୁନରେ ଲେଖି ପାରନ୍ତା ୬ ।।

ଯାଜପୁର

୧୯୧୪୮୩୭୮୭୭

ନାରୀ

ରୋହିତ ପଞ୍ଜନାୟକ

ନାରୀ ନା ତୁମେ ଗିରିଦରୀର ଜଳପରି
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ମୁଖି ଅଳଙ୍କାର ଶୋଭିତ ତୁମେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀ ॥

ପ୍ରେମରେ, ସ୍ନେହରେ ନା ଅଙ୍ଗରେ ନ କଲି ଯେ ଅଧ୍ୱରା
ହାତ ଧରି ଅଗ୍ନି ସାକ୍ଷୀରେ ବିବାହ କରି ଜୀବନ ମୋର ନେହୁରା ॥

ଜନ୍ମ ଦେଲା ବାପା ମାଆ ହେଲେ ଆକୁଳ
ସଂସାର ଜୀବନରେ ସମସ୍ତେ ବିକଳ ॥

କି ପୁକାରଭେଦ ରହିଲା ମୋ ପାଖରେ
ଜୀବନ ଥାଇ ଦୁଃଖର ସମ୍ବୁଦ୍ଧେ ଭିତରେ ॥

ମୋହ ମାୟା ଭିତରେ ହେଲି ପୁରେଇ
ନିଜ ସ୍ଵାଭିମାନ କୁ ଛାଡ଼ି ଗଲି ଦୂରେଇ ॥

ଉଚ୍ଚାରଣୀପାଠଶା

ଆକାଶ ତଳର ଜହାନ

ସଞ୍ଜୁ କୁମାର ଦାଶ

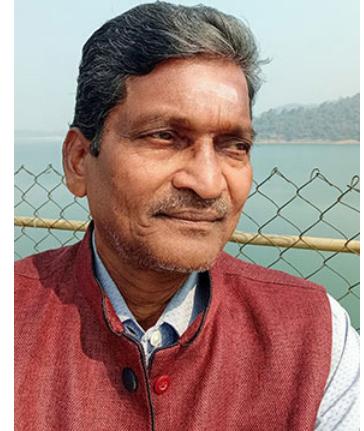
ମୁଁ ଆଜିବି ପୂର୍ଣ୍ଣମା ଜହାନକୁ ଅନେଇ ବସେ,
କାଳେ ତୁମେବି ଦେଖୁଥିବ ସେଇ ସନ୍ଧାରେ ।
ଆଲୋକର ପ୍ରତିଫଳନ ନିୟମରେ ନୁହେଁ,
ସୁତ୍ତ ଆକାଶର ତାରାଙ୍କ ମେଲରେ ।
ସେମିତି ଅପେକ୍ଷା କରେ ତୁମକୁ,
ଭାବେ ପରୀଟିଏ ହୋଇ ଉଡ଼ି ଆସନ୍ତ କି ମୋ ପାଖକୁ,
ଲୁଚାଇ ରଖି ଦିଅଛି ମୁଁ ତୁମକୁ -
ମୋ ଖୁସିର ସମୁଦ୍ରରେ
ସେଠି ନଥିବ ଲୁହର ବାସ୍ତା,
ମୋ ଛାଇରେ ଶୁଆଇଦେବି,
ତୁମକୁ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ।
ତୁମେ ମୋତେ ପାଇବ,
ଉଲପାଇବା ଉପନ୍ୟାସର ଶେଷ ପୃଷ୍ଠାରେ ।
ମୁଁ ସେମିତି ଦେଖୁଥିବି ତୁମକୁ କିଛି ନଭାବି, ନକହି ।
ତୁମେ ଉଠି ହସିବ, ପିଲାପରି ମୋତେ ଦେଖି,
କହିବ, ତୁମେ ସଦ୍ୟ ଆଷାଢ଼ରେ ଆଜିବି ବର୍ଷୁଛ ?
ଚାଉଁ କିନା ଲାଗେ ମୋତେ,
ଇଏ ସ୍ଵପ୍ନ ନା ବାସ୍ତବତା ?
ଏ ସ୍ଵପ୍ନ ରହିବ ନା ଏଇଠି ସରିଯିବ ?
କୁହ ? ମୋ ଆକାଶ ତଳର ଜହାନ !

ଯୋରନ୍ଦା, ରେଣ୍ଜାନାଳ

ଜୀବନ ଅଙ୍କୋ

କୀର୍ତ୍ତନ ସାହୁ

ଦୁଃଖର ବୋଲକୁ ଆପଣାର କରି
ଚାଲୁ ଅଛି ଯିଏ ବାଟ
ତାକୁ ଡରାଇବ ଆଉ କେଉଁ ଦୁଃଖ
ଯେତେ ଜଗିଲେ ବି ଘାଟ ।

ମଣିଷ ଜୀବନ ପାଣି ଫୋଟକାରେ
ଏଇ ଅଛି ଏଇ ନାହିଁ
ଯେତିକି ସମୟ ମିଳିବ ସେଥିରେ
ସରସତା ଦେବା ପାଇଁ
ସଂସାର ମନ୍ଦିରେ କର୍ମ ଦିଆଁ ପୂଜି
ପିନ୍ଧି ଥିବା ପ୍ରେମ ପାଇ ... ।

ଗୋଡ଼ ଖସତିବ ଉଠିବାକୁ ହେବ
ଲକ୍ଷ୍ୟ ଛଳ ଛୁଇଁବାକୁ
ମନ ରଥ ଦୃଢ଼ କରି ଗଡ଼ାଇବା
ସୁଖ ହାର ନାଇବାକୁ
ଜୀବନ ଅଙ୍କରେ ସାରିବାକୁ ହେବ
ବାକି ଥିବା ଶେଷ ନାଟ ।

ମିଶ୍ର କଲୋନୀ
ଶାଳ ପଡ଼ା , କେନ୍ଦ୍ରର
ଦୂର ଭାଷ - ୯୮୩୮୪୧୪୭୦୧

ଧନ

ଅଞ୍ଜିତ କୁମାର ରାଉଡ଼

ଶୁଣିବା ଭାଗବତ ବାଣୀ,
ମନୁଷ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କାହାଣୀ !

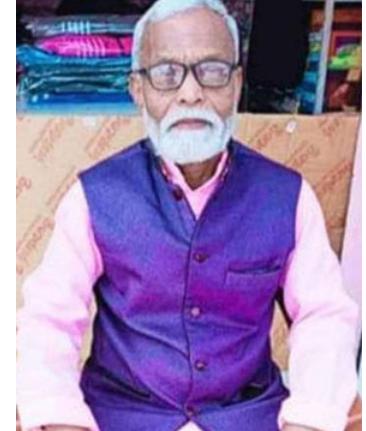
ଦୁଃଖେ ଅଞ୍ଜିତ ଯେତେ ଧନ,
ନୁହେଁ ସୁଖରେ ପ୍ରୟୋଜନ !

ଧନ ଅଞ୍ଜିଣ ଦାନ କରି,
ହୁମି କୁହୁତ୍ତି ନର ହରି !

ପରମ ଶାସ୍ତ୍ର ଭାଗବତ,
ପଢ଼ିବା ତାରେ ଅବିରତ !

ହରି ଯେ ଜୀବଙ୍କର ଭେଲା,
କରିବେ ଦୟା ଚକାଡୋଳା !

ଅଞ୍ଜିତ ଧନ ଦାନ କର,
ଭବ ସଂସାରୁ ହୁଆ ପାର !

ଭାଗବତ ଏ ଜ୍ଞାନ ତନ୍ତ୍ର,
ଅଞ୍ଜିନେ ଦେଲେ ଗୁରୁ ମନ୍ତ୍ର !

ଲଙ୍ଘଳା ଆସିଛୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ,
ଯିବୁ ଲଙ୍ଘଳା ସ୍ଥାନରେ !

ନ ଯିବ ଅଞ୍ଜିତ ଧନରେ,
କାହିଁ ପାଇଁଟି ଚିତ୍ତା ତାରେ !

କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନେ,
ରଖିବୁ ସତ୍ୟ ପଥ ଜ୍ଞାନେ !

ପଢ଼ିତ ସେବା ଧର୍ମ ତୋର,
ସଞ୍ଜିତ ଧନ ଦାନ କର !

ପାଇବୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ତାଙ୍କ,

ସାର୍ଥକ ଜୀବନ ସର୍ବାଙ୍ଗ !

ହରେ କୃଷ୍ଣ ରାମ ଭୋଜିବୁ,

ଚରଣେ ଭକ୍ତି ରଖିଥିବୁ !

ଜଗା କାଳିଆ କୃଷ୍ଣ ରାମ,

ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ସେ ଦାରୁଭଙ୍ଗ !

କରିବୁ ରାଷ୍ଟ୍ରହିତେକାର୍ଯ୍ୟ,

ରଖିବୁ ସତ୍ୟ ମାର୍ଗ ଧର୍ଯ୍ୟ !

ମନୁଷ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବୁ,

ବୈକୁଣ୍ଠପୁର କୁ ପାଇବୁ !

ମୁଖ ଅଞ୍ଜାନୀ ମୁହିଁ ଛାର,

କରିବ କ୍ଷମା ନିରାକାର !

ମହିମା ଦେବେ ଅଗରର,

ବର୍ଣ୍ଣବା ଶକ୍ତି କାହିଁ ମୋର ?

ସଭାପତି ଉନ୍ନଳ ସମ୍ମିଳନୀ ଷ୍ଟରେଇକଳା ଖରସ୍ତାଙ୍କ

ଜିଲ୍ଲାର ରାଜନଗର ବୁକ ଶାଖା ଝାଡ଼ଖଣ୍ଡ ରାଜ୍ୟ

ସୋରିଷ ଫୁଲ

ରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ

ଅଳସୀ ଶୀତର କାକର ମୋତିରେ
 ସୁନା ରଙ୍ଗ ଶାଢ଼ୀ ସମ
 ଦିଗନ୍ତ ବିଷ୍ଟାରି ସୋରିଷର କ୍ଷେତ୍ର
 ଦିଶେ ଭାରି ମନୋରମ ।
 ଅବନୀ ବନ୍ଧରେ ପ୍ରସ୍ତୁତିତ ହୋଇ
 ଚହଟେ ସୋରିଷ ଫୁଲ
 ଗାଆଁ ପରିବେଶ ଶୋଭା ସେ' ବଜାଏ
 ଦେଇ ତା' ଅମୁଲ ମୁଲ ।
 ଫରୁଣ ପରଶେ ଲୁଚକାଳି ଖେଳେ
 ଶୀତ ସଙ୍ଗେ ବସି ମିତ
 ପିତାମୂରୀ ବଣ୍ଟେ ସୁନ୍ଦରୀଟେ ସାଜି
 ଗୁଣୁଗୁଣୁ ଗାଏ ଗୀତ ।
 ସୋରିଷର କ୍ଷେତ୍ର ହସେ କିରିକିରି
 ଗାଆଁ ନଈପଠା ଧାରେ
 ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପ୍ରିୟ ସେ' ଅଛଇ
 ଖୋଜାପଡ଼େ ମାର୍ଗଶିରେ ।

ହେଉ ବିଲବାଡ଼ି ବନ, ଉପବନ
 ଅବା ଗହିରିଆ ପାଟ
 ମନଲୋଭା ତା'ର ସୌନ୍ଦର୍ୟ ପସରା
 ସତେ ଚାରୁ ଚିତ୍ରପତ୍ର ।
 ସତରେ ନିଆରା ଏ ସୋରିଷ ଫୁଲ
 ଅପୂର୍ବ ରୂପ ସମ୍ମାରେ
 ନବବଧୂ ପରି ଓଡ଼ଶା ଫାଙ୍ଗରେ
 ହସୁଥାଏ ପବନରେ ।

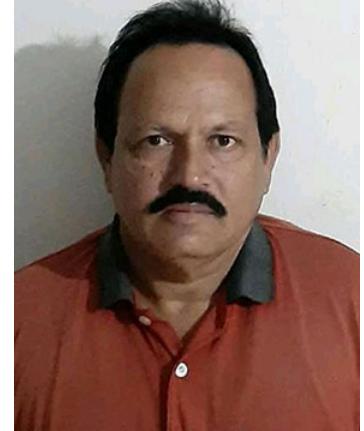
ଶିକ୍ଷକ, ଟେକ୍ନିକାଲ୍ ହାଇସ୍କୁଲ୍,
 ଆସିକା, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ : ୯୮୭୧୭୩୮୭୩୭

ବିହୁଛିନ୍ଦୀ

ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ ମିଶ୍ର

ଭିଶୋଇ କହିଲେ ଶଳାରେ ତୁ ପରା
 ଯାଇଥିଲୁ କାଇଁ କନିଆଁ ଦେଖି
 ପସନ୍ଦ ହେଲା କି ନା ହେଲା ତୋହର
 ଦେଖିବାକୁ ସିଏ କେମିତି ? ?
 ଭାବ ଗଦ ଗଦ ଶାଳକ କହୁଛି
 କି କହିବି ଭାଇ ତା ରୂପ ଗୁଣ
 ସର୍ବ ସୁଲକ୍ଷଣା ଗୁଣ ସମ୍ପର୍କ ସେ
 ଝିଅ ବିଷୟରେ କହୁଛି ଶୁଣ ।
 ମରାଳ ଗମନା ଚାଲଇ ଯେମିତି
 ରାଜହଂସୀ ଚାଲେ ଭଳି ଭଳି
 ପିକ ଭାଷିନି ସେ କଥା କହୁଥିଲେ
 ରାବଇ କି ସତେ ରାଣୀ କୋଇଲି ।
 ଶୁକ ଓଣ୍ଡିନି ତା ଓଠ ଦେଖିବାକୁ
 ଶୁଆ ଥଂଟ ପରି ନାଲି
 ପାଟ ପତନି ତା ମୟୁର ଚନ୍ଦ୍ରିକା
 କରୁଥାଏ ଝିଲିମିଲି ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବରନା ଦେହରଙ୍ଗ ତାର
 ହଳଦୀ ବସନ୍ତ ଭଳିଆ
 କଜଳ ପାତି ରୁଁ ଆହୁରି କଳା
 କେଣ ଶୁଙ୍କ କୁଂରୁ କୁଣ୍ଡିଆ ।

ବଗୁଲିରାଣୀ ସେ ମଉନା ବତୀ
 ବସୁଥାଏ ଚିକେ ରୂପ ତା ପ୍ର
 ଭାରି ଚତୁରୀ ସେ କାକ ପକ୍ଷୀ ଭଳି
 ବଡ଼ ବୁଦ୍ଧିମତୀ ଚାଲାକ ।
 ଦୂରଦୃଷ୍ଟି ତାର ବାଇ ଚଢେଇ ରୁଁ
 ଆହୁରି ଅଧିକ ଚିକିଏ
 କୁକୁଟ ଭଳି ସେ ସଫଳ ଭଠି କି
 ଘରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଠାଏ ।
 ଆଖି ଦୁଇ ତାର ପକ୍ଷୀଙ୍କ ଭଳିଆ
 ଦିଶୁଥାଇ ସିନା ଗୋଲ୍ ଗୋଲ୍
 ସୁନା ଚଢେଇ ମୋ ରୂପା ଚଢେଇ
 ଅନମୋଲ ଭାଇ ଅନମୋଲ ।

ସିଂଧେକେଲା ବଲାଙ୍ଗୀର
 ମୋ : ୯୪୮୩୭୦୪୧୪

ଅନ୍ତିମ ଆଶରା

ଅଲେଖ ମେହେର (ଯାଯାବର)

ଭାବ ବିନା ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି ବିନା ନାମ

ଧରମକୁ ଆଖି ଠାରୁ,

ବିଜୁଳିର ତାର ମୃଷ୍ଟିକ କର୍ତ୍ତନେ

ଯେହୁ ଗୃହେ ଅନ୍ଧକାର ।

ସତ୍ୟ'ସଙ୍ଗର ଶକ୍ତି ଲକ୍ଷେ ଗଜଠାରୁ

ବଳି ହୁଏ ବଳୀଯ୍ୟାନ ,

ଶ୍ରବଣ କୀର୍ତ୍ତନେ ଧନ ଗୋପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ

ବାସେ ହୁଏ ତେଜୀଯ୍ୟାନ ।

ଶାନ୍ତି ନମ୍ବୁ ଭାବ ମାନସେ ବିତରେ

ଷତରୀପୁ ହୁଏ ନାଶ,

ପରମନ ଚିନ୍ତା ଉର ଦିଏ ତେଜି

ଧର୍ମର ହୁଏ ପ୍ରକାଶ ।

କୁତକ୍ରୀ କୋପରେ ମିଳଇ ଖେଦର

କ୍ଷଣଯ୍ୟୀ ମନେ ଭୟ,

ବିଶ୍ଵପତି ନେତ୍ରେ ରୁହେ ଅତ୍ୟାଚାରୀ

ପାଏ ନାହିଁ ବରାଭୟ ।

ଖଳପ୍ରାଣୀ ଯେତେ କରୁ ଅତ୍ୟାଚାର

ଶୁଭ ମନାସିଲେ ତା'ର,

ପଣ୍ଡାତାପ ବହି ଅବଶ୍ୟ ଜଳିବ

ମାନିଯିବ ଦିନେ ହାର ।

ଯେତେ କାରୁଥିଲେ ତୃଣକୁ କି ମରେ

ଗୁଛୁହୋଇ ବଢେ ହସି,

ତରୁର ଶାଖାକୁ ଯେତେ କାରୁଥିଲେ

ଜନ୍ମି ଛାଯ୍ୟାଦିଏ ବେସି ।

ଉନମ ଦେଇଛି ଯିଏ ଏ ଶଯ୍ତଳେ

ଭାଲରେ ଲିହିଛି ଯାହା,

ପ୍ରାରଷ୍ଣ ଅର୍ଜିତ କର୍ମଫଳ ଶେଷେ

ସିଏ ଦେଖେଇବେ ରାହା ।

ନୀଳାଚଳେ ବସି ଦେଖୁଅଛି ହସି

ହାତଠାରି ତାକେ ଜନେ,

କହେ ଯାଯାବର ଅନ୍ତିମ ଆଶରା

ଜଗନ୍ନାଥ ଏ ଜୀବନେ ।

ଅଲେଖ ମେହେର (ଯାଯାବର)

ବରପଥର, ଗୋବିନ୍ଦପୁର, ବରଗଢା ।

ଜମ୍ବୁ

ସତ୍ୟ ସିଂ ବାଗ

ପୁନେଇଁ ଜହୁ ସିଏ କଳା ଆକାଶର
ସଭିଙ୍କର ସିଏ ଆଦରତା ମୟୁ
ନଷ୍ଟେ ଗହଣେ ଆଭା ପରକାଣେ
ହୋଇଲେ ଦିଶେ ରାତ୍ରି ସମୟ !!
ହେ ଜହୁ ମାମୁଁ ସରଗ ଶସି
ରାଇଜ ତୁମ ଥିବ ସକୁଶଳ
କେତେ ଚାଲିଗଲେ ମୁଁବି ଯିବି ଚାଲି
ସଭିଙ୍କ ମାମୁଁ ରହିବ କାଳ କାଳ.....

ଆକାଶ ଗଗନେ ବ୍ୟାପି ଥାଏ ସଦା
ତାହାର ଶୀତଳତାର ଜୋଛନା
ସାଗର ଛାତିରେ ଭରୁଥାଏ ଲହରୀ
ତାକୁ ସିଏ କରୁଥାଏ ଆନ ମନା !!
ଅଭୁଲା ପ୍ରେମିକ ଛବି ଦେଖିପାରଇ
ତାହାର ପ୍ରେମିକାର ଏ ଜହୁରେ
ବିତିଗଲା କଥା ମନେହେତୁ କରିସେ
ଭୁଲି ପାରେନାହିଁ କେଜାଣେରେ !!
ହେ ଜହୁ ମାମୁଁ ସରଗ ଶସି
ରାଇଜ ଥିବ ତୁମ ସ କୁଶଳ
କେତେଗଲେ ଚାଲି ମୁଁବି ଯିବିଚାଲି
ସଭିଙ୍କ ମାମୁଁ ରହିବ କାଳ କାଳ.....

ସଭିଙ୍କ ମାମୁଁ ରହିବ କାଳ କାଳ.....

ଛୁଆକୁ ମା ଖୁଆଇ ଦେଉଥାଏ
କହେ ଏଇ ଦେଖ ମାମୁଁ ତୋ ଜହୁ
ଜହୁମାମୁଁକୁ ଦେଖି ଭାତ ଖାଉଥାଏ
ଆନନ୍ଦେ ଭରେ ସେ ଛୁଆର ମନ !!
ଜହୁକୁ ନେଇ ଅନେକ କବି ଲେଖନି
କରଛି ସୁନ୍ଦର୍ୟ ଦୃଶ୍ୟର ବଣ୍ଣନା
ଜହୁ ଲାଗି ବଡ଼େ ମା ଧରଣୀର ଶୁଭା
ଜହୁ ରାଇଜଟା ସଭିଙ୍କୁ କାମନା !!
ହେ ଜହୁ ମାମୁଁ ସରଗ ଶସି
ରାଇଜ ଥିବ ତୁମ ସ କୁଶଳ
କେତେଗଲେ ଚାଲି ମୁଁବି ଯିବିଚାଲି
ସଭିଙ୍କ ମାମୁଁ ରହିବ କାଳ କାଳ.....

ତେରେସିଂହା, କଳାହାଣ୍ତି, ୨୩୫୩୩୭୪୦୯

ଶୀତ ଆଗମନ

ଅଶୋକ କୁମାର ବାରୀକ

ପୌଷ ଓ ମାଘ ମାସେ ଆଗମନ ତୋର

ଇଂରାଜୀରେ ନଭେମ୍ବରରୁ ଜାନୁଆରୀ ।

ଉଲ୍ଲାସ ଝେଲସୁଛି ପଲ୍ଲୀର ପଲ୍ଲିବେ

ପ୍ରକୃତି ନର୍ତ୍ତନ କରେ ପକ୍ଷୀର ରାବେ ।

ରବି ଉଦୟ ହେଲେ ପୂରୁବ ଆକାଶେ

ମା ଉଠି ପୂଜା କରେ ବୃଦ୍ଧାବତୀ ପାଶେ ।

ଥର ଥର ଥରୁଥାଏ ଗୋଡ଼ରୁ ହାତ

ନିଆଁ ଛାଡ଼ିଲେ ଲାଗଇ ଅଧିକ ଶୀତ ।

ଚାଷୀ ସକାଳୁ ହରଷେ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଯାଏ

ଫସଲ କରି ବିଶ୍ଵକୁ ଦାନା ଯୋଗାଏ ।

ଖରା, ବର୍ଷାକୁ ପିଲାଏ ନଥାଏ ତର

ଭିନ୍ନ ଜାଗା ବୁଲାବୁଲି କର ଏ ଥର ।

ନଳବଣର ସୌନ୍ଦର୍ୟ ଚିଲିକା ମଧ୍ୟେ

ଏ ଦିନେ ବିଦେଶୁ ପକ୍ଷୀ ଆସେ ଆନନ୍ଦେ ।

ଚାରୁଚିତ୍ର ତାର ଆହ୍ୱାନ କି ମନହୋର

ଥରେ ଦେଖିଆସ ଚିଉ ହୁବ ବିଭୋର ।

ବସନ୍ତ ପଞ୍ଚମୀ ପାଲୁ ହରଷ ଚିଠେ

ଭୋଗ, ରାଗ, ଅର୍ଦ୍ଧ ଦେଇ ଆନନ୍ଦ ସତେ ।

ପରିଷ୍କାର ପରିଛନ୍ତି ଶରୀର ରଖୁ

ଶୀତେ ସୃପରିବର୍ତ୍ତନ ସ୍ଥଳତା ସିଖୁ ।

ଗରମ ଗରମ ଖାଦ୍ୟ ରାତିରେ ଖାଉ

କବାଟ ତାଟିକୁ ଦେଇ ସଫଳ ଶୋଉ ।

ବୈରୁଆଁବାରି (ଦେଉଳସାହି)

ନୟାଗଡ଼,

ଯୋଗାଯୋଗ - ୮୭୩୭୩୪୭୧୭

ମିଠା ରାଗ

ସୁଜିତ କୁମାର ମିଶ୍ର

ଏ ଅଭିଶପ୍ତ ଜୀବନ ବି

ଖୋଜିଥିଲା କାଲି ଅନୁରାଗର ଶ୍ରାବଣ,

ନିଜକୁ ନିରୁଦ୍ଧିଷ୍ଟ କରିଥିଲି

ତୁମର ଅସ୍ତ୍ରଭୂରେ,

ଫୁଲ ଫଳଗୁଣ ସବୁକୁ ସାଉଁଠିଲି

ତୁମର ଭିତରେ

ପ୍ରେମରେ ଅଭିଷିଙ୍କ୍ତ ହୋଇ

ସମର୍ପ ଦେଇଥିଲି ନିଜକୁ

ତୁମ ହୃଦୟର ପ୍ରଶନ୍ତ ଉପବନରେ ।

ଏବେ ଖାଲି

ଧୁ ଧୁ ଖରାର ଧାରୁଆ ଗଢି,

ମନ ଭରୁ ଡେଣା,

ଆକାଶରେ ଚହଲ ମାରୁଛି କଳାମେଘ,

ନିସଙ୍ଗତାର ଗର୍ଜନରେ ନୀରବିଛି

ଓଠରେ ଶତ କଦମ୍ବର ରୋମାଞ୍ଚ ହସ,

ସମ୍ମର୍କ ପତିଛି ମତଳା ଫୁଲ ପରି

ଚୋରେଇନେଇଛି କିଏ ବାସ ?

ଏବେବି ଆକାଶପରି ଆଶାବାଦୀ ମୁଁ

ଉଡାଣଖୋର ପକ୍ଷୀଟିଏ ହେବି,

ଆଗପରି କିଏ ମୋତେ ସଜେଇଦେବ

ମିଠା ରାଗର ଗୀତ ଗାଇ,

ମୁଁ କହୁଥିବି ନାହିଁ ନାହିଁ

ତମେ ରହିଥିବ ଛାଇ ହୋଇ ।

ଜନାର୍ଦନପୁର ଶାସନ

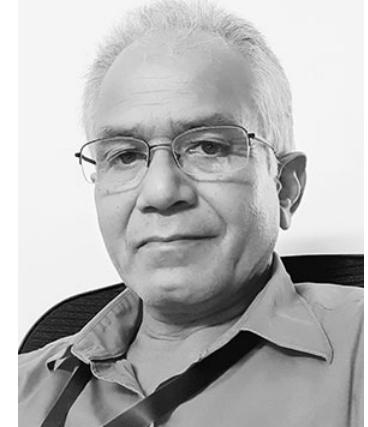
କେନ୍ଦ୍ରପୁର, ୭୭୩୩୭୭୪୭୯

ଭୁଲିବାକୁ କଥା ମନେ ରହିଲା

ବିନୟୁ ମହାପାତ୍ର

ଦୁଆର ମୁକୁଳା ରଖିଲି,
ଘର ଆଗେ ତୋରଣ ସଜାଇ ଦେଲି,
ତୁମେ ଫେରିବ ବୋଲି,
ସାରା ଅଗଣାରେ ମଲ୍ଲୀ ମାଳତୀ
ଆଉ ଗୋଲାପର ଗଛ ଲଗେଇଲି ।
ତୁମେ ଆସିଥିଲେ,
ହୁଏତ ଫୁଲ ସବୁ ଫୁଟିଥାନ୍ତା
ମହକେଇ ଦେଇଥାନ୍ତେ ସାରା ଅଗଣାରେ,
ଝରକା ପାଖ ମଲ୍ଲିକା ବି
ଶୋଇବା ଘରେ ବାସ ଭରିଥାନ୍ତା ।
ହେଲେ ଏଇମିତି ବିତିଗଲା ଦିନ ସବୁ,
ନିସଙ୍ଗ ସାଧ୍ୟାତ୍ମ ଆଉ ବିନିଦ୍ର ରଜନୀ
ହେଲେ ତୁମେ ଥରେ ଫେରିକି ଦେଖିଲନି ।

ଯାହା କିଛି ଭୁଲିବାକୁ ଥିଲା
ସବୁ ତୁମେ ମନେ ରଖିନେଲ,

ମନେ ରଖିବାର କଥା ସବୁ
କୁହୁ, କେତେ ସହଜରେ
ତୁମେ ସତେ ଭୁଲିଗଲ ?
ଆଖିର ସେ କଥା, ମୃଦୁ ମୃଦୁ ହସ
ଆଉ କୋଇଲିର କୁହୁ କୁହୁ ତାନ,
କେତେ ରୋମାଞ୍ଚିତ ମୃଦୁର୍ଗ
ଭୁଲିଗଲ ମିଳନର ପ୍ରଥମ ସୋପାନ ।
କେମିତି ପାରିଲ ଭୁଲି
ପ୍ରଥମ ମିଳନର ରୋମାଞ୍ଚିତ ରାତି
ଟିକେ ଟିକେ ଡର, ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ଲାଜ
ମିଳନର କାମନାରେ ଧକ୍ ଧକ୍ ଛାତି ।
ଉଡ଼େଇତ ଶରୀର କମ୍ପନ

କମ୍ପିତ କଣ୍ଠରେ, ତୁମର ସେ ତର ତର
ଖନି ଖନି ଲାଜ ଲାଜ ସ୍ଵର !

ଦୁହେଁ ମିଶି ଅସଜତା ନୀଡ଼ ସଜାଡ଼ିଲେ
ଗୋଟି ଗୋଟି କାଠ କୁଟା ସାଉଁଚି ଆଣିଲେ,
ଘର ମୋର ଖାଲି ଘରଟିଏ ଥିଲା,
ତୁମେ ଆସିଲ,
ଘରକୁ ମୋ ସଂସାର କରିଦେଲ ।
ରାଣ ଖାଇଥିଲେ, ଦୁଃଖ ସୁଖ,
ହସ କାନ୍ଦ ସବୁ କିଛି ବାଣ୍ଣି ନେବା
ଘରକୁ ଆମର ସ୍ଵର୍ଗ କରିଦେବା ।
ହେଲେ ଏମିତି କଣ ଯେ ହେଲା,
ପଦିଏ କଥାରେ ସବୁ କିଛି ଉଜାଡ଼ି ଦେଲ,
ଲକ୍ଷେ ସୁଖର ମୁହଁର୍ ସବୁକୁ
ଗୋଟିଏ ଭୁଲ ବୁଝାବଣାର
ସୁପକାଠେ ବଳି ଦେଇଦେଲ ।

ପଟିଆ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଆୟୁଷର ରଙ୍ଗନ୍ ଗୋ

ତାରା ପ୍ରସାଦ ଜେନା

ଆୟୁଷର ରଙ୍ଗନ୍ ଗୋ ସଙ୍ଗ ତୁମ ମନ୍ଦ ନୁହେଁ
 ପୀୟୁଷର ନାଲି ଓଠ ତଙ୍ଗ ତୁମ ମନ୍ଦ ନୁହେଁ
ମନ୍ଦ ନୁହେଁ..... ମନ୍ଦ ନୁହେଁ..... ମନ୍ଦ ନୁହେଁ ! ୦ !

କେତେବେଳେ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଆକାଶର ରଙ୍ଗ
 ସପନର ଲୁହ ପୋଛି କେବେ ଆଶା ଭଙ୍ଗ,
 ସହରର ଆଲୋକରେ ଟିକେ ହାସ୍ୟ ଖେଳ
 ଯାତନାର ଜଉଘରେ କେବେ ନିଆଁ ଗୋଳ,
 ଚିହ୍ନିବାକୁ ଅଭିସାର ଜଣାନାହିଁ ମୁହେଁ
ଆୟୁଷର ରଙ୍ଗନ୍ ଗୋ

ସଙ୍ଗ ତୁମ ମନ୍ଦ ନୁହେଁ
ମନ୍ଦ ନୁହେଁ..... ମନ୍ଦ ନୁହେଁ..... ମନ୍ଦ ନୁହେଁ ! ୧ !

ତୁମେ କେବେ ଆହ୍ୱାଦିନୀ ସାଜ ପ୍ରାଣ ପ୍ରିୟା
 ତୁମେ ପୁଣି ମାୟାବିନୀ ରାଜ୍ ମୋହ କାୟା,
 କଣେ ହୁଅ ଖୋଲା ବହି ଭାବ ମନ ପୃଷ୍ଠା

କିବା ପୁଣି ଲିଭିଯାଅ ପାଣିଗାର ନିଷ୍ଠା,
ଗଭୀରତା ଜଣାନାହିଁ କେତେ ଅଛ ସ୍ଵେଚ୍ଛେ
.....ଆୟୁଷର ରଙ୍ଗନ୍ ଗୋ

ସଙ୍ଗ ତୁମ ମନ୍ଦ ନୁହେଁ

.....ମନ୍ଦ ନୁହେଁ..... ମନ୍ଦ ନୁହେଁ..... ମନ୍ଦ ନୁହେଁ ! ୨ !

ରଣପୁର (ଗୋଡ଼ିପାଣଣା ସାହି), ତାଙ୍କ-ରାଜ ରଣପୁର,

ଜିଲ୍ଲା-ନୟାଗଡ଼, ପିନ୍-୭୫୨୦୨୭, ଓଡ଼ିଶା

ଦୂରଭାଷ-୯୩୮୮୦୫୪୩୦୦

ତାଳ

ନୀଳମଣି ଚାନ୍ଦ

ନାହିଁରେ ରଙ୍ଗ, ଗନ୍ଧ ଓ ସ୍ନାଦ

ନାହିଁ ଆକାର ତା'ର

ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ଦ୍ରୁବ୍ୟରେ ଗଣା

ନିହାତି ଦରକାର ।

ସକଳ ଜୀବ ଖାଆନ୍ତି ଖାଦ୍ୟ

ତାପରେ ତା'ର ପାଇଁ

ପାନୀୟ ଭାବେ ନଥିଲେ ସିଏ

ହୁଅନ୍ତି ହାଇଁପାଇଁ ।

ଜଳ, ସଲିଳ, ନୀର, ଉଦକ

ପାଣିଟି ତାର ନାମ

ପ୍ରାଣୀ, ଉଭିଦ ପାଇଁ ସିଏରେ

କରଇ ବଡ଼ କାମ ।

ମରୁଭୂମିରେ ନାହିଁ ବୋଲି ସେ

ପଡ଼ଇ ହାହାକାର

ଧରାରେ ଅଛି ତିନିଭାଗ ଯେ

ପରିମାଣଟି ତା'ର ।

ତାଳ, ଗିଲାସ, କୁଆରେ ରହେ

ସେହି ଆକାର ଧରି

ତାଳେ, ଗିଲାସେ କୁଏ ପାଣିରେ

କହୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ।

ଜଳ ଉପମା ଜଳର ସାଥେ

ତା' ପରି କେହି ନାହିଁ

ପଞ୍ଚଭୂତରୁ ସେ ଅନ୍ୟତମ

ଭାବେ ମୁଁ ତାକୁ ଚାହିଁ ।

୨୭, ମନ୍ଦ୍ର ମାନୋର, ଗୋଠପାରଣା

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ମୋ:୯୫୮୮୦୯୩୮୭

ହେ ମାନବିକତା

ସରୋଜିନୀ ମିଶ୍ର

ହେ ମାନବିକତା

କାହିଁ ଗଲ ଛପି ?

କଳିର କରାଳ ଗହୁରେ ?

ବୟସର ବ୍ୟଙ୍ଗେ ?

ସ୍ଵାର୍ଥର ସ୍ଵାତଙ୍ଗେ ?

ଅବା

ତମସା ରାଜ୍ୟରେ ?

ମାନବ ସମାଜକୁ

କରି ଧ୍ୟାପ ସ୍ଥାପ

ଖେଳୁଅଛ ଲୁଚକାଳୀ ଖେଳ ?

କନ୍ୟା ସନ୍ତ୍ରାନଟିଏ

ଦେଖିବା ପୂର୍ବରୁ

ନବ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ

ପାଇବା ପୂର୍ବରୁ

ମମତାର ସ୍ନେହସିଙ୍ଗ ସ୍ଵର୍ଗ

ଚିରନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଯାଏ

ଉନ୍ନନୀ ଜଠରେ ।

ବୃଦ୍ଧ ପିତାମାତାଙ୍କ ମନ୍ଦିର

ହେଲା ଜରାଶ୍ରମ

ଜୀବନଟା ସ୍ଵପ୍ନର ସମାଧି

ଶରଶୟାରେ ମୁଦ୍ରିତ ନିଯନ୍ତ୍ରଣ

ଅପେକ୍ଷାରତ

ମୃଦୁୟର ପ୍ରଶାନ୍ତି ପରଶେ ।

ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, ଦୟା, କ୍ଷମା
 ସ୍ଵପ୍ନ ଆଜି ଅତୀତ ଗହୁରେ
 ଭାଇ ଭାଇ, ସ୍ନାମୀସ୍ନୀ, ବାପପୁଅ
 ଖେଳୁଛନ୍ତି ରକତର ହୋଲି
 ସମ୍ମର୍କ, ଆନ୍ତରିକତା
 ସୁନୀଳ ଗଗନେ
 ଦିଏ ନାହିଁ ଧରା
 ଭାବନାର ତୋର ତାଙ୍କୁ
 ପାରେ ନାହିଁ ଗଣି ।
 ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅନୀତି ଚଢ଼ିଲେ
 ଏରେରେଷ୍ଟ ଶୃଙ୍ଖଳ
 ଭ୍ରମାତାର କରି ସହଗାମୀ
 ଅଜହାସ୍ୟ କଷାଇ ଧରିତ୍ରୀ
 ବିଜୟଶ୍ରୀ ଚିକା ସହ
 ହୁଅନ୍ତି ଅମର ।

ହେ ଅମୃତର ସନ୍ତାନଗଣ
 କରି ନିଦ୍ରା ଭଙ୍ଗ
 ଜାଗିଭଠ
 ଜାଗିଭଠି ହୁଅ ସାବଧାନ
 ଛୁପିବାକୁ ଦିଅନାହିଁ ମାନବିକତାକୁ
 ଖୋଜି ଖୋଜି ନେଇ ଆସି
 ରୋପିଦିଆ ଶାନ୍ତିର ଉଦ୍ୟାନେ
 ହୃଦେ ହୃଦେ ବିଞ୍ଚି ଦିଆ
 ସଦ୍ ଭାବନାର ବୀଜ
 ହସି ଭବୁ
 କୁନ୍ଦନ ରତା ଧରିତ୍ରୀ ।

ଆଲୋକ ନଗର, ଆମ୍ବପୁଅ

ବ୍ରାହ୍ମପୁର, ଗଞ୍ଜାମ

ଦୂରଭାଷ - ୯୯୩୮୮୭୫୦୭

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ

ଉଚ୍ଚତବସ୍ତ୍ର ବିଶ୍ୱାଳ

ମାର୍ଗଶୀର ମାସ ଆଜି ଗୁରୁବାର

ଝଲମଳ ମୁକ୍ତା ହିମ କାକର

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ

ଲିପିଛି ଗୋମଣ୍ୟେ ଘର ପବିତ୍ର ।

ଉଜାଇ ଅରୁଆ ବାଟିଛି ଚିତୋଭ

ପକାଇଛି ଖୋଟି ଶ୍ରୀପାଦ ଚିତ୍ତ

ଯତନେ ସଜାଇ ରଖିଛି ଖଚୁଳି

ଉରି ମୁଁ ରଖିଛି ମାଣରେ ଧାନ ।

ଅରଚନା ଲାଗି କରିଛି ସଂଗ୍ରହ

ବରକୋଳି ପତ୍ର ଦୁର୍ବା ଅକ୍ଷତ

ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟାଳୀରେ ମୋ ଚନ୍ଦନ ସିନ୍ଦୂର

ଧୂପ ଦୀପ ନଈବେଦ୍ୟ ପ୍ରମୁଖ ।

ସ୍ତରିବି ସୁମନେ ମାଆ ଗୋ ତୁମକୁ

ଶ୍ରୀଯୁ ପଦ୍ମାଲୟା ଶ୍ରୀହରିପ୍ରୟୁସ୍ମା

ସାଗର ଦୁଲଣୀ ଦେବୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ

ସାହା ହେବୁ ମାଆ ସିନ୍ଧୁ ତନ୍ଯା ।

କି ଦେଇ ତୋଷିବି ମାଆ ଅନୃପୂର୍ଣ୍ଣି ।

ତୁମେ ପଢିଦାତ୍ରୀ ଜଗତ୍ତନନୀ

ଅରପୁଛି ଉଙ୍ଗି ଶ୍ରୀଜା ସମର୍ପଣ

କୃପା ରଖିଥିବ ମାତ କଲ୍ୟାଣୀ ।

ଉପର ବରୁଆଁ, କବୀରପୁର, ଯାଜମ୍ପାର

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଛିଛି ମାଳ ମୁଁ

ବଚକୃଷ୍ଣ ପଣ୍ଡା

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଛିଛି ମାଳ ମୁଁ

ଦେବି ମାଆକୁ ପିନ୍ଧାଇ

ହଳିଦିଆ ଫୁଲ ବହୁତ ଆଦର

ତିଆରିଛି ମୁଁ ତା ପାଇଁ ।

ହସେ ଚଣା ଝିଆ ହସେ କ୍ଷେତ ତାର

ମାଆ ଆଶୀର୍ବାଦ ପାଇ

ମଗୁଣିର ମାସେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆସିଅଛି

ବାପଚର ବୋଧେ ସେହି ।

ଗୋଟେ ଦିନ ଆଗୁ ତା ସ୍ନାଗତ ପାଇଁ

ଘର ଲିପିଛି ଗୋବରେ

ତାର ଆବାହାନ କରିବା ପାଇଁକି

ଚିତା ପକାଏ ତାଉଳେ ।

ଆଖୁ ମୂଳା ଧାନ ସଜାତି ଦେଇଛି

ସୋରିଷ ଫୁଲ ରଖିଛି

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଦ ପଡ଼ ଆଙ୍କି ଦେଇଅଛି

ପାଇବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧାଇଛି ।

କି ସୁନ୍ଦର ଶୋଭା ଅଟେ ମନଲୋଭା

ମଣ୍ଡପ ଗୋଟି ମୋହର

କରି ଯତନରେ ତିଆରିଛି ମୁହିଁ

ଦିଶୁଛି କେତେ ମଞ୍ଜୁଳ ।

ହଳଦୀ ମୁହିଁ ମୋ ଜଗତ ଜନନୀ

ସାଥେ ହଳଦିଆ ଫୁଲ

ଦାଉ ଦାଉ କରି ଦେଖାଯିବ ମାଆ

ବରୁଣ ନନ୍ଦିନୀ ମୋର ।

ଜାଣି ନାହିଁ ମନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର ଆରଧନା

ଆବହାନ ଜଣା ନାହିଁ

ଅଟେ ଭକ୍ତିହୀନ ମୁହିଁ ମୃତଜନ

କ୍ଷମାକର ମାତ ତୁହି ।

ଆସି ମଗୁଣିରେ ପ୍ରତି ଘରେ ଘରେ

କର ମା ଭଣ୍ଟାର ପୂର୍ଣ୍ଣ

ନରହୁ ଭୋକିଲା ଜନନୀ ଗୋ କେହି

ପଣତେ ରଖ ସନ୍ତାନ ।

ଭେବୁଣିଆ, ଦେଙ୍କାନାଳ

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ

ବୀଶା ସାହୁ

ହଳଦୀ ରଙ୍ଗର ସୋରିଷ ଫୁଲଟି

ଦିଶେ କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର,

ପେନ୍ଦା ପେନ୍ଦା ଏଇ ସୁନେଲି କ୍ଷେତ

କିଣି ନିଏ ମନ ମୋର ।

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ

ମା ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ କରିବି ଅର୍ପଣ

ହଳଦୀ ମୁଖି ହଳଦୀ ଫୁଲରେ ପୁଣ୍ଡାଙ୍କ

ହୋଇବେ ଆଭୂଷଣ ।

ମନମୁଖକର ସୋରିଷ ଫୁଲର ମହକ

ବାଢ଼ଇ ଧୀରେ ଧୀରେ

ଶାତର ପୁକୋପେ ଆସେ ହସି ହସି

ଧରଣୀ ବକ୍ଷରେ ଖେଳେ ।

କି ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ ସୋରିଷର ଫୁଲ

ଖେଲୁଥାଏ ହଲିଝୁଲି

ଲହୁଡ଼ି ମାରୁଛି ପବନର ଗତି

ଭୁମର ବି ରୁଲ ବୁଲି ।

ସୌରିଯ୍ୟ ତାର କିଣି ନିଏ ମନ

ଖେଲୁଥାଏ ଫୁଲ ରାଣୀ

ସବୁଜ ବନାନୀ ହଳଦୀ ରଙ୍ଗର

ଚାଣିଛି ପାତ ଓଡ଼ଣୀ ।

ସୁନେଲି କିରଣେ ଶିଶିର ଗୋପାରେ

ସ୍ନାନ କରୁ ଆନନ୍ଦରେ

ମା ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପାଖେ ପୂଜା ପାଉଥାଉ

ଅଭିବ ଶରଧାରେ ।

ଭୁମରି ମନ୍ତ୍ରକେ ସଜାଇବି ମା

ସୋରିଷ ଫୁଲର ମାଳ,
ହୁଲଦୀ ରଙ୍ଗର ମା ବିମଣ୍ଡିତ
ଦିଶେ ମୁଖ ଉଦ୍‌ଧୂଳ ।

ପ୍ରଭାତେ ଦିଆଇ ଫୁଲ ମାଳ ଗୁଛି
ଜାଳଇ ଘୃତର ଦୀପ
ତୁମ ପାଦ ତଳେ ରହୁ ମୋର ମତି
ଭାଲିଦିଆ ମା ଆଶିଷ ।

ମଗୁଣିର ରାଣୀ ଆନନ୍ଦ ମୁଖର
ଦେଖି ସୋରିଷର ଫୁଲ
ଘର ଅଗଣା ରେ ଝୋଟି ଚିତା ପଢ଼ି
ସବୁଠି ଚଳ ଚଞ୍ଚଳ ।

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଛିଛି ମାଳ ମୁଁ
ସଜାଇବି ମା କୁ ମୋର
ଛଅଟି ରତ୍ନ ମଧ୍ୟେ ପବିତ୍ର ରତ୍ନ ଏହି
ପାର୍ବତୀର ଅବସର ।

ଯାଉପୁର

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ

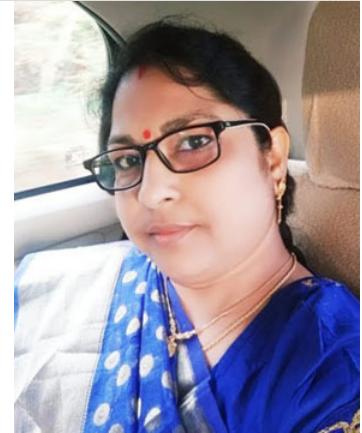
ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା

ମାର୍ଗଶୀର ମାସ ଶୁକ୍ଳ ଶୁଭବାରେ

ଗୁଡ଼ିଛି ସୋରିଷ ମାଳ,

ନୂଆ ଧାନ ନେଇ ମାଣ ବସାଇଛି

ବାଟିଛି ଖୋଟି ଚାଉଳ ।

କୃଷିଭିତ୍ତିକ ଏ ଗଣପରବଟି

ଓଡ଼ିଆ ଜାତିର ଗର୍ବ,

ଭକ୍ତି ସହକାରେ ପ୍ରତି ଘରେ ଘରେ

ପାଳିତ ହୁଏ ଏ ପର୍ବ ।

ଶୁକ୍ଳ ଧାନ ଦେଇ ମାଣକୁ ଭରିଣ

ହଳଦୀ କରୁଡ଼ି ଆଙ୍କି,

ଧାନବେଣ୍ଟି ରଖି ନୂଆ କପଡ଼ାରେ

ଓଡ଼ିଶୀ ଦିଅନ୍ତି ତାଙ୍କି ।

ଆଖୁ, ମୂଳା, ଶୁଆ ଖରୁଲିରେ ରଖି

ଆବାହନ କରାଯାଏ,

ଚାଉଳର ଖୋଟି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଦ ଚିତ୍ର

ପଢ଼ଫୁଲ ଅଙ୍କି ହୁଏ ।

ଧୂପ, ଦୀପ, ଝୁଣା କର୍ପୁର ଆଳତୀ

ସଭକ୍ରିରେ କରାହୁଏ ।

ଶଙ୍କେ, ତୁଳତୁଳି, ଘଣ୍ଠର ଶବରେ

ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଶ କଞ୍ଚୁଥାଏ ।

ଫଳ, ଖରି ପିଠା, କାକରା ଓ ମଣ୍ଡା

ନାନା ତୋଗରାଗ କରି,

ଖୁସି ଆନନ୍ଦରେ ପରିବାରେ ସର୍ବେ

ଖାଇଥାଛି ମନଭରି ।

ସାଗର ଦୁଲଣୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଠାକୁରାଣୀ

ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ପ୍ରାଣପ୍ରିୟା,

ଅନ୍ଧ, ଜଳ, ବସ୍ତ୍ର ମିଳେ ଜୀବନରେ

ଥିଲେ ତାଙ୍କରି ସୁଦୟା ।

ଅଭିମାନିନୀଙ୍କ ଦୋଷର ଶିକାର

ହୋଇ ଜଗତ ଗୋପାଳଁ,

ବାର ବର୍ଷ କଷ୍ଟ ପାଇ ଥିଲେ ପରା

ଥାଳ ଧରି ଦୁଇ ଭାଇ ।

ଶ୍ରୀୟା ଚଣ୍ଡାଲୁଣୀ ଭାବ ଭକ୍ତି ବଳେ

ମାଆଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରି,

ଯତି ରଖିଗଲା ଗଲା ଯୁଗ ଯୁଗକୁ

ଧନ ଏଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟରେ ଭରି ।

ଛୁଆଁ ଅଛୁଆଁର ଭେଦଭାବ ଦୂର

କରିଥିଲେ ପଣ କରି,

ଶିରୀ ମନ୍ଦିରରେ ଚାଲେ ସେହି ନୀତି

ଆଜି ଅଦ୍ୟାବଧି ଧରି ।

ରାଉରକେଳା

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଛିଛି ମାଳ ମୁଁ

ଦୂତନ କୁମାର ବେହେରା

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଛିଛି ମାଳା ମୁଁ
 ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣର ବର୍ଣ୍ଣାଢ୍ରେୟ କ୍ଷେତ୍ର ଭାଙ୍ଗେ ଦେଉ
 ନୟନରେ ନାଚୁଛି ଫୁଟାଫୁଲର ଦିବ୍ୟ ଆଭା
 ରୂପର ଦେଉଳ ଅପୂର୍ବ ରୂପରେ ଝଗକେ
 ଭକ୍ତିରେ ଦେବୀ ମା' ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପାଦ ଛୁଭୁଁ ଛୁଭୁଁ
 ହେମତ୍ରର ଶିରୀ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ କରିଛି ହେମମୟ
 କେଦାର କେଦାର ଭରିଛି ପାତିଲା ଶସ୍ୟମାନ
 ସ୍ଵଧ୍ୟଂ ବରୁଣଙ୍କ କନ୍ୟା ମର୍ତ୍ତେୟ ବିରାଜିତା
 ସ୍ଵାଗତେ ତାଙ୍କର ସମ୍ମର୍ଦ୍ଦନା ଦିଅନ୍ତି ବିଲ ବଣ
 କୁହୁକ ପ୍ରାୟେକ ବଦଳେ ସବୁ ତାହୁଁ ତାହୁଁ
 ଘରେ ଘରେ ହୁଏ ଗୁରୁବାର ଓଷା ମାଣବସା
 ଶୁଣାଯାଏ ମାତୃ ସ୍ଥୁତିର ଆଡମ୍ବର ନୀରାଜନା
 ସୁନ୍ଦର ଖୋଟି ଚିତ୍ରେ ଚିତ୍ରିତ ଘରଠାରୁ ଅଗଣା
 କୁଳବଧୂ ଶୁଦ୍ଧ ଚିଉରେ ପ୍ରଭାତରୁ ସ୍ନାନ ସାରି
 ମାଆ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଶ୍ରୀପଦ୍ୟରେ କରେ ବନନା
 ଆବାହନୀ ମନ୍ତ୍ର ସାଥେ ଶଙ୍କ ନାଦ ହୁଏ ଭୁଁ ଭୁଁ
 ଘରଟିଏ ହେଉ ମନ୍ତ୍ରିର ସମାନ ପୁଣ୍ୟପୀଠ
 କାନ୍ଦୁ ମନ ବାକ୍ୟରେ ରହୁ ସତ୍ୟତା ସଦାଚାର

ମନ ହୃଦୟ ହେଉ ପବିତ୍ର କରି ମହତ କର୍ମ
 ମାର୍ଗଶିର ଦେଖାଏ ମାର୍ଗ ଚେକି ତାର ଶିର
 ଶ୍ରମ ସାଧନାରେ ସଫଳ ହୁଆଇ ଅଭିଲାଷ
 ଜୀବନର ବାସ ଛୁଟେ ଭକ୍ତିଗୀତ ଗାଉଁ ଗାଉଁ
 ଭବ ସଂସାରର ଭବ୍ୟ ସଂପର୍କ ରହୁ ଅତୁଚ
 ଭାବ ବିନିମୟେ ଭାବନା ହେଉ ସ୍ଵର୍ଗ ସ୍ଥନର
 ପ୍ରତିଟି ପ୍ରାଣେ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମ ଆଶ୍ରୁ ଜାଗରଣ
 ଦେବୀ ଧନ ଧାନ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛନ୍ତି ମନୋବାଙ୍ଗୀ
 ପ୍ରକୃତିରାଣୀ କହେ ହସି... ଉପହାର ଦେବାକୁ
 ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳା ମୁଁ...।

କୋହି, ବାରିପଦା, ମୟୂରଭଙ୍ଗୀ

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଛିଛି ମାଳ ମୁଁ

ବିଦ୍ୟୁତ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଛିଛି ମାଳ ମୁଁ
 ମାଆ ଲୋ ତୋହରି ପାଇଁ,
 ମାର୍ଗଶିର ମାସ ଗୁରୁବାରେ ମାଆ
 ଆସିବ ସୁଦୟ ବହି ।
 ଲିପା ପୋଛା କରି ଘର ଦ୍ୱାରମୋର
 ପକାଇଛି ପାଦ ଚିତା,
 ରାତିକରୁ ଉଠି ସ୍ନାହାନ ସାରି ମୁଁ
 ପୂଜୁଛି ତୁମକୁ ମାତା ।
 କଳସ ବସାଇ ଘଟ ଗଣେଶଙ୍କୁ
 କରିଛି ମୁଁ ଆବାହନ,
 ତାଙ୍କ ବିନା ପୂଜା ଅଧୁରା ଅଚଳ
 ଆଦ୍ୟ ଦେବ ଭାବେ ମାନ୍ୟ ।
 ସଜାଇ ରଖିଛି ଖଟୁଲିରେ ସେଇ
 ଶୈତାନ କରି ପୂର୍ଣ୍ଣ
 ଆଖୁ କଦଳୀକୁ ତା ପାଖେ ସଜାଇ
 ଓଡ଼ିଶା ରଙ୍ଗ ବସନ ।

ବାଡ଼ିରେ ସେବତୀ ଗେଣ୍ଟୁ ଓ ସୋରିଷ
 ଫୁଟି ଦିଶିଲାଣି ତୋରା,
 ହଳଦୀ ବରଣ କୁସ୍ମମ ଆଦିରେ
 ତୁମରି ଶରଧା ପରା ।
 ପ୍ରକୃତି ସଜାଏ ତୁମ ମନ ଜାଣି
 ମଗୁଣିରେ ପୀତ ପୁଷ୍ଟ,
 ସୋରିଷ ଫୁଲଟି ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣରେ
 ଦିଶୁଥାଏ ଦପ ଦପ ।
 ଗୁଛିଛି ଯତନେ ସୋରିଷ ଫୁଲରେ
 ତୁମ ପାଇଁ ଏକ ହାର,
 ଜାଣିଛି ମାଆ ଲୋ ସୋରିଷ ଫୁଲରେ
 ଶରଧା ଅଟେ ତୁମର ।

ପଦ୍ମାଳୟା ମାତ ପଦ୍ମ ଆସନଟି
 ଅଟଇ ତୁମର ପ୍ରୀୟ,
 କିଣି ଆଣିଛି ମୁଁ ପଦ୍ମ ଫୁଲଟିଏ
 ତହିଁରେ ବିଜୟ ହୁଅ ।
 ଭକ୍ତିରେ ସଜାଇ ଚନ୍ଦନ ସିଦ୍ଧାରେ
 ଜାନ୍ମୁଛି ଘୃତର ବତୀ,
 ଭୋଗ ନଈବେଦ୍ୟ ଅରପି ଦେଉଛି
 ମାଆ ଲୋ ସରାଗେ ଅତି ।
 ଶ୍ରୀୟା ପରି ଭାଗ୍ୟ ସତେକି ହୋଇବ
 ଆସିବ କଲ୍ୟାଣ ମୟୀ,
 ଦୁଃଖସବୁ ମୋର ଜଣାଇବି ମାତ
 ତୁମ ପଦେ ଲୋଟିଯାଇ ॥

ଯାଜପୁର

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ

ଉଚ୍ଚତୀ ମିଶ୍ର

ମାର୍ଗଶିର ମାସେ ସୋରିଷ ଫୁଲରେ
ଶୈତ କମନୀୟ ଦିଶେ
ହଳଦୀ ରଙ୍ଗର ରଙ୍ଗରେ ରଂଜିତ
ଫୁଲ ସୁଷମା ପ୍ରକାଶେ ।୧)

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଗମନେ ମାର୍ଗଶିର ମାସ
ଅତି ମଂତ୍ରିଲ ଦିଶଇ
ଚୋପା ଚୋପା ହୋଇ କାକର ବିଦ୍ରୁଯେ
ଘାସ ପତ୍ରେ ପଢ଼ିଥାଇ ।୨)

ବୁଧବାର ଦିନ ଘର ଲିପା ପୋଛା
ଗୋବର ପାଣି ପଡ଼ଇ
ଅରୁଆ ଚାଉଳ ଶୁକଳ ଖୋଟିରେ
ଘର ଦୁଆର ଶୋଉଇ ।୩)

ଖଟୁଳି ଉପରେ ପକ୍ଷବସ୍ତ୍ର ପଡ଼ି
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମୂର୍ତ୍ତି ବସାଯାଏ

ସୋରିଷ ଫୁଲର ମାଳା ଟିଏ ମଧ୍ୟେ
ଅନ୍ୟ ପୁଷ୍ଟ ଶୋଭା ପାଏ ।୪)

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମାତାଙ୍କର ଅପୂର୍ବ କାନ୍ତି
ସୁନ୍ଦର ସୁରକ୍ଷାର ଭଳି
ତା' ମଧ୍ୟେ ସୋରିଷ ଫୁଲର ମାଳଟି
ସୌନ୍ଦର୍ୟ ଦିଏ ବିଦ୍ଵାରି ।୫)

ଅବତର ମାତ ଏଧରା ଧାମକୁ
ଛିଞ୍ଚ କରୁଣାର ବାରି
ଭୋକ ଶୋଷ ଆଉ ଆକାଳ ମରଣ
ରୋଗ, ଶୋକ, ଯାଉ ଚାଲି । ୬)

ଜୟପୁର

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ

ରମେଶ ଟାଙ୍କୀ

ଆସେ ମାର୍ଗଶିର ପଡ଼େ ଗୁରୁବାର

ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୂଜାହେବ

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୂଜାରେ ଲାଗିବାଠା

ସୋରିଷ କ୍ଷେତରେ ସୋରିଷ ଫୁଲର

ରଙ୍ଗ ରୂପ ବାସ ନେଇ

ମଳୟ ବହିଲେ ହଳିଝୁଲି ଖେଳେ

ଚାଷୀର କ୍ଷେତରେ ରହି

ରୂପଟି ତାହାର ହଳଦୀ ରଙ୍ଗର

ପ୍ରାତି ମନ କିଣିନେବାଠା

ଏ ଧରା ଧାମରେ ଶୋଭାକୁ ବଢ଼ାଇ

ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ହିତରେ ରହି

ସଞ୍ଜ ସକାଳରେ ଶୀତ କାକରରେ

ଦେହକୁ ରଖେ ଭିଜାଇ

ରୂପର ରଙ୍ଗର ହୁଅଇ ଆଦର

ଖୁସିରେ ଦହଳୁ ଥିବାଠା

ସୋରିଷ ଫୁଲର ମାଳଟିଏ ଭଲ

ପୂଜା ପାଇଁ ଗୁଛା ହେବ

ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପୂଜାରେ ସଜାଇବା ପରେ

ଭୋଗ ସାମଗ୍ରୀ ଲାଗିବ

ହଳଦୀ ମୁହଁ କୁ ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗ

ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ମାନିବାଣା

ଏ ବି ଇ ଓ ତେଜ୍ଜଳିଶୁଣ୍ଟି

ନବରଙ୍ଗପୁର

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଛିଛି ମାଳ ମୁଁ

ସନ୍ତୋଷନୀ ଦାଶ

ଶୀତଦିନେ ଉପବନର ଶୋଭା
ସନ୍ଧର୍ଗନେ ଦର୍ଶକ ମନଲୋଭା

ଫୁଲ ହାଟରେ କୁସ୍ଥମ ପସରା
ସନ୍ଧର୍ଗନେ ମଧୁପ ଆଡ଼ହରା

ଆଜି ମାର୍ଗଶିର ର ଗୁରୁବାର
ପୂଜିବି ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପୟର

ସଂଗ୍ରହ କରିଛି ସୋରିଷ ଫୁଲ
ଗୁଛି ରଖିଅଛି ଗେଣ୍ଠର ମାଳ

ପଢ଼ିଫୁଲରେ ସଜାଇ ଆସନ
ପିନ୍ଧାଇ ଦେଇଛି ନାଲି ବସନ

ଖଚୁଲିରେ ରଖିଛି ପକ୍ଷିଶାଳୀ
ଗଲାରେ ଲମ୍ବାଇ କୁସ୍ଥମ ମାଳି

ଅଙ୍ଗନ କରିଛି ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀପାଦ
ପୂଜା ପାଇଁ ମନ କେଡ଼େ ଆନନ୍ଦ

ବିରି ଚାଉଳରେ ଜାଣିଛି ବରା
ଭୋଗ ଲଗାଇବି ମଣ୍ଡା କାକରା

ଭାତ ତାଲି ତରକାରୀ ଓ କ୍ଷୀରି
ଆମ୍ବଳ ସହିତ ରଖିଛି ପୁରି

ଘେନ ପଢ଼ାଲୟା ଭକ୍ତର ଭାବ
କାହାରି କିଛି ନ ରହୁ ଅଭାବ

ପଢ଼ିପାଦେ ମାଁ ପଶୁଛି ଶରଣ
କର ତୁମେ ଜଗତର କଲ୍ୟାଣ

ବରଗଡ଼

ଶୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ

ରଣ୍ଧ୍ରିତା ନାୟକ

କଟକ ସହର ତାରକଷି କାମ,
ଦୁର୍ଗାପୂଜା, ବାଲିଯାତ
ଦେଶ ବିଦେଶରେ ଆମ ଓଡ଼ିଶାରେ
ଆମରି କଟକ ଖ୍ୟାତ ॥

ପଛୁଆ ବର୍ଗର କବିଟିଏ ବୋଲି
ମେସେଜରେ ନିମନ୍ତ୍ରିତ
ହୋଇ ଆନନ୍ଦିତ ଯାଇଥିଲି ମୁହିଁ
ହେବାପାଇଁ ସମୃଦ୍ଧିତ ॥

ଇଆଡ୍ରୁ ସିଆଡ୍ରୁ ଦିପଦ କବିତା
ମଞ୍ଜ ଉପରେ ପଡ଼ିବି
ମାନପତ୍ର ଉପତ୍ରୌକନ ପାଇବି
ମାଗଣା ଗଣ୍ଠେ ଖାଇବି ॥

ଗଡ଼ଗଡ଼ିଆରେ ସଭାପୁଲୀ ଯେଣୁ
ବାଲିଯାତରା ହେଉଛି
କବିଟିଏ ବୋଲି ବିବେକ ଖଚାଇ
ଉପହାର ଦେବା କିଛି ॥

ଅତିଥିଙ୍କୁ ଦେବି ସମୃଦ୍ଧିତ ହେବି
ମନେମନେ ଚିନ୍ତାକଳି
ବାତିଅଗଣାରୁ ଶୋରିଷ ଫୁଲକୁ
ପୁଲାଏ ତୋଳି ଆଣିଲି ॥

ଶୋରିଷଫୁଲରେ ଗୁହ୍ନିଲି ହାର ମୁଁ
 କିଛି କଳି ଫୁଲତୋଡ଼ା
 ଘରୁ ବାହାରିଲି ମୁହିଁ ଯେତେବେଳେ
 ସତେକି ଯୁଦ୍ଧର ଘୋଡ଼ା ॥

ହାଇହିଲ୍ ପିନ୍ଧି ଉପଭପ ହୋଇ
 ପହଂଚିଗଲି ସଭାରେ
 ଶାଉନବଅସ ଭିଡ଼ ହେଲା ବୋଲି
 ପହଂଚିଲି ବିଳମ୍ବରେ ॥

ସୌଭାଗ୍ୟ ମୋହର ସଭାରେ ଅଳପ
 କେତେ ଜଣ ଥିଲେ ରହି
 ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଥୋବରା ମୁହିଁରେ
 ହସିଦେଲି ଟିକେ ମୁହିଁ ॥

ମଞ୍ଜେ ମାନପତ୍ର ବାଣ୍ଣ ଥିଲେ ଯିଏ
 ଡାକିଲେ ଜଳଦି ନିଅ
 ନାଁ କହିଦିଅ ମାନପତ୍ର ନିଅ
 ପରେ ହେବା ପରିଚୟ ॥

ବିଳମ୍ବ ହେଲାଣି ଆତିଥି ଗଲେଣି
 ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ଆସ ବାବୁ
 ଉପହାର ଦେବା କବିତା ପଢ଼ିବା
 ତୁଳୀକୁ ଗଲା ସେସବୁ ॥

ମାନପତ୍ର ଧରି ମୁହିଁ ଟାଣ କରି
 ଭୋଜନରେ ହେଲି ଲିପ୍ତ
 ମଞ୍ଜ ଆତୁଆଳେ ବିହ୍ନା ଯୋଡ଼ି ବନ୍ଧୁ
 ତାହିଁଲି ହୋଇ ଚକିତ ॥

ବନ୍ଧୁ ଓ ବାନ୍ଧବୀ ଦୁହେଁ ଯୋଡ଼ିହୋଇ
 ବାର୍ତ୍ତାଳାପେ ମାତିଥିଲେ
 ଇଆଡ଼େ ସିଆଡ଼େ ବନ୍ଧୁ ଅନେଇକି
 ବାନ୍ଧବୀକୁ ତୁମା ଦେଲେ ॥

ଏସବୁ ଦେଖି ମୋ ତଣ୍ଟିରେ ଲାଗିଲା
 କାଣିକାଣି ହେଲି ଝାଲ
 ବଢ଼ି ସିଷ୍ଟମରେ ଖାଉଥିଲି ଯେଣୁ
 ଅବନ୍ଧା ହେଲା ବେହାଲ ॥

ଫୁଲମାଳ ଝୁଲା ଖାଇବା ଠୋଲାଟା
 ସବୁ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା
 ଅଜାଣତେ ମୋର ପାଦ ପଡ଼ିଯାଇ
 ଫୁଲ ହାର ନଷ୍ଟ ହେଲା ॥

ପାଣି ଟ୍ୟାପରେ ମୁହଁ ଧୋଇ ହୋଇ
 ପାଉଜ୍ ପାଣି ପିଇଲି
 ମାନପତ୍ର ଲୋଭ ଆଉ ରଖିବିନି
 ସେଠାରେ ଶପଥ କଲି ॥

ଯେତିକି ଶୁଣିଛି ପ୍ରଭୁ ହିଁ ଇଶ୍ଵର
 କବି ଦ୍ୱିତୀୟ ଇଶ୍ଵର
 ସମାଜେ ଏପରି ଉଚ୍ଛଙ୍ଖଳ ହେଲେ
 କିଏ ଲେଖିବେ ସଂସ୍କାର ॥

ଜ୍ଞାନୀ ଗୁଣି ପଢ଼ି ଦେହକୁ ନେବେନି
 ଏହି ରମ୍ୟ ରଚନାକୁ
 ଖରାପ ଭାବନା ମନରୁ ଦୂରେଇ
 ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହୁଅ ସୃଷ୍ଟିକୁ ॥

ଜଗତସଂହୃଦୀ

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଛିଛି ମାଳ ମୁଁ

ଅନୁପମା ବିଶ୍ୱାଳ

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ସଜାଇ ହୋଇଛି

ଗାଆଁର ସବୁଜ କ୍ଷେତ

ତା' ମହ ବାସରେ ହୋଇ ବିମୋହିତ

ପ୍ରମତ୍ତ ହୁଏ ମାରୁତ ।

ତୁମି ତା' ଦେହକୁ ମନ ହରଣରେ

ନୃତ୍ୟକରେ ଚାରିଦିଗେ

ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି ଭାବ ବାଣ୍ଣି ଚାଲିଥାଏ

ରହି ସ୍ନେହ ଅନୁରାଗେ ।

ଦେଖିଲି ଯେବେ ମୁଁ ଏ ସ୍ମୁଦର ଶୋଭା

ପଲକ ନ ପଡେ ମୋର

ତା'ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହି ମୁଁ ନ ପାରି

ହେଲି ଯେ ନିକଟତର ।

କୋମଳ ହସ୍ତରେ କରି ସମାଦର

ବଡ଼ ସରାଗେ ଆଉଁଶି

ଅନ୍ତର ଭାବନା ପ୍ରକାଶିତ କରି

ଦେଲି ମୁରୁକୁନ୍ଦ ହସି ।

ସ୍ଵଭାବୀ ମନେ ତୋଳି ରଖି ଚାଙ୍ଗୁଡ଼ିରେ

ଗୃହେ ହୋଇ ଉପଗତ

ମାଳାଟିଏ ଗୁଛି ଉକ୍ଳଳମାତାଙ୍କ

ପୟରେ କଳି ଅର୍ପିତ ।

ସେଇ ଫୁଲହାର ଜନନୀ ଗଲାରେ

ଦିଶେ କେଡ଼େ ସୁଶୋଭିତ

ସେ ଶୋଭାରାଶିକୁ ବର୍ଣ୍ଣବାରେ ଶବ

ହୋଇଯାଏ ପରାହତ ।

ସମ୍ମଲପୁର

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଛିଛି ମାଳ ମୁଁ

ସୁନିତା ମହାନ୍ତି

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ମାଳ ମୁଁ ଗୁଛିଛି
ସାଇତି ରଖିଛି ମା' ପାଇଁ
ସୁନ୍ଦର ଦିସିବ ମାଆକୁ ସେ ମାଳ
ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗ ଶୋଭଇ ।

ଆଦ୍ୟ ମରୁଶୁର ସୋରିଷ ଫୁଲରେ
କ୍ଷେତ ବାଡ଼ି ପାଏ ଶୋଭା
ପାଚିଲା ଧାନରେ ହଳଦୀଆ ରଙ୍ଗ
ଅତି ସୁନ୍ଦର ମନ ଲୋଭା ।

ହେମତ ସକାଳେ ଶିଶିର ଗୋପାରେ
ପଡ଼ି ଦାତ୍ରୀ ମା' ଆସିବ ଯେ
ଘରେ ଘରେ, ପୁରେ ବିଜେ କରିବେ ମା'
ଶଙ୍କ ହୁଲହୁଳି ଘଣ୍ଟ ବାଜେ ।

ନୂଆ ଧାନ ଜଟ ହଳଦୀ ବସନ
ସୋରିଷ ଫୁଲ ହାର ପିନ୍ଧି
ହଳଦୀ ମୁହିଁ ସେ ଜଗତ ଜନନୀ
ସୁଖ ବାଣ୍ଟ ନେବ ଦୁଃଖ ବାନ୍ଧି ।

ମାଆ କମଳିନୀ ସାଗର ଦୁଲଣୀ
ଗୃହେ ଗୃହେ ସେ ବିରାଜିତା
ଶୁଭ ବସ୍ତ୍ର ଶୋଭା ନାହିଁ ତା ଉପମା
ଝୁଣା ଦୀପ ଧୂପ ବିମୋହିତ ।

ଜାଣେନାହିଁ ମନ୍ତ୍ର ପୂଜା ଅରଚନା
ଜାଣିନି ମାଆ ଭକ୍ତି ତୋର
ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ମାଳ ଟିଏ ଗୁଛି
ଉପହାର ଦେବି ମା' ମୋର ।

ପଢ଼ ପାଦେ ତୋର ପଶୁଛି ଶରଣ
ଅର୍ଦ୍ଦ ସବୁରି ମା' ଘେନା କର
ଶୀତ ସକାଳରେ ସବୁରି ଦୁଆରେ
ପଡ଼ି ଚରଚି ପଢ଼ ପଥ୍ର ।

କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ

ଡଃ ତାନଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ହଳଦୀ ରଙ୍ଗର ସୋରିଷ କିଆରୀ

ଦିଶକ ଭାରି ସୁନ୍ଦର

ପେନ୍ଦ୍ରା ପେନ୍ଦ୍ରା ଫୁଲ ହସେ ଖଲି ଖଲି

ମନ କିଣେ ସଭିଙ୍କର...

ଅପରୂପ ଶୋଭା ଦିଶେ ଝଲମଳ

ଲାଜବତୀ ଫୁଲରାଣୀ

ହଳଦୀ ରଙ୍ଗର ନୂଆ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧି

ମଥାରେ ପାଟ ଓରଣୀ...

ଉଉରା ପବନ ବହେ ଶିରି ଶିରି

ମିତ ପରି ଆସେ ଶୀତ

ଘର ଓ ଅଗଣା ଚାଉଳ ଖୋଟିରେ

ହୋଇଥାଏ ସୁମଦ୍ଦିତ...

ରାତି ସାରା ଭିଜେ କାକର ଗୋପାରେ

ପ୍ରକୃତି ମାଆ ପଣତ

ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ଆବିର୍ଭାବ ହୁଏ

ଧନ୍ୟ ହୁଏ ଏ ଜଗତ...

ଶୀତ ସକାଳରେ ମହକ ଛୁଟାଇ

ଆସିଛ ହେ ମାର୍ଗଶିର

ଗୁଡ଼ିଛି ଯତନେ ସୋରିଷ ଫୁଲରେ

ତୁମ ପାଇଁ ପ୍ରୀତିହାର...॥

ବାଲେଶ୍ୱର

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ

ଗୀତାଙ୍କଳି ଭୁଯ୍ୟା

ହେମତ୍ରର ଅନ୍ତ ପ୍ରତ୍ୱ୍ୟଷ୍ଠ ଶିଶିରେ
ସିନ୍ଧୁ ଧୂମାୟିତ ନିଥର ଧରା
ପହିଲି ଶୀତର ନହୁଲି ପରଶେ
ପ୍ରକୃତି ମେଲିଛି ଶୋଭା ପସରା ।

ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ବେହରଣ କେଦାର ସୁଷମା
ଦର୍ଶନେ ବିମୁଖ କୃଷକ ଚିଉ
ସାଗର ଦୂଳଣୀ ବାର୍ତ୍ତା ଆଗମନୀ
କରଇ ପ୍ରତାର ମୃଦୁ ମରୁତ ।

ମାର୍ଗଶିର ମାସ ସ୍ନାନ ପରିବେଶ
ଘର ଅଗଣା ମୋ ଧବଳ ତୋରା
ଗୁରୁବାର ଖୋଟି ପକାଇ ସୁମନେ
ସଜାଇଛି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆସିବେ ପରା ।

ଆଙ୍କି ଦେଇଛି ମୁଁ ପଦ୍ମ ଶଙ୍ଖ ଚିତା
ମାଆ ଅନ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣା ବେନି ପଯ୍ୟର
ସୁଦୟା କରିବ ମାତା ନାରାୟଣୀ
କୁଟିରକୁ ବାରେ ଆସିବ ମୋର ।

ଉଷା ସ୍ନାନ ସାରି ମାଣ ଧାନ ଭରି
ଖରୁଲିରେ ଥାପି ମାଆ ମୂରତି
ସଜାତି ରଖିଛି ନାନା ଉପଚାର
ନାଲି ଓଦଣୀରେ ଦିଶେ ଝଟତି ।

ଆଖୁ ଅଦା ଗୁଆ କଦଳୀ ନଡ଼ିଆ
 ମୂଳା ଲାଗି ରହେ ମାଆ ପାଖରେ
 ଧୂପ ଦୀପ ଫୁଣା ଆଗୁରୁ ଚନ୍ଦନ
 ସୁବାସ ମହକେ ଚଉଦିଗରେ ।

ପଢ଼ାଳୟାଙ୍କର ପଢ଼ ଫୁଲେ ଶ୍ରୀଦା
 ରଖିଛି ଆସ୍ତାନେ ସଯତ୍ତେ ଅତି
 ଗେଣ୍ଟୁ କନିଅର ଚଗର କୁମୁମେ
 ସଜାଇଛି ଅଙ୍ଗେ ଦେଇ ସେବତୀ ।

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଛିଛି ମାଳା ମୁଁ
 ଗଲାରେ ଶୋଭିତ ସତେ ସୁବର୍ଣ୍ଣ
 ଦାଉ ଦାଉ ଦିଶେ ହରିଦ୍ଵା ବଦନୀ
 ଦର୍ଶନେ ଆନନ୍ଦ ମୋ ମନ ପ୍ରାଣ ।

ପିଠା ପଣା ଖିରୀ ଖେଚେଡ଼ି ସାକର
 ଭକ୍ତି ଭରେ ବାଢ଼ି ଦେବି ନୈବେଦ୍ୟ
 ଜଗତ ଜନନୀ ପେଚକ ବାହିନୀ
 ହରିବ ସକଳ ତମସା ଖେଦ ।

ସାଲେପୁର, କଟକ

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଛିଛି ମାଳ ମୁଁ

ଭାସ୍କର ରାଉତ

ହେଲା ମଗୁଣିର ପଡ଼ଇ କାକର
ସୁନା କ୍ଷେତ୍ର ଝଳସଇ,
ପାହାଡ଼ି କ୍ଷେତରେ ସୋରିଷ ବାଡ଼ରେ
ସୋରିଷ ଫୁଲ ହସଇ ॥୧॥

ହେବ ମାଣ ପୂଜା ଘରଦ୍ୱାର ସଜା
ଗୋମୟରେ ଲିପି ଦେଇ,
ନାନା ଜାତି ଚିତା ଦୁଆରେ ଶୋଭିତା
ସିନ୍ଧୁ ସୁତଙ୍କର ପାଇଁ ।

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ହାର ଗୁଛିଛିରେ
ଗଲାରେ ଦେବି ଲମ୍ବାଇ ।

ନୂଆ ଧାନ ଦେଇ ମାଣକୁ ଭରାଇ
କଟୁରିରେ ଥାପି ଦେଇ,
ଧାନ ମେଘାଶିଖୁ ଝୁଲାଇ ତାହାକୁ
ହଳଦୀ କରୁଥି ନାଇ ।

ଶୁକ୍ଳ ବସନ୍ତକୁ ଓଡ଼ିଶୀରେ ତାକୁ
ମଧ୍ୟାରେ ଦେବି ଘୋଡ଼ାଇ ।

ଧୂପ ଦୀପ ଜାଳି ହୋଇ ନିଭଳାଳି
ନାନା ଭୋଗକୁ ଲଗାଇ,
କ୍ଷୀରାଷ୍ଟ୍ର ତନୟା ପାଦତଳେ କାଯ୍ୟା
ଅବିରେ ସମର୍ପି ଦେଇ ।

ଉଗତ ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ମୁଁ ଜଞ୍ଜାଳ
ତା ପାଶେ କରିବି ମୁହିଁ ॥

ଦେବମାୟା ଭବନ

ଶେରଗଡ଼, ଗଞ୍ଜାମ

୯୭୭୭୪୮୮୭୭୮

ସୋରିଷ ଫୁଲରେ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ

ସଂଯୁକ୍ତା ସାହୁ

ଭିଜା ଭିଜା ଶୀତ କାକରର ସୁଜ୍ଜ ଧଳା ରଙ୍ଗରେ

ରଙ୍ଗାୟିତ ଘାସ ଗାଳିଚାର ଚାଦର

ନା ନା ରଙ୍ଗ ଫୁଲ ଫଳ ଭରା ବାଡ଼ି ବରିଚାର

ଦୃଶ୍ୟ ଦିଶୁଆଏ କେତେ ସୁନ୍ଦର ।

ପବିତ୍ର ମାର୍ଗଶିର ମାସର ଆଗମନରେ ସାରା

ସଂସାର ମଧୁମୟ ହୋଇଯାଏ

କୃଷକ ତା ଧାନ କ୍ଷେତର ପସରା ମେଲେଇ

ଅତି ଆନନ୍ଦରେ ବିହୁଲିତ ହୁଏ ।

ସୁନ୍ଦରୀ ସୋରିଷ ଫୁଲ ତା ଦେହରେ ହଳଦୀ

ମାଞ୍ଜି ଫୁଲେଇ ହୋଇ ଝୁମୁଆଏ

କି ସୁନ୍ଦର ତା 'ର ରୂପଟି ଯେ ଭ୍ରମର ଉତ୍ତି

ଏପଟ ସେପଟ ହୋଇ ବୁଲୁଆଏ ।

ସେଇ ସୋରିଷ ଫୁଲ ଅତି ଦରକାରୀ ପରା

ମାଆ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପୂଜାକୁ ନେଇ

ଗୁରୁବାର ମାଣବସା ଓଡ଼ିଆଙ୍କ ବଡ଼ ପୂଜା

ତା ବିନା ଖଟୁଳି ସଜା ହୁଏ ନାହିଁ ।

ସେଇ ଫୁଲକୁ ଗୁଡ଼ିଛି ମାଳ ମୁଁ ଉକ୍ତିର ଅର୍ଦ୍ଦ୍ୟ

ଡାଳି ମାଆ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ସଜାଇବି

କି ସୁନ୍ଦର ଦିଶିବେ ମୋ ମାଆ ଠାକୁରାଣୀ

କି ଉପମା ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ବା ଦେବି ।

ରାହାମା, ଜଗତସିଂହପୁର

ବାନ୍ଧବୀର ରୋଷ

ପ୍ରକ୍ଳାଲୀନ ସାହୁ

କର୍ମ ବ୍ୟସ୍ତତାରେ ହଜି ଯାଇଥିଲି
ଭୁଲି ନିଜ ଭାବ ପୁର
କବିତା ବାନ୍ଧବୀ ରୋଷ କରିଅଛି
ଆସୁନି କାହିଁ ତା ଘର ।।
ହୃଦୟରେ ସିଏ ସ୍ଵନନ ସାଜିକି
ଅମ୍ବଜାନ ଦେଉଅଛି
ଜଣା ତାକୁ ସର୍ବ ସାକ୍ଷୁତ୍ତି ଅଜଣା
ଦେଖି ମୁହଁ ଫେରାଉଛି ।।
ନିଜ ନାବିକକୁ ପଠାଉଛି ପଛେ
ବୁଝିବାକୁ ହାଲଚାଲ
ପ୍ରକ୍ଳାଲୀନ ହୃଦ ଗାଉଛିକି ନାହିଁ
ଜୀବନର ସତ୍ତା ମୂଲ୍ୟ ।।
ଆସିଥିଲେ ଦିନେ ନାବିକ ସେ ଦୁଇ
ବସାଇଲେ ନାହିଁ ମଧ୍ୟେ
ହସାଇ ହସାଇ ସ୍ନେହ ପୁର ସ୍ଵର୍ଗେ
ଚାଲିଗଲେ ତାଙ୍କ ପଥେ ।।
ଭାବିଥିଲି ମୁହଁ ସେହି ପଥ ଅଛେ
ସତେ କି ମୁଁ ଦିଗହରା
କର୍ମ ପଛେ ପଛେ ଭୁଲି ମୁଁ ଯାଉଛି
ମୋ ନିଜ ଖୁସି ପରମା ।।

ଏହି ଭାବ ବୁଝି ହସିଲା ବାନ୍ଧବୀ
ରୋଷ ତାର ଭାଙ୍ଗିକରି
ବୁଝାଇଲା ସାଥି କର୍ମ ହିଁ ଜୀବନ
ହସେ ବିହଙ୍ଗ ସେ ପରୀ ।।
ନିଜକୁ ଭୁଲିବା ଅଙ୍ଗାନର ଗୁଣ
ନିଜକୁ ଜ୍ଞାନୀ ବୋଲାଇ
ଅନ୍ତର ହସିଲେ ପରମାତ୍ମା ବେଶ
କର୍ମ ମୁଖେ ଦିଶିଥାଇ ।।
ଶୁଣି ବାନ୍ଧବୀର ମଧୁର ଏ ଭାଷା
ଲେଖିଦେଲି ଦୁଇପଦ
କର୍ମ ଧର୍ମ ସହ ହସାଅ ସ୍ଵର୍ଗିତି
ହସାଇକି ଭାବ ହୃଦ ।।

ଜଗତସ୍ତର୍ପର

ମା ପଦ୍ମଲକ୍ଷ୍ମୀ

ଭାରତୀ ହୋତା

ମା' ସାଗର ନନ୍ଦିନୀ

ଉଗତ୍ତଜନନୀ ! ! !

ଆସ ମା'

ପରିତ୍ରାଣ କର

ଧରାର ଅଭାବ ଅନାଚନ

ମନ୍ତ୍ର ପାଣି ସିଞ୍ଚି ହରଣ କର

ଦୁଃଖୀ ରଙ୍ଗିଙ୍କ ଦେନ୍ୟ ଦୁର୍ଦଶାକୁ

ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣମ ପୂର୍ବାକାଶରୁ

ସତିଙ୍କ କଣ୍ଠକୁ ତୋଳି ଆଶ

ନବ ପ୍ରଭାତର ଓଂକାର ଧ୍ୱନି

ଜୟ ଜୟ ଧୂନି ଝଙ୍କୁଡ଼ ହେଉ ଗଗନେ ଆସ ମାତ୍ର !!

ପବନେ

ସାର୍ଥକ ହେଉ ନାମ ପତିତ ପାବନୀ ।

ମା' ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ

ବିଶ୍ୱବାନ୍ଧବୀ

ସୃଷ୍ଟି ପାଳିନୀ

ଦୂର ଦିଗବଳୟରୁ

ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ କାକଳିରୁ

ସବୁ ସୀମାନ୍ତନୀଙ୍କ ଓଡ଼ଶା ତଳକୁ

ସାଉଁଟି ଆଶ ଆନନ୍ଦର ହୁଲହୁଳି

ନିର୍ବାପିତ କର ମନରୁ

ଦୁଃଖ ଆଉ ଦୁର୍ଦନ୍ତ ମେଘ

ଧେନ୍ଦ୍ର, ବସ୍ତା, ଆବାଳବୃକ୍ଷ ବନିତା,

ବନପୁଷ୍ଟ, କୀଟ ପତଙ୍ଗ
ସଭିଙ୍କ ମୁଖରେ ମାଖିଦିଆ
ସ୍ଥିତହାସ୍ୟର ଅମୃତଧାରା ।

ମା 'କମଳିନୀ
ପଦ୍ମହସ୍ତା
ବିଶ୍ୱଜନନୀ
ପଡ଼ିଦାତ୍ରୀ
ଆସ ମାତ୍ରୀ !
ସର୍ବହରାର ଶୂନ୍ୟ ପାତ୍ରରେ
ତାଳିଦିଆ ତଣ୍ଣୁଳ
ଧ୍ୟାନକରି ଅଭାବର କରାଳଛାୟା,
ସବୁ ହୃଦୟରେ ଜାଳିଦିଆ
ଅଭୟର ଅନଳ ।

ମା 'ହରିପୁଣ୍ୟ
ୟୁବପୀତି ଛାତିତଳେ
ଛାଇଦିଆ ମାତୃ ପ୍ରେମ ଗୀତି
କୀଟଠାରୁ ଭୃଣ
ପ୍ରବୀଣଠାରୁ ଭୃଣ
ସଭିଙ୍କ ଓଠରେ ଦିଆ
ଦେବୀ ସ୍ମୃତି...।

ମା' କମଳିନୀ
ଅଭୟ ବରଦାୟିନୀ
ଅନ୍ତପୂର୍ଣ୍ଣା
ଆସ ମାତ୍ରୀ !!
ପରିତ୍ରାଣ କର ସମାଗରା ଧରା
ମାନବ ପାଦରେ ଦିଆ ସ୍ମୃତି
ଚକ୍ଷୁରେ ଦିଆ ଜ୍ୟୋତି
ଲଲାଟରେ ଦିଆ ତେଜ
ଅନ୍ତରାତ୍ମାରେ
ପ୍ରଜ୍ଞାଳିତ କର ସ୍ଵେଚ୍ଛାଗ୍ରୀ
ଶିରରେ
ତାଳିଦିଆ
ଶାନ୍ତିର ସହସ୍ର ଧାର ଶୁଭାଶିଷ । ନୁଆପଡ଼ା

ଶୀରାର୍ଥ ତନୟା

ନିରୁପମା ପଣ୍ଡା

ଶୀରାର୍ଥୀ ତନୟା ଜଗତ ଜନନୀ

ବିଷ୍ଣୁ ଙ୍କ ପ୍ରାଣ ବଲ୍ଲଭା
ସମୁଦ୍ର ମଛନ ଦେବାସ୍ତୁର କଲେ
ମାଆ ଲୋ ହୋଇଲୁ ଉଭା ॥

ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣଙ୍କ ବକ୍ଷଷ୍ଟଳେ ବାସ

ଶ୍ରୀ ସମ୍ବଦ ଅଧିଷ୍ଠାତ୍ରୀ
ଶୁଦ୍ଧ ସ୍ଵତମୟୀ ଲୋଭ ମୋହ ନାହିଁ
ତୁମେ ମାତା ଭୃଗୁ ପୁତ୍ରୀ ॥

ସାଗର ପ୍ରକଟ ଖିରାର୍ଥ ତନୟା

ପଦ୍ମନୀ ବିଦ୍ୟା ଭୂଷିତା
ସ୍ଵର୍ଗ ସ୍ଵର୍ଗ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ରାଜେ ରାଜ ଲକ୍ଷ୍ମୀ

ଭୋଗ ବିନା ତୁମେ ତୃପ୍ତା ॥

ଗୃହେ ଗୃହ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୁମେ ଅଟ ମା

ଆଠ ରୂପ ତୁମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
ଆଦ୍ୟଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିଦ୍ୟାଲକ୍ଷ୍ମୀ କାମଲକ୍ଷ୍ମୀ
ପଦ୍ମ ଫୁଲେ ଉପବିଷ୍ଟ ॥

ସୌଭାଗ୍ୟଲକ୍ଷ୍ମୀ ସତ୍ୟଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯୋଗଲକ୍ଷ୍ମୀ

ଭାଗ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣୀ
ଭୋଗଲକ୍ଷ୍ମୀ ତୁମେ ଅମୃତଲକ୍ଷ୍ମୀ ମା
ଜୀବ ଜଗତ ପାଳିନୀ ॥

ଆଦ୍ରା କାରଣ ଆଦ୍ରା ଅଛକରଣରେ

ଭକ୍ତ ଦୁଃଖ ଦୂର କରୁ

ଦୁଃଖ ଦାରିଦ୍ର୍ୟକୁ ଜାଳି ଦେଇ ତୁହି

ସୁଖର ଆଲୋକ ଭରୁ ॥

କମଳ ବିହାରିଣୀ ମା ବିଷ୍ଣୁପ୍ରିୟା

କମଳ ଗନ୍ଧା କମଳା

ଶୈତା ଶୁଭବସ୍ତ୍ରା ବିମଣ୍ଟିତା କାନ୍ତା

କମଳ ହସ୍ତା କମଳା ॥

ଜୟ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଜଗତ ଜନନୀ

କୋଟି କୋଟି ପ୍ରଶିପାତ

ଜଗତର ଦୁଃଖ ହାରିଣୀ ମା ଲୋ

ସମସ୍ତେ ତୋର ଆଶ୍ରିତ ॥

ଆଳି, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ଶିକ୍ଷକର ବିଚାରକ ଚିଏ

ବିଜୟ କୁମାର ମୁଣ୍ଡା

ସକାଳ ହୋଇଛି ନାହିଁ ଉଠି ଯାଏ

ଘର ପାଇଁ ବେଳ ନ ଥାଏ ।

ସବୁବେଳେ ଚିତ୍ତା ଥାଏ କେମିତି ବିଦ୍ୟାଳୟ

ତାକୁ ବିଦ୍ୟାଳୟ ପରିବେଶ କେତେ ଆନନ୍ଦ ଦିଏ ।

ଠିକ୍ ସାବେ ନଅ ହେଉ ହେଉ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଏ

ଦଶଟା ବେଳକୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ

ତା ପରେ ନୀତି ଶିକ୍ଷା ଆଉ ପିଲାଙ୍କ ଗଣନା ନଖ ଦେଖା ।

ଉଲ ମଣିଷ ଚିଏ ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ ପାଇଁ ବୁଢ଼ା ମାନ୍ଦର ଅକ୍ଲାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରେ ।

ସେଇଠି ସାହିତ୍ୟ ସେଇଠି ଗଣିତ ପୁଣି ଇତିହାସ ଭୁଗୋଳ ଏକା ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ

ବିଶ୍ରାମ ନେବା ପାଇଁ ୨ ମିନିଟ୍ ର ବି ସମୟ ନ ଥାଏ

ତା ଭିତରେ ପିଲାଙ୍କ ଦୁଷ୍ଟାମି ସମ୍ବାଦିବାକୁ ହୁଏ ।

ଠିକ୍ ୧ ଟା ବାଜିଲେ ପିଲାମାନେ ଖାଇବେ

୨ ଟା ବେଳୁ ପୁଣି ଆଉ ଥରେ ପାଠ ପଡ଼ା ଆରମ୍ଭ ।

ଏହି ଭଲି ପ୍ରତି ଦିନର ଘଟଣାରେ ଏହି ବୁଢ଼ା ମାନ୍ଦରଟା

ତା ଜିବନରେ କେତେ ଜୀବନ ଗଡ଼ିଛି ।

କେତେ ଡାକ୍ତର ଗଡ଼ିଛି କେତେ ଇଂଜିନିୟର
ଗଡ଼ିଛି ପୁଣି କେତେ ଅଫିସର ।

କେତେ ନୀତିଶିକ୍ଷା ବାଣ୍ଡିଛି ନିଜ କଥା ଭାବିନି
ସବୁ ବେଳେ ପିଲାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ପିଲାଙ୍କ ଆଲୋକିତ ଜୀବନ ।

ଏହି ସଂଘର୍ଷ ମୟୁ ଜିବନରେ ଆଜି ତା ବିଚାରକ ସାଜିଛି କୁଆଡ଼େ ସାମ୍ବାଦିକ ।
ସାମ୍ବାଦିକ ସମ୍ବାଦର ମୁଖ୍ୟ ପୃଷ୍ଠାରେ ଲେଖିଛି ସାର ତାଲି ଚଙ୍ଗା ଖାଇଗଲେ ।

ଜୀବନ ସାରା ଯାହାର ଜୀବନ ଉପର୍ଗ ଧିଲା
ଦେଶ, ଜାତି ଚେକ ଆଉ ପିଲାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ଚିନ୍ତାରେ ।

ଆଜି ଏ କି ଉପହାର ମିଳିଲା ସାମ୍ବାଦିକ ସାଜିଲା ବିଚାରକ
ବଦନାମ୍ବ ହେଲା ଆଜି ତାଲି ପାଇଁ ଏ କି ନ୍ୟାୟ ।

ଉଜ୍ଜଳ କରାଟେ ସ୍ମୂଲ ତେଲକୋଇ
୨୦୦୮୯୪୦୭୧

ନାରୀ

ଚିନ୍ମୟୀ ମିଶ୍ର

ବହିଯାଏ ତା ଲୁହ ଆଜି ହୋଇ ଝର
 ଜାଣିନି ଆଜି ସେ ପଥ ତାର
 ଅନେକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ମନେ ଭରି ରହିଛି ତାର
 ତଥାପି ସେ ସେ ହାରିନି
 ବହି ଚାଲିଛି ହୋଇ ସେ ନିର୍ବିକାର
 ନାହିଁ ଆଜି ନିଜ ଠିକଣା ତାର
 ନା ସେ ଆଜି ଝିଅ ବାପଘରର
 ନା ସେ ବୋହୁ ଶାଶ୍ଵତରର
 ସବୁ କାହାଣୀ ଲୁହ ଭିଜା ତାର
 ଲୁହ ପୋଛି ହସ ଫୁଟାଇ କି ପାରିବ
 କୋଉ ଯାଦୁଗରର ଯାଦୁ ଅବା ତାର
 ନାରୀଟିଏ ବୋଲି
 ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ କି ଆଜି ତା ଲୁହର
 କଣ୍ଠକିତ ଭରା ପଥ ଯେ ତାର
 ହେଲେ ବି ସେ ଚାଲିଛି ଆଜି କରି ସଭଙ୍ଗୁ ଆପଣାର
 ହେଲେ ବି ନାହିଁ ସନମାନ ଏଠି ତାର
 ନାରୀ ନୁହେଁ ସେ ଜିଅନ୍ତା ଠାକୁର...

ଜହୁ ହସେ କିରିକିରି

ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନା ପାଣି

ଜହୁ ହସେ କିରି କିରି
ପୂର୍ଣ୍ଣମା ଦିନକୁ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ
ବିରହ ଯାତନା ସହି
ଉଛଁ ଆସ ଯେବେ ନୀଳ ଗଗନରେ
ଭାବେ କିଛି ଦେବି କହି ।

ତୁମ ଆଉ ମୋର ପ୍ରେମ ପ୍ରଣୟ ଟି
କେତେ ଯେ ଗଭୀର ସତେ
କୋମଳ ମୋ ତନ୍ତ୍ର
ସରସୀ ଜଳରେ ଝରୁଥାଏ ସଦା କେତେ ।
କଇଁ ଖୋଜୁଥାଏ ଚାନ୍ଦର ପରଶ
ଜାଣିଛି ପାର୍ଥବ ମିଳନ ନାହିଁ
ତଥାପି ଶାଶ୍ଵତ ପ୍ରେମର ସ୍ନାରକୀ
ପ୍ରେମର ଦୂରତ୍ତ କଳନା ନାହିଁ ।

ଦୁହିଙ୍କ ହୃଦୟ ମିଳନର ଗାଥା
ସତେ କେତେ ଗାତ୍ର ଆଉ ଅମର
ଅଦିନିଆ ଝଡ଼ ବତାସ ଜୋସ୍ନାକୁ
କଇଁ ଠାରୁ କେବେ ହେବନି ଦୂର ।
ଜହୁ ଜୋଛନାର କିରି କିରି ହସ
ଝରୁଥାଏ ସଦା କୁମୁଦ ପାଇଁ
ଜାଲୁ ଏ ଦୁନିଆ ସେହି ପ୍ରେମ ବନ୍ଧି
ମିଥ୍ୟା ପ୍ରଲୋଭନର ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ ।

ବ୍ରଜପୁର, ଗଞ୍ଜାମ, ଓଡ଼ିଶା

୯୩୩୭୭୧୯୭୧୧

ଜହୁ ହସେ କିରିକିରି

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ

ପୁନେଇଁ ତିଥିରେ ଅତି ହରସ ରେ
 କିରି କିରି ଜହୁ ହସେ
 ରାହାସ ପୁଣ୍ଡିମା ତିଥିଟି ସୁନ୍ଦର
 ରାଧା କୃଷ୍ଣ ପୂଜା ଆସେ ।
 କୁଆଁର ପୁନେଇଁ ଜହୁ ହସେ ଦେଖି
 କୁଆଁରୀ ହସ୍ତରେ ଚାନ୍ଦ
 କୁଆଁରୀ ମାନେ ଯେ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି
 ଯାତି ନାନା ନଇବେଦ୍ୟ ।
 ଜହୁ ହସ୍ତାଏ କଇଁ ପ୍ରୀତି ଦେଖି
 ଆହା କି ନିଆରା ପ୍ରେମ
 ଭାବକୁ ନିକଟ ଅଭାବକୁ ଦୂର
 ନଥାଏ ମିଳନ କାମ୍ୟ ।

ଜହୁର ଯୋଛନା ଶାନ୍ତିର ପ୍ରେରଣା
 ପ୍ରେମୀ ଯୁଗଳଙ୍କୁ ଦେଖି
 କିରି କିରି ହସେ ନକରି ସନ୍ଦେହ
 ଆଶିଷ ବରଷା ରଖି ।
 ରୂପା ଶଗଡ଼ିରେ ସୁନା କନିଆଁ ଟି
 ଯେବେ ଯାଏ ଜହୁ ଦେଖି
 କିରି କିରି ହସି ଜହୁ କହିଦିଏ
 ସଦା ରହିବୁ ତୁ ସୁଖି ।

ମିଶ୍ରଆଣୀ, ଠାକୁରମୁଣ୍ଡା, ମୟୂରଭଙ୍ଗି

ପ୍ରିୟା

ସରୋଜ କୁମାର ପଣ୍ଡା

ପ୍ରିୟା....

ତୁମେ ଆସ ଯେବେ.....

ଭିଜା ଭିଜା ମାଟି ବାସ୍ତାରେ

ପୁନେଇ ରାତିର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାରେ

ବସନ୍ତର ମୃଦୁ ମଳୟରେ

ବାତ୍ୟାବିଭୀଷିକା ପ୍ରକଳ୍ପରେ

ପ୍ରୀତି ଫଗୁଣର ଅବିରରେ

ମେଘମହୀର ବର୍ଷା ଧାରେ ।

ତନ୍ଦୁ ମନ ମୋର

ଶିହରିତ ହୁଏ.....

କୋମଳ ହାତର ସ୍ଵର୍ଗରେ

ତୁମ ଗୋଲାପୀ ରଙ୍ଗର ବସ୍ତୁ ରେ

ତୁମ ନାଲି ଅଧରର ରୁମ୍ନନରେ

ତୁମ ଲାଜେଇ ଆଖିର ଅଞ୍ଜନରେ

ତୁମ ପଣତ କାନିର ଛୁଆଁରେ

ପୁଣି ପ୍ରେମ ପ୍ରଣୟର ନିଆଁରେ ।

ମନ ଲାଖିଯାଏ

ଦେଖିଦିଏ ଯେବେ.....

ଆଖିରେ ଆଖିର ଇଶାରା ରେ

ଆଶା ବିଶ୍ଵାସରର ସାହାରାରେ

ସ୍ଵାଙ୍କ ମନର ଆଇନାରେ

ନିଝୁମ ରାତିର ବିଛଣା ରେ

ଶୀତୁଆ ସକାଳ କାକରରେ

ପୁଣି କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ନାଲି ଅଧରରେ ।

ଆଙ୍କିଦିଆ ଯେବେ

ତୁମ ଭାବରେଖା.....

ମନ କମଳର ପାଖୁଡ଼ାରେ

ହିସାବ ଖାତାର ପୃଷ୍ଠାପରେ

ରଙ୍ଗବୋଲା କୋରା କାଗଜରେ

ଶ୍ରାବଣର ଭସା ବଉଦରେ

ସୁତ୍ର ପ୍ରାଣର ଉଜାଗରେ

ପ୍ରେମ ମନ୍ଦିରର ପୂଜାଘରେ।

(ଧର୍ମଗଢ଼, କଳାହାଣ୍ଡ)

ଫେରିଆରେ ସମୟ ତୁ ଫେରିଆ ଥରେ

ସ୍ନାଗତିକା ସାହୁ

ଭାବନାର ପଣତ କାନିରେ

ସମୟର ସାତରଙ୍ଗକୁ

କେମିତି ପାରିବି ବାନ୍ଧି ? ? ?

ସେ ତ ଚାଲି ଯାଇଛି ପ୍ରଜାପତି ସାଜି

ବଦଳି ଯାଇଛି ରତ୍ନ ରତ୍ନାଯୁନ ତା ବାସ୍ତା

ଯେବେ ମନେ ପଡ଼େ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ....

ଲେଖି ବସେ ଛାତି ଦରଜାର ଶବ୍ଦ ନେଇ

ଲୋତକର ମୁକ୍ତା ଅଞ୍ଜଳିରେ,

କେବେ ପଖାଲେ ତା ସ୍ତୁତି ଦର୍ପଶକୁ...

କେବେ ସାଇତି ରଖେ

ଓଠର କମୋଳତାରେ....

ସ୍ଵପ୍ନକୁ ସଜାତ୍ତୁ ଥିବା ମନଟା ଥିଲା

ଭାରି ଚଗଲା ! ତୁଲ୍ ବୁଲି...

କେବେ ଚାଲି ଯାଇଛି ପ୍ରଜାପତି ଖୋଜି

କେବେ ବାପା କୋଲେରେ ମିଠା ମିଠା କଥା

କେବେ ସାଙ୍ଗ ସାଥିରେ ଗୁପରୁପ ମଜା

କେବେ ସ୍ନୁଟି ଧରି କଲେଜ୍ ସଜ୍ଜା

ଆଉ ପ୍ରାଚିକଳ ରେ ବେଙ୍ଗ କଟା ନିଶାଟା

ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ନୃତ୍ୟର ପେଶା

ଭାଇ ଭଉଣୀ ସହ ମନ ଅଭିମାନ

ଖାଇ ସାରି ମାଁ ପଣତରେ ହାତ ପୋଛା...

କେବେ ଆଉ ଆସିବନି,

ସେଇ ସ୍ତୁତିରେ ବେଳାଭୂମି ...

ଅନେକ କଥା ବରି ନେଇଛି

ଏବେ ଏ ନୀରବତା ... !!

ଫେରିଆରେ ସମୟ ତୁ ଫେରିଆ ଥରେ

ଛାପ ଚିହ୍ନ ସବୁ ରହିଛି ତେଜି...

ପାଉଁଶ ତଳର ନିଆଁ ପରି

କୁହୁଲୁଛି କିଛି ସ୍ଥତି

ନିଆଁରେ ଦହକାରେ

ଜଳି ଯାଇଛି ତମାମ ସମୟ...

କେବେ ବଡ଼ ହୋଇଗଲି ବାହା ବେଦିରେ

ଲୁହ ଲୁଚାଇ ସାଜେ କୂଳବଧୂଟେ

ଏବେ ସାଥୀ ସହ ସାଥୀ ହୋଇ କାଟେ

ବଳକା ଆୟୁଷ ନେଇ ବିଭୁ ନାମ

ସେଇ ସମୟର ଚିରୁକରେ

ଚାଲିଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ସମୟକୁ

ବଶ କରି ପାରେନା ମୋ କବିତା ବି...

ଉମରକୋଟ, ନବରଙ୍ଗପୁର

ମୁଁ

ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା

ମୁଁ ଦିବ୍ୟ ଆଲୋକର ସନ୍ତାନ
ମୁଁ ନାରାୟଣ ଅଂଶ ମହାନ
ମୁଁ ର ପରିଧି ଅତିବ ବିଶାଳ
ଜୀବ ପରମର ଭାବର ମିଳନ ।୧।
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ସଦା ବ୍ରତୀ ଥିବି
ଉଗତର ହୀତ କଲ୍ୟାଣ କରିବି
ଦୁଲ୍ଲଭ ଜୀବନ ସଫଳ କରିବି
ପରହିତେ ସଦା ଦିନ ବିତାଇବି ।୨।
ଅସୀମ ସହସ୍ର ନିର୍ଭକ ହୋଇବି
ବିଶ୍ୱାସ ଭରସା ନିଜଠି ରଖିବି
ଉଗବାନ ନାମ ତୁଣ୍ଡରେ ଧରିବି
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ଆଗେଇ ଚାଲିବି ।୩।

ମୁଁ ସ୍ଵାଙ୍କ ସରଳ ନିରୀହ ଜୀବନ
ସତ୍ୟ ଦୟା କ୍ଷମା ମୋ ନିଜସ୍ଵ ଗୁଣ
ଦୁର୍ନୀତି ଦୂରେଇ ନୀତିରେ ଚାଲିବି
ଅହିଂସା ପଥରେ ପଥିକ ହୋଇବି ।୪।
ବାଲ୍ୟ କାଳୁ ଧର୍ମ ଧନ ମୁଁ ସଞ୍ଚିବି
ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଗୁଣ ନାମ ଜପୁ ଥିବି
ମୁଁ ସର୍ବ ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ଅହିଂସା ନ କରିବି
ମାନବ ସେବାରେ ଜୀବନ ମୁଁ ଦେବି ।୫।
ମୁଁ ର ରାକ୍ଷସ ସର୍ବ କରେ ଗ୍ରାସ
ଲୋଭ ମୋହ ସାଥେ ନ ହୋଇବି ବଶ
ଅହିଂସା ଛାଡ଼ି ଦେଇ ସରଳ ହୋଇବି
ଉଗବାନ ପାଶେ ଶରଣରେ ଯିବି ।୬।
ଗାନ୍ଧୀନଗର, ପୋଷ୍ଟ / ଜିଲ୍ଲା : ନବରଙ୍ଗପୁର

ମୁଁ କିଏ

ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର

ମୁଁ, କିଏ ଜଗା, ମୁଁ ମଲାପରେ,
ମୋ ପାଇଁ ମାରିବି, ତୋ ସ୍ଵର୍ଗଦ୍ୱାର (୨୫ର)
ଆସିଛି କାହିଁକି, ଯିବି କେଉଁଠିକି (୨୫ର)
"ସତେ" ଏ ଦେହ ତ, ହୁହେଁ ମୋର... ୦. ପଦ.

ମିଛ, ଦୁନିଆଁରେ, ମାୟା ପୁଣୁଳିକୁ,
ମର'ଦେହ କହେ ମୋର,
ମୁଁ, ମଲା ପରେ, କି'ଅବା ଦେଖିବି
ଯେତେ, ଅର୍ଜିତ ମୋହର,
ମୋତେ, ପୋଡ଼ିବେ କି, ପୋଡ଼ିବେ ଜାଣିନି,
ମୁଁଯେ, ମରିଗଲେ ହେବି ମଡ଼....
ମୁଁ, କିଏ ଜଗା, ମୁଁ ମଲାପରେ..... ୧.

ମୋ ପୁଅ, ମୋ ପାଖେ, ଥିବ କି ନଥିବ,
ମୁଁ 'କି ମରିବି ମୋ ଘରେ,
ମୋହରି, ବିଚାର, ମୋ ପାଖରେ ଥିବ,
ମୁଁ ଥିବି କା'ର ଇଶାରେ,
ମୋର, ପରିବାର, ଆସିବେ କି, ସଙ୍ଗେ,

"ମାୟା" ରୋଦନ ଖାଲି ଯା' ସାର...
 ମୁଁ, କିଏ ଜଗା, ମୁଁ ମଳାପରେ..... ୨.

ମୋ ପାଇଁ, ଛଖଣ୍ଡ, କାଠ, କି, ମିଳିବ
 ଥିବ' କି ଖଇ କଉଡ଼ି,
 ଆଣିବ କି, କେହି, ମୋ ପାଇଁ ହାଣ୍ଡିଟେ,
 "ମୋ"କୋକେଇ ନେବେ, ଯୋଗାଡ଼ି,
 ବନ୍ଧୁ, ପରିଜନ, ନେବେ 'କି' 'ନ' ନେବେ
 "କିବା" ଝୁରିବ ଘରଣୀ ମୋର....
 ମୁଁ, କିଏ ଜଗା, ମୁଁ ମଳାପରେ..... ୩

ନିରନ୍ତର ଯଦି, ଦେଖଇ ଅନ୍ତରେ,
 ଅନ୍ତରର ଅନୁଭୂତି,
 ନିଜର ଭିତରେ, ନିଜେ ମୁଁ ନଥାଏ ,
 ନିଜର ନୁହେଁ ମୋ ଛିତି.
 ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ତୁମେ, ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରୂପି,
 "ପ୍ରଭୁ" ନିଷ୍ଠାତି, ସବୁ ତୁମର.....
 ମୁଁ, କିଏ ଜଗା, ମୁଁ ମଳାପରେ.... ୪.

ରଥଶର୍ମା କଲୋନୀ

କୋରାପୁଟ, ୯୧୭୪୦୪୯୭୯

ତୁମ ମନ କଥା

ପୁଷ୍ଟିଲତା ମିଶ୍ର

ତୁମ ମନ କଥା ଜାଣି ପାରୁ ଥିଲି

କହେ ମୁଁ ଲାଜେଇ କଥା,

ମୋ ମନକୁ ତୁମେ ପଡ଼ି ପାରିଲନି

ଘୁରିଗଲା ମୋର ମଥା ॥

ତୁମ ସହ ଦେଖା କରିବା ପାଇଁ କି

ମନ ମୋ ଉଜାଗ ହୁଏ,

ବାଟରେ ଘାଟରେ ଦେଖା ହୋଇ ଗଲେ

ମନ ମୋର ନାଚି ଯାଏ ॥

ମୋ ମନ ଭାବନା ବାସନା କାମନା

ଫଳୁଣର ଫୁଲ ବନ,

ପ୍ରେମର ପ୍ଲାବନେ ମୋ ହୃଦ କାନନେ

ହୋଇଯାଏ ତ ରଙ୍ଗୀନ ॥

ପୁଅମ ଦେଖାରେ ପାଉଥିଲି ଭଲ

ବୁଝି ତ ପାରିଲ ନାହିଁ,

ତୁମ ମନ କଥା ମୋ ମନ ର ବ୍ୟଥା

କେବେ ସେତ ମଲା ନଈ ॥

ଭାଗ୍ୟ ଆକାଶରେ ତୁମରି ଭାବନା

ଭାବୁଛି ମୁଁ ପ୍ରତି ଦିନ,

ଜୀବନଟା ତୁଳ୍ଳ ହେଲା ପ୍ରତାରିତ

ତୁମେ ମୋ ଜୀବ ଜୀବନ ॥

ତୁମ ପାଇଁ ମୁଁଛି ସାଇତି ରଖିଛି

ଅସରଛି ପ୍ରୀତି ଫୁଲ,

ଦୁଃଖର ରାତିକୁ ସୁଖେ ପାହି ନେବି

ତୁମେ ମୋ ଆଶା ସକାଳ ॥

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୧୩୩୮୭୯୪୪୭

ପଢ଼ୁଛି ଅଳପ ବୁଝୁଛି ବେଣୀ

ଡଃ ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି

ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧ ଭିତରେ

ଭାବ ତୋଳେ ଅଛୁତ ତରଙ୍ଗ

ଯାଦୁକରର ଯାଦୁ ପରି ରଚେ କୁହୁକ

ସପ୍ତବର୍ଷୀ ଏଣ୍ଟୁଅ ପରି ବଦଳାଏ ରଙ୍ଗ

ବେଳେବେଳେ ଏମିତି ଅର୍ଥରେ ଭ୍ରମ ସୃଷ୍ଟି କରେ ଯେ

ଲାଗେ ଅଭିଜ୍ଞତା ମାନେ

ଦେଉଛନ୍ତି କି ଛତ୍ରଭଙ୍ଗ ।

ଅଭିଜ୍ଞ ପାଠକ ପାଠିକା ପଢ଼ିଥାନ୍ତି ଦେଇ ମନ

କରନ୍ତି ଗଭୀର ଅନୁଶୀଳନ

ଭାବକୁ ଆଉଁସି ବୋଧରେ

ଉପ୍ରମାନ କରନ୍ତି ମହିଣେ ଶ୍ରଦ୍ଧା

ତଥ୍ୟକୁ ମାପି ଡକ୍ଟରେ

ଦେଇଥାନ୍ତି ମତ ଗଦା ଗଦା

ଲାଗେ ସତେ ଯେମିତି ଉଚ୍ଛବିକି

ପୁନେଇଁ ଆକାଶର ଉଦିଆ ଜହୁ ।

ଏମିତି କିଛି ଅଛନ୍ତି ପାଠକ

ଯେଉଁମାନେ ପଢ଼ିଛି ଅଳପ ଆଉ ବୁଝିଛି ଅନେକ
 ନ କରି ହେୟଙ୍ଗାନ
 କରିଲେ ଶୁଣାର ପଠନ
 ଅଚିରେ ଉଦ୍‌ଦିତ ହେବ
 କଲ୍ୟାଣ କାରୀ ଦିବ୍ୟଙ୍ଗାନ
 ଖୁସି ହେବେ ଲେଖିକା ଲେଖକ
 ମୋ ରାଜ୍ୟ ପାଇବ
 କେତେ ଉଦାରୀ ସାହିତ୍ୟକ ।

ଜମୁରା, କେନ୍ଦ୍ରଭେଦ

ମା'

ଏଲିଜା ଜେନା

କିଏ ଜାଣେ କାହା ପାଇଁ 'ମା' ଶବ୍ଦ କ'ଣ

କିନ୍ତୁ ମୋପାଇଁ ସେ ଶବ୍ଦ ଜୀବନ ସମାନ ।

ମା' ବୋଲି ଯେଉଁ ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର

କି ଅମୃତ ଝରେ ତହିଁ

ମୋ ପାଇଁ ସେ ସବ ଜୀବନ ସମାନ

ଭୁଲି ମୁଁ ପାରିବି ନାହିଁ ।

ପିତା ମୋର ଯେବେ ଗଗନର ସମ

'ମାତା' ମୋ ସ୍ଵର୍ଗ ରୁ ବଳି

ପିତା ମୋର ଯେବେ ରବିର କିରଣ

'ମାତା' ମୋ ପଙ୍କଜ କଳି ।

ସ୍ଵର୍ଗଠାରୁ ପିତା ହେଲେ ବି ବିରାଟ

ଧରି ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ, ଚନ୍ଦ୍ର, ତାରା

ପିତା ଠାରୁ 'ମାତା' ମୋ ମତେ ବିରାଟ

ସର୍ବଂସଦା ବସୁନ୍ଧରା ।

ଜୀବନର ପଥେ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଯେବେ

ପାଦ ମୋର ଥକି ଯାଏ

ଲୁହ ପୋଛି ଦିଏ ପଣତ କାନିରେ

ମୋ' ଜୀବନ ଅଟେ ସିଏ ।

'ମା' ସର୍ବଂସଦା, 'ମା' ପୂଣ୍ୟତୋୟା,

'ମା' ମୋର ପୂଜନୀୟା

ଆକାଶରୁ ବଡ଼ ମୋରି 'ମାଆ'

ସେତ ଚିର ବନ୍ଦନୀୟା ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଅଭିନନ୍ଦନ ସଜ ସକାଳର

ଏଲିନା ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ହେ ପ୍ରଭୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀକାନ୍ତ ନାରାୟଣ....

ଦୁଃଖିର ଆଖିରୁ ଲୁହ ପୋଛିଦେଇ

ହରୁଛ ସବୁରି ଦୁଃଖ

ବଡ଼ ଦେଉଳରେ ମଉନେ ବସିଛ

ହେ ନାଥ ଶ୍ରୀକଳାମୁଖ ।

ପାଦ ନଥାଇ ପ୍ରଭୁ ଜଗତେ ବୁଲ

ଭକ୍ତକୁ ବଡ଼ାଇ ହାତ

କାନ ନଥାଇ ତୁମେ ଗୁହାରି ଶୁଣ

ଆହେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ।

ମୋ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବେତାନାର ମୁକ ସାକ୍ଷୀ

ତୁମେ ମୋ ଜୀବନ ଧନ

ଜଗତ ଜନଙ୍ଗୁ ସୁଖେ ରଖ ପ୍ରଭୁ

ଏତିକି ମୋ ନିବେଦନ ।

ବାଲେଶ୍ୱର

ଜଗତର ପିତା

ନଳିନୀ ଦାଶ

ଆହେ ଜଗନ୍ନାଥ ନିତି ମୁଁ ତାକୁଛି
 ଆଖିରୁ ଖରାଇ ଲୁହ
 କେତେ ମୁଁ ପିଇବି ଦୁଃଖର ଗରଳ
 ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ସାହା ହୁଅ ।
 ଆତୁରେ ତାକୁଛି ଭରସା କରିଛି
 ତୁମେ ଦୁଃଖୀ ଜନ ବନ୍ଧୁ
 ଭକ୍ତର ଡାକ ଶୁଣି ଦେଲେ ଥରେ
 ବୁହାଇ ଦିଆ ହେ ସିନ୍ଧୁ ।
 କମ୍ପ କଟକରେ କନକ ବେଦୀରେ
 ବସି ପାଉଅଛ ପୁଜା
 କେତେ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ଉଛାର କରିଛି
 ନାମେ ଉଡୁଅଛି ଧୂଜା ।
 ଜଗନ୍ନାଥ ତୁମେ ଜଗତର ପିତା
 ସବୁ ଘଟେ ରହିଥାଅ
 କୁପଥରେ ଗଲେ ସ୍ଵପଥ ଦେଖାଅ
 ବିପଦରେ ଦେଖାଦିଅ ।

କୋଟି ଜନତାଙ୍କ ଠାକୁର ବୋଲାଅ
 ତୁମେ ମୋର ଗତି ମୁକ୍ତି
 ସାହାସ ଶକତି ଦିଆ ମୋର ଦେହେ
 ପାଦେ କରୁଥିବି ଭକ୍ତି ।
 ସଞ୍ଜ ସକାଳରେ ତୁମ ନାମ ତାକେ
 ଶୁଣିକି ପାରୁନ କୁହ
 ତୁମ ବିନା ପ୍ରଭୁ ଜୀବନ ଅସାର
 ମନରେ ଭରହେ ମୋହ ।

ଭିକାରିପଡା, ଶରଣକୁଳ, ନୟାଗଡ଼
 ମୋ—୯୯୩୮୯୯୭୮୯୯

ସ୍ଵପ୍ନରେ ତୁମେ

ଡୀପକ ରଙ୍ଗନ ଜେନା

ସ୍ଵପ୍ନରେ ତୁମେ ଆସ ପ୍ରତିଦିନ

କେତେ ସଜବାଜ ହୋଇ

ରହିଥାଏ ଚାହିଁ ବାଟକୁ ତୁମର

କେତେ ବ୍ୟାକୁଳିତ ହୋଇ ।

ତୁମ ରୂପ ଗୁଣ ଏତେ ଯେ ସୁନ୍ଦର

ଭୁଲି ମୁଁ ଯେ ପାରେ ନାହିଁ

ବିଧାତାର ଏତେ ସୁନ୍ଦର ସର୍ଜନା

କଳ୍ପନା ଯେ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ଭାବେ ସବୁବେଳେ ତୁମ କଥା ମୁଁଛି

ବରିଚାରେ ବୁଲି ବୁଲି

ସପନ ରାଇଜେ ଆସୁଥିବ ଯେବେ

ବାସ୍ତବ ଜୀବନ ଖାଲି ।

ମନ ହୁଏ ଦୁଃଖ ଭାବିଲେ ଏସବୁ

କିଛି କହିପାରେ ନାହିଁ

ହୁଏ ବିଭୋରିତ ହୁଏ ଆୟୋଜିତ

ତୁମର ବାଟକୁ ଚାହିଁ ।

ମନର ନାୟିକା ମନର ପ୍ରେମିକା

ସ୍ଵପ୍ନରେ ଆସୁଥାଇ

ସ୍ଵପ୍ନକି ମୋର ବାସ୍ତବ ହୋଇବ

ପ୍ରତ୍ୟୟେ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ରାଜନୀତି ବିଜ୍ଞାନ ଅଧ୍ୟାପକ,

ପାରିମାଳ ଉକ୍ତ ମାଧ୍ୟମିକ ବିଦ୍ୟାଲୟ,

ପଣ୍ଡିତା, ତେଜାନାଳ

ମୋ:୯୯୩୮୩୩୪୫୫୭

ମୁଁ ମଡ଼ର୍ଣ୍ଣ ବୋହୁ

ପ୍ରାଣବନ୍ଧୁ ରାଉତ

ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ମଡ଼ର୍ଣ୍ଣ ବୋହୁ ମୁଁ

ଇନ୍ଦ୍ରାଜାରେ ଖେଳ କରୁଛି ।

ଅଣ୍ଟା ହଲିଗଲେ ମିଳିଅନ ଛୁଏଁ

ଲାଇକି କାମେଟ ମାଳ ଛୁଟୁଛି ।

ଦେଇଶୁର ମୋତେ ନାଇସ ଲେଖନ୍ତି

ଆଙ୍କ୍ଷୁ କହି ଦେଇଛି ।

ଓଥରା ଟୋକାଙ୍କ କମେଟ ପଢ଼ିକି

ମନ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲିତ ହେଉଛି ।

ଛପନ ଛଚିର ଛାତିଗା ମୋହର

ଆଠାବନ ଛଚି ଲାଗୁଛି ।

ଡେରିରେ ଶୋଇକି ଡେରିରେ ଉଠୁଛି

ଶାଶୁ ଶଶୁରଙ୍କୁ ଚାକର କରିଛି ।

ଗେରସ୍ତ ମୋହର ଦାଦନ ଖଟୁଛି

ମହିଳା ସମିତି ସେକ୍ରେଟାରୀ ହେଉଛି ।

ସାହି ଗୋଟାକରେ ଖୋଜା ମୋତେ ପଡ଼େ
ନାୟ ନିଶାପ ଡକରା ଆସୁଛି ।

ହିନ୍ଦୀ ଇଂରେଜିରେ ଖାଡ଼ି ଦେଇଯିବି
କ କୁ ବ ମତେ କରି ଆସିଛି ।

ଚୌଦି ପୁରୁଷ ମାଟି ତାତୁଥିଲେ
ସୁଟି ମୋବାଇଲ ଧରି ବୁଲୁଛି ।

ରାଉତ ଘରର ମଡ଼ର୍ଣ୍ଣ ବୋହୁ ମୁଁ
ଖଣ୍ଡାରେ ନୁହେଁ ହାତରେ ମୁଣ୍ଡ କାଟୁଛି ।

ନାରୀ ସଭା ନେତ୍ରୀ ପଦଟା ମୋହର
ଆଗାମୀ ସରପଞ୍ଜ ମୁଁ ହେଉଛି ।

ଆଗାମୀ ସରପଞ୍ଜ ମୁଁ ହେଉଛି ।

ତେଙ୍ଗାନାଳ

ମୁଁ ମୋ ଶତ୍ରୁ

ପାରଦ କୁମାର ପାତ୍ରୀ

ଭାଷା ଜନନୀର ଗର୍ଭରୁ ସମ୍ମୂତ

ନାମ ଟି ମୋର ମଣିଷ,

ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁକି ଅନ୍ୟତ୍ଥ ପୃଥକ

ତିନିଟି ପୁରୁଷ ଖାସ । ୧

ପ୍ରଥମ ଦ୍ୱିତୀୟ ତୃତୀୟ ସେମାନେ

ଏକ ଓ ବହୁ ବଚନ ,

ମଣିଷଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଏକରେ ସୀମିତ

ବେଳରେ "ମୁଁ" ଉକାରଣ । ୨ ।

ମୋହର ଆମର ମୋତେ ଓ ଆମକୁ

ଶ୍ରୀବଣେ ଥିଲା ମଧୁର ,

ଦୁଇଜଣ ହେଲେ ତାପାଇଁ, ତୁ,ତୁମେ

ତୋତେ, ତୁମକୁ, ତୁମର । ୩

ଆମର, ଆମକୁ, ଆମଠୁ ଓ ଆମେ

ଏମାନଙ୍କ ମଧୁରତା,

ଆଜିର ମଣିଷ ଖାଇ ସେ ସ୍ଥାନରେ "ମୁଁ" ଆଣିଦେଲା ତୀର୍ତ୍ତତା । ୪

ଭାବୁଛି ସେ "ମୁହିଁ" ମହୀ ବଳୀୟାର କିଛି ଟିକେ ଜ୍ଞାନ ପାଇ,

ଯା ସବୁ ହେଉଛି ସେ କରେ କେବଳ ତା ବିନ୍ଦୁ କିଛି ବି ନାଇଁ । ୫

କିନ୍ତୁ ସବୁ କିଛି ଯାହା " ମୁଁ "କରଇ

ଜାଣୁନାହିଁ ପରିଣତି ,

କିଛି ଦିନପରେ ସମାଜ ଭୋଗିବା

ନୈରାଶ୍ୟର ଦୁରଗତି । ୭

କଣେ "ମୁଁ" ଆହରେ ଧନ ଆଉ ଖୁସି କଣେ ସ୍ଵାର୍ଥ ସିଦ୍ଧି ପାଇଁ ,

ଯାଏ ନାହିଁ ଯାହା ଶମଶାନ ଯାଏଁ

ଜାଣି ମଧ୍ୟ ବୁଝେ ନାହିଁ । ୮

"ମୁଁ" ମୋର ତାହାଙ୍କୁ ଭେଜାଲ ଜିନିଷ

ଖୋଲା ବଜାରକୁ ଛାଡ଼େ,

କଣିବେ ନିଷ୍ଠିତେ ଭାଗ୍ୟକୁ ଆଦରି

ବଞ୍ଚି ରହିବାକୁ ଥୋଡ଼େ । ୯

ଖାଦ୍ୟ ଓ ଔଷଧ ଜାଲ ମୁଁ କରଇ କାମରେ ସଦା ଠକଇ ,

କେବଳ ଅଧିକ ପାଇବି ଆଶାୟୀ

ହୋଇ ରହିଥାଏ " ମୁହିଁ" । ୧୦

ଆତ୍ମ ଅହଂକାର ଦିନ୍ଦୁଦିନ ବଢ଼େ

ଦେଖ ବସୁମାତା ସହେ ,

ବରଦାସ୍ତ୍ର ବେଶି ଦିନ କରିବନି

ଯେହ୍ନେ ସାବଧାନ ରହେ; ୧୦

ମୋତେ ସାବଧାନ କର ମହାବାହୁ

ଉଚିତ ପଥେ ଚାଲିବି,

ଯେସନେ ତେଜିକି "ମୁଁ, ମୋତେ, ମୋ ଦ୍ୱାରା "

ଆମ ମଙ୍ଗଳ ଚନ୍ଦ୍ରିବି । ୧୧

ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଶିକ୍ଷକ
ହିନ୍ଦୁଲିକାରୁ, ଗଞ୍ଜାମ

ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଜେନା

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ସଜେଇ ହୋଇଛି ମନକୁ ଜାଣି,
ମନଲୋଭା ଲାଗେ ତାର ସେ ଠାଣି
ହୃଦୟକୁ ସତେ ନେଇଛି କିଣି ।

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ଧରାକୁ କରିଛି ସୁନ୍ଦର ପୁଣି,
ଅପରୂପ ବେଶେ ଜଗତ ଜିଣି,
ପ୍ରେମର ପ୍ରତୀକ ମର୍ତ୍ତମଣି ।

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ସବୁଜ ତା ରଙ୍ଗ ଓଡ଼ଶୀ ଗାଣି,
ଗଛଲତା ଘେରା ପାହାଡ଼ ପୁଣି,
ପ୍ରକୃତି ପ୍ରେମୀଙ୍କୁ କରିଛି ରୁଣି !

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ତା ନଦନଦୀ ଝରଣା ପାଣି,
କୁଳୁକୁଳୁ ନାଦ ତାହାର ଶୁଣି,
ସାଗର ବେଳାରେ ବାଲୁକା ବୁଣି ।

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ଫୁଲ, ଫଳେ ଭରା ତାହାର ମୁଣି,
ସୁରୁଜ ଉଇଁଲେ ଆକାଶେ ପୁଣି,
ସୁନେଲି କିରଣ ଦେଉଛି ବୁଣି ।

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ
 ମନକୁ ସତେ ମୋ ନେଇଛି କିଣି,
 ତା ଗାଥାକୁ କେ ପାରେ ବଖାଣି !
 ଅବଦାନେ ତା ହୋଇଛୁ ରଣୀ ।

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ, ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ
 ଜୀବନ ଭରିଛି ତାର ସେ ମୁଣି,
 ତାର ସୁରକ୍ଷା କରିବା ଜାଣି,
 ତା ଛାତିର ଧୂଳି ମଥାର ମଣି ।

ରାଣୀ ତ ରାଣୀ ସେ ସବୁରି ରାଣୀ,

ପ୍ରକୃତି ରାଣୀ

ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷକ,
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ସାଇଲୋ ସରକାରୀ ଉକ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟ
 କଣ୍ଠାପଡ଼ା, କଟକ

କବିପଣୀ

ଦୀନବଂଧୁ ରେଡ଼

କବି ହେବାର ଯେଉଁ ଉନ୍ନାଦ
ତାକୁ କିଏ ବା ବର୍ଣ୍ଣିବ
ତାକୁ କିଏ ବା ଦେବ ଶୌର ଚନ୍ଦ୍ରିକା ...
ଶବ୍ଦଭେଦୀ ବାଣର ଟଙ୍କାର ଭିତରେ
ଆସନ୍ତ ପ୍ରସବା କବିତା
ଚକମକ କରି ଫୁଟାଏ ପାଠକର ଛାତି ,
ଭିଜାଏ କିଛି ଲୋମ କୃପରୁ ନିଗିଡ଼ା ଘର୍ମ
ସାମାନ୍ୟ କଷା ପୁଣି ବେଶି ଲବଣାକ୍ତ ...
ଆଦ୍ର କରିଥାଏ ଆଖି ।

ଯେତେ ବେଳେ ଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ଶିଶୁଟିଏ
କୁନି ଭ୍ରାତା ଭଗ୍ନୀକୁ କାଖରେ ଧରି
ଭଗ୍ନସ୍ଵୁପ ଭିତରୁ ନିଜ ଶୈଶବ ଖୋଜେ ...
ଆହା ବୋଲି ବିଶ୍ୱ ବିହିକି ଉଠେ ,
ସେତେବେଳେ ନା ଥାଏ ନିଆଁ ନା ଥାଏ ଧୁଆଁ
ଏମିତି ଅନେକ କଥା ବଖାଣିବାକୁ
ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ କବିର କଳମ ।

ଆପଣା ସ୍ବାର୍ଥ ପାଇଁ ପ୍ରକୃତିକୁ ବହୁବିଧ ଭାବେ
ଲୁଟପାତ କରି ଚାଲେ ମଣିଷ ,

ତାକୁ ଭଜାଡ଼ି ତା ଛାତିକୁ ଖପରା କରେ
 ବୁଦ୍ଧି ମା' ର ମୁଢ଼ି ଭଜା ଭଙ୍ଗା ହାଣ୍ଟି ପରି ,
 ଇଟା ପୋଡ଼ିଲେ ମୃତ୍ତିକା ହୁଏ ପରିଦ୍ୟକ୍ଷ
 ଶୁଭେ ମୃତ୍ତିକା ର ତ୍ରାହି ମାଂ ଡାକ ।

ଖାଦ୍ୟର ଘୋର ଅଭାବ ଭିତରେ ଗାଁକୁ
 ବିକଳରେ ପଶି ଆସନ୍ତି ଗଜରାଜ
 ଶିକାର ହୁଏ ...ବାଣଫୁଟେ ... ଫାଟେ ମୁହଁ
 ଖାଦ୍ୟ ଅନ୍ତେଷ୍ଟଣର କୁତ୍ରିମ ପରିଶାମ
 ଖାଦ୍ୟ ଖାଦକର ଛକାପଞ୍ଜା ଭିତରେ
 କବି ଲେଖେ ଜୀବନୀ ଗୀତିକା ... ।

ସନ୍ତର୍ପଣରେ ବାଲିଲେବି ପାଦରେ କଣ୍ଠା
 କବି ଲେଖି ଚାଲେ ଅସୁମାରୀ କବିତା
 ରୋତ୍କ ଗଣ୍ଠ କଥାମାନ ଏହି ପରି ...
 କବିକୁ ମିଳିଯାଏ ସମାଜ ଭିତରୁ,
 ସବୁ କରୁଥିବା ମଣିଷ
 ହସକାନ୍ଦ, ରାଗରୁଷା, ଗୋହିଖୋଳା
 ବେରୋଜଗାରୀ, ଛିନତାଇ, ଲୁଟପାଠ
 ହତ୍ୟା ପ୍ରେମ ପ୍ରଶନ୍ଦ ବୈରାଗ୍ୟ ଧର୍ମଧାରଣା
 ରାଷ୍ଟ୍ରପ୍ରେମ ଯୋଗ ପ୍ରାଣାୟମ ଓ ଖରମିଛ
 ଏହିପରି ପୃଷ୍ଠାଭୂମିରେ ଗଢ଼ିରେ କବିତା ଗଛ ।

ମାଲକାନଗିରି, ଓଡ଼ିଶା

ଶେଷ ଉପହାର

ଶଶାଙ୍କ ଶେଷର ପଣ୍ଡା

ଝୁରି ହେବା ଯଦି ଶେଷ ଉପହାର

ଦେଇଯାଆ ହସି ହସି

ସବୁକୁ ସାଉଁଟି ରଖିବି ସାଇତି

ଯେତେ ହେଉ ପଛେ ବାସି (୦)

ଅନୁରାଗଚିକ ରହିଗଲା ବାକି

ବିରାଗ ବାରିଧି ଜଳେ

ଅବସାଦ ଖାଲି ଉଦରେ ଝୁଲୁଛି

ବିଷାଦ ଅନଳ କୋଳେ,

ଅନୁଭବ ଯେବେ ଅନୁଭାପ ହୁଏ

କାହାକୁ କରିବି ଦୋଷୀ (୧)

ଝୁରି ହେବା ଯଦି ଶେଷ ଉପହାର...

ପ୍ରଶତି ଗଣିତ ବୁଝିବା ଆଗରୁ

ପ୍ରତାରଣା ଗଲା ଭରି

ପ୍ରୀତି ପିୟୁଷ କି ବାତିବ ପାଉଣା

ମରମ ମଲାଟ ଚିରି,

ଭଲପାଇବାଟା ଅପରାଧ ଯେବେ

ମିଳିଯାଉ ଥରେ ଫାସୀ (୨)

ଝୁରି ହେବା ଯଦି ଶେଷ ଉପହାର...

ଉତ୍ତରବାତ୍, ଭଣ୍ଟାରିପୋଖରୀ

ଉତ୍ତରକ - ୭୫୭୭୨୨୦

ମୋ - ୯୯୩୭୧୨୭୮୦୪

ଆମମନା ମନ

ଶିଳ୍ପାଲିପି ରେହେରା

କେବେ ପ୍ରେୟୋଗୀ ସାଜେ

କେବେ ଆକାଶେ ବିହଂଗ...

ମନ ମୋର ଉଡ଼ିବୁଲେ

ଖୋଜିଚାଲେ କେତେ ରାଗ..

ଯେବେ ଧରେ ହାତେ ଲେଖନୀ

ପାଗଳ କରିଦିଏ ଏ କବିତ୍ତୁ ମୋତେ...

ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ ଅନେକ ଅଭୁଲା ସ୍ଵପ୍ନ

ମନେ ପଡ଼େ ବିତିଥିବା ଦିନ କେତେ...

କେବେ ବଉଦ ଲଂଘି ଏ ମନ

ପରୀ ରାଜ୍ୟ ପହଞ୍ଚେ..

କେବେ ପୁଣି ବୁଡ଼ି ମା'ର

ପଣତକୁ ଆଉଜେ..

ଅମାନିଆ ମନ ମୋର ଖୋଜୁଥାଏ

ଦିନ ରାତି କାହାକୁ ?

ଫଗୁଣରେ ରଂଗ ଖୋଜେ

ଶ୍ରାବଣରେ ପ୍ରୀତିକୁ .. ||

ଖୁଣ୍ଡମାସ

ଆକୁଳାନନ୍ଦ ପୃଷ୍ଠା

ଯିଏ ବୁଝି ନାହିଁ ପାପ ପରିଶାମ
ହସି ହସି କରେ ପାପ
ସେପରି ପାପୀକୁ କ୍ଷମା ଦାନ କର
କରିବାକୁ ପଣ୍ଡାତାପ ।

ଘୃଣା କରୁଥିବା ଅଧମ ମାନଙ୍କୁ
କରିଥାଅ ତୁମେ ପ୍ରେମ
ଗାଳି ମନ୍ଦ ଶୁଣି ନିର୍ବିକାର ଥାଅ
ସ୍ଵାଭାବିକ କ୍ରିୟା କର୍ମ ।

ଅଭିଶାପ ଦେଲେ ଆଶୀର୍ବାଦ କର
ନ ଥାଏ ମନରେ ଦୁଃଖ
ହିଁମାବାଦ କଲେ ଅଂହିମା ଆଚରି
ସ୍ନେହରେ ପାଖକୁ ଡାକ ।

ତୁମ ସ୍ଵର୍ଗ ପାଇ ଆରୋଗ୍ୟ ଲଭିଲେ
ଅସଂଖ୍ୟ ଦୁଃଖ ନର
ଅତ୍ୟାଚାରୀ ଜୁଣ୍ଡ ଶୁଭ ବୁଦ୍ଧି ଦିଅ
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କର ।

ସତ୍ୟ କହି ତୁମେ କୁଶବିନ୍ଦ ହେଲ
ଦେଲ ଆତ୍ମ ବଳିଦାନ
ମାନବ ଉଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଜନ୍ମିଥିଲ
ତୁମ ସୃଷ୍ଟି ଖୁଣ୍ଡ ଧର୍ମ ।

୨୦୨୪ ବର୍ଷ ତଳେ
ତୁମେ କରିଥିଲ ଧରାବତରଣ
ପାଲେଷ୍ଣାଇନିରେ
ଯୋଗେଫ୍ ମେରୀଙ୍କ କୋଳେ
ଆଜି ସେ ଶୁଭ ଦିବସ
୨୫ ତାରିଖ ଡିସେମ୍ବର ମାସ
ଖୁଣ୍ଡ ଜନ୍ମ ଖୁଣ୍ଡ ମାସ ।

ଅବସରପ୍ରାୟ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ
ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ, କଣ୍ଠି, କଟକ
ମୋ -୯୪୩୭୮୪୪୭୭୭

ତିଥେମୁର

କିରନ୍ ସ୍ଥାଇଁ

ଏ ବରଷର

ଶେଷ ପ୍ରାତ୍ରରରେ

ବରିଚା ନ ଥିବ

ଫୁଲ ବି ନ ଥିବ

ଉଁବନର ମହକ

ସବୁ ହାହାକାର

ସାଇତା ଲୁହର

କୋଲାଙ୍ଗ କରି

ବିଷାଦିନୀ ପ୍ରଜାପତି

ଉଡ଼ି ବୁଲୁଥିବ

ଏପାଖୁ ସେପାଖ ହୋଇ ।

ଅଭିମାନ ଭରା ଆହୁତ ମନରେ

ସମୟର କପଟ ହାତରେ

ବାରବାର ଜଳୁଥିବ

ଲିଭୁଥିବ

ଆଖିର ଲୁହରେ

ଉଁବନର ଅଛାର

ଧୋଇ ହୋଇ

ମୁଠାଏ ସପନ

ଅଧୀର ପବନ

ଘୂରି ବୁଲୁଥିବ

ମଧୁର ରାଗିଣୀ ଗାଇ ।

ବହିଆପଦର, ବରପାଳି, ବରଗଢ଼

ଭୂମିର ଶୁଭ ଜନ୍ମଦିନେ

ଅମରନାଥ ବାରିକ

ଅନେକ ଜପ ତେ ଫଳେ

ପାଇଛୁ ତୋତେ ଆମ କୋଳେ ।

ତୁ ଆମ ହୃଦୟ ଶଙ୍ଖାଳି

ନୟନ ମଣି ଗଲା ମାଳି ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରଭୁ ପାଦ ତଳେ

ନିତି ପ୍ରଣତି ମୁହିଁ ଭାଲେ ।

ନ ଲାଗୁ ତୋ ଦେହରେ ଧୂଳି

ଦୟା କରନ୍ତୁ ବନମାଳି ।

ଦୁଃଖ ଶୋକର ଛାଯା ମାତ୍ର

ନଛୁଡ଼ି ହୁଅ ସୁଖେ ପାତ୍ର ।

କା ସଙ୍ଗେ ନକରିବ କଳି

ଥିବ ସତିଙ୍କ ସାଥେ ଚଳି ।

ଶଙ୍କଟ ବେଳରେ ଇଶ୍ଵର

ସାହାୟ୍ୟ କର ଚକ୍ରଧର ।

ଶ୍ରୀଜା ସୁମନ ହସ୍ତେ ତୋଳି

ମଧୁ ବଚନ ମୁଖେ ଭାଲି ।

ରହିବୁ ସମୟର ସହ

ଯେମନ୍ତ ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗ୍ରହ ।

ଜାଳିବୁ ସତ୍ୟର ଦୀପାଳି

ମିଥ୍ୟାକୁ ପାଦେ ଦେବୁ ଦଳି ।

ନୀଳାଚଳିଆ ତୋ କମଳେ

ସଞ୍ଜ ସକାଳେ ଦୀପ ଜାଳେ ।

ଏତିକି ମାତ୍ର ମୋର ଅଳି

ଉଗା ଭରିଦେ ମୋର ଥାଳି ।

ଭୂମି'ର ଶୁଭ ଜନ୍ମ ବେଳେ

ତାକୁ ରଖିବ ଭୁଜ ତଳେ ।

ବାଢୁଛି ପାଦେ ପୁଣ୍ଡାଙ୍ଗିଳି

ଦିଆ ଆଶିଷ ବାରେ ଢଳି ।

କୃପାସିଦ୍ଧ ତୋ କୃପା ଜଳେ

ଉତ୍ସର୍ଗ ଏ କବିତା ମାଳେ ।

ଲେଖୁଛି ମୋ କଳମ ତୁଳୀ

ସେ ଆମ ନୟନ ପିତୁଳି ।

ଚତୁର୍ଥ ବର୍ଷେ ପଦାର୍ପଣ

ପାଦ ଥାପିଲା ସେହୁ ପୁଣି ।

ଗ୍ରା/ପୋ-କୟାଁ, ଥା-ମଙ୍ଗଳପୁର, ଜି-ଯାଜପୁର

ଓଡ଼ିଶା, ପିନ୍ ନମ୍ବର - ୭୫୫୦୧୧

ଦୂରଭାଷା - ୯୮୪୦୩୦୮୦୯୫ (ନୂଆଦିଲୀ)

କାଗଜ ଉଦ୍‌ବାଚ

ବସନ୍ତ କୁମାର ମଳିକ

ଲେଖିବାକୁ ଯେବେ ପ୍ରୟୋଗ କରଇ, କାନ୍ଦଇ କାଗଜ ରାଣୀ
ନେହୁରା ହେଇ ପଚାରେ ଯେ ମୋତେ, ଲେଖୁଛୁ କାହା କାହାଣୀ
ତୁ ଏକ ଲେଖକ ପ୍ରକାଶ କରାଉ, ପ୍ରତିଛବି ସମାଜର
ପ୍ରଶଂସା ତୁ ପାଉ କେତେ ଖୁସିହେଉ, ଲେଖାଟି ଯେ ତୋ ନିଜର ।
କେବେକି ଭାବିଛୁ ମୋ ମନର କଥା, ବେଦନା ମୋ ହୃଦୟର
ପଚାରି ବି ନାଁଛୁ କେବେବି ମୋ ଦୁଃଖ, ହେଇ ଟିକେ ଆପଣାର ।
ତୁ, ସଂଜ୍ଞାର୍ଥପର କବି ନିଜ ସ୍ଵାର୍ଥ ଦେଖୁ, ଦୟା ତୋ ମନରେ ନାହିଁ
ମୁଁ ଏକ କାଗଜ ପଦାର୍ଥ ନିର୍ଜୀବ ଭାବିବୁ ବା କାହିଁ ପାଇଁ ।
ପ୍ରତିବାଦ ହେଲେ କରିନାହିଁ ତିଳେ, ମୁଁ ନିରବ ରହିଥାଏ
ପ୍ରତିମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆଘାତ ମିଳଇ, ସବୁକିଛି ସହିଯାଏ ।
ତୋ କଲମ ମୁନ ଖୁମି ଚାଲେ ମୋତେ, ବ୍ୟଥା ଯେ କେତେ ସହିଛି
ସହିଛି ବହୁତ କାନ୍ଦିଛି ଅନେକ, କହିନାହିଁ କେବେ କିଛି ।
କ୍ଷତ ବିକ୍ଷତ ମୋ ଦେହ ପ୍ରତିକ୍ଷଣେ, ପାଇ କଲମ ଆଘାତ
ରକ୍ତାତ ଶରୀର ଦେହ ଅବଶୋଷ, କରିନାହିଁ ପ୍ରତିବାଦ ।
ସୁଖ, ଦୁଃଖ, ହସ, କାନ୍ଦ ଅବା ରୋଷ, ବକ୍ଷେ ମୋର ଆଙ୍ଗୁ ନିତି
ମୁଁ ଛାର କାଗଜ ପଚାରୁଛି କିଏ, ନଜର ନାହିଁ ମୋ ପ୍ରତି ।
ବିଦାରଦଇ ଲେଖକ ମୋ ପାଇଁ ବି ଲେଖ, ମୁଁ ପରା ଅଟେ କାଗଜ
ନିଜ ବକ୍ଷେ ନିଜ କାହାଣୀ କୁ ଦେଖି, ଶିଖୁ କିଛି ଏ ସମାଜ ।

ତୁମ କଥା ଆଗେ କହୁନ

କାହିଁ ପାଇଁ ଆଜି ମନହେଲା ଚିକେ, ଲେଖିବାକୁ କିଛି କବିତା

ବାରମ୍ବାର କିନ୍ତୁ ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ, ପିଲାଦିନର ସେ ବବିତା ।

ଉନମିଲା ଠାରୁ କଲେଜ ପର୍ୟନ୍ତ, ପଢ଼ିଥିଲୁ ପାଠ ସାଥିରେ
ଛାଡ଼ିଦେଇ ମୋତେ ଚାଲିଗଲା ଯେବେ, ରହିଗଲି ମୁଁ ଏ ମଠରେ ।

ଯାଇଥିଲୁ ବୁଲି ପାର୍କକୁ କାଳି, ସାଥିରେ ମୋ ଧିଲେ ଘରଣୀ

ଛନ୍ଦା ଛନ୍ଦି ହେଇ ଚାଲିଥିଲୁ ଦୁହେଁ, ଜାଗାର ନାମ "ମୋ ଜଗଣୀ"

ଦୂରରୁ ଦେଖିଲି ମହିଳା ଜଣକୁ, ପାଶେ ଥାଏ କୁନି ଝିଅଟି
ନଜରଟି ମୋର ଲାଖି ହେଇଗଲା, କାହିଁକି କେଜାଣି
ସେଇଟି ।

ସିଏ ଚାହୁଁଥିଲା ମୁଁ ଚାହୁଁଥିଲି, ଝିଅ ଟି ଥିଲା ତା ସାଥିରେ

କାହିଁକି କେଜାଣି ନଜର ପଡ଼ିଲା, ନ ଥିଲା ସିନ୍ଦ୍ରର ମଥାରେ ।

ତାରି ନାୟକରୁ ବହିଥିଲା, ତାରି ବୁନ୍ଦା ଅଶୃଜଳ ସେଇଟି

ବଲ ବଲ କରି ଚାହିଁଥିଲେ ପଡ଼ୁଁ, ଚାହିଁଥିଲା ସେଇ ଝିଅଟି ।

ପଚାରିଲି ତାକୁ କେମିତି ଅଛୁ ଲୋ, କିଛି ଚିକେ ହେଲେ କହୁନ

ଉତ୍ତର ଆସିଲା ମୋତେ ସେ କହିଲା, ତୁମ କଥା ଆଗେ କହୁନ ।

ଜଗଣୀ, ଖୋର୍ଦ୍ଧା, ଓଡ଼ିଶା

ବିବାହ ସଂସାରର ନିୟମ

ତପସ୍ତିନୀ ସାହୁ

ସମୟର ପଥିକ ଯେ ବେଳ ବୁଢ଼ିଲେ ଫେରେ ଘରକୁ
ହେଲେ ରାସ୍ତାର ଅଭିଜ୍ଞତା ନାହିଁ ଯା ପାଖରେ
ବାଟ ଚାଲିବା ଶିଖିନି ଯେ
ଚାଲିବା ଆରମ୍ଭ କରିଛି ନିର୍ଜନ ପଥରେ
ସମସ୍ତଙ୍କ ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ କିଛି କିଛି ନେଇ ସାଙ୍ଗରେ
ସାହସ ପାଖରେ ନାହିଁ କାହାକୁ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାକୁ ।

ଆସିଥିଲା ଦିନେ କୁନିକୁନି ପାଦେ ମାଆକୁ ମମତାର ସ୍ଥରଣ କରାଇ
ଚାଲିଯିବ ସେ ଯେ ସବୁ ସମ୍ପର୍କ ତୁଟାଇ
ହୃଦୟର ଏ ଯନ୍ତ୍ରଣା କାହାକୁ କହିବ ଖୋଲି
ସାଜିଛି ସେ ଆଜି ନିରାଶ ବାଗୋଇ ବୋଲି ।

ନୀରବ ଏ ମନ କହେ କିଛି କ୍ଷଣ ରହିଯିବି
ସମାଜ ଭୟରେ ଅକୁହା କଥାକୁ ହୃଦେ ଚାପି ରଖିଥିବି
ଯଦି ଏ ଘର ଦାନାପାଣି ସରିଲା ତା ପାଇଁ
କାହିଁ ଅବା ଅଟକିବ ଏଠି କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ
ଏମିତି ଏ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଯା'ର କୌଣସି ଉପଶମ ନାହିଁ ।

ପକ୍ଷୀଟିଏ ପରି ଉଡ଼ିଯାଏ ସମୟ ଅନ୍ତରାଳେ
 ପୁନର୍ବାର ନୀତି ରଚନା କରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ତାଳେ
 ସ୍ଵାର୍ଥ ରହିତ କରେ ସରସ୍ଵ ଓଜାତି ନିଷ୍ଠାଣ ଜୀବନ ବଞ୍ଚି
 ହୃଦୟର କ୍ଲୋଧ, ମନର ଅପୂର୍ଣ୍ଣତା କେବେ ଯେ ପ୍ରକାଶ ନ କରେ
 ପବିତ୍ର ହୋମ ନିଆଁ ଚୀର ଦିନ ପାଇଁ ତାକୁ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧେ ।
 କେଉଁ ପାପର ଫଳ ଏ ବିରହ
 ଛାତିରେ ଛାତିଏ କୋହୁ, ଆଖିରେ ଆଖିଏ ଲୁହୁ ।

ଲୋକେ ବୋଲନ୍ତି ବିବାହ ଏକ ପବିତ୍ର ବନ୍ଧନ, ସଂସାର ନିୟମ
 ସମାଜ ଗଢ଼ିଲା କେମିତି ଏ ନିୟମ
 ଯଦି ଏ ବନ୍ଧନ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପୁରୁଷ ଉଭୟ ମଧ୍ୟର
 ଯଙ୍ଗର ଆହୁତି କେବଳ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷର ।

ହାତର ଶଙ୍ଖା, ମୁଣ୍ଡର ସିନ୍ଧୁର ସମାଜର ସ୍ତ୍ରୀକୃତି ପାଇଁ
 ବିଦା ହୁଏ ନିଜ ଘରୁ ନାରୀ ଜୀବନର ସାର୍ଥକତା ପାଇଁ
 ଚକମକ ରଙ୍ଗୀନ ଦୁନିଆ, ମନରେ ଅସୁମାରୀ ସ୍ତ୍ରୀ
 ସମୟ ଅତିକ୍ରମେ ସଫେଦ ଶାତୀ ଆଉ ବେରଙ୍ଗ ଜୀବନ
 ପ୍ରଶ୍ନ କରେ ସମାଜକୁ ବିବାହ ସଂସାରର ନିୟମ, କିନ୍ତୁ କାହା ପାଇଁ ?

ଉଦଳା, ମୟୁରଭଙ୍ଗ, ୨୫୨୦୨୧

ଛାତ୍ରୀ

ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି

ଚିକିଏ ବର୍ଷରେ ଆଜି ଧମିଯାଏ ଜୀବନ

ମନେପଡ଼େ ପିଲାଦିନ ଖୁସିର ସେ ସପନ ।

କାଗଜର ଡଙ୍ଗା ଭୟା ରାସ୍ତାକଣ୍ଠ ନାଳରେ

ଉଙ୍କିମାରି ଦେଖିବାର ମଜା ପୋଲ ପଛରେ ।

ବିଦ୍ୟାଳୟ ପଡ଼ିଆରେ ଲାଲ ସାଧବ ବୋହୁ

ବିଷୟରେ ପିଲା ମେଲେ ଗପସପ ହେଉ ।

ଅଧା ଗଲା ସାଇକେଲେ କେତେ ବାଟ ବୁଲିଲୁ

ନ ତରି ବାପାଙ୍କର ମାତ୍ର ସବୁ ସହିଲୁ ।

ନରୁ ଖେଳ ବାଟି ଖେଳ ଗୁଡ଼ି ଉଡ଼ା ଖୁସି

ମାଂଜ ଦେବା ଦେଖୁଆଉ ଗଲେରୀରେ ବସି ।

ପୁରୁଣା ଚକ ଗାଡ଼ି ଖେଳିବାରେ ସାଙ୍ଗ ତ

ଗୋଡ଼ା ଗୋଡ଼ି ଲଣ୍ଠନ ବାଡ଼ି ବୋହୁ ଚୋରି ସମେତ ।

ଗୋଟା ଖରା ବେଳ ଯାକ ବୁଲି ବୁଲି ଥାଇଆ
ଘରଠାରେ କେବେ ଆମେ କରୁନାହିଁ ଅଳିଆ ।

ବରା ପିଆଜି ଆଉ ଘୁଘୁନିର ସୁଆଦ
ବିଦ୍ୟାଳୟ ପଛପାଖ ସାହୁ ଝୁଡ଼ି ବରାଦ ।

ଫୁଲ ଫଳ ଚୋରିଟା ତ ନୁହେଁ ଏତେ ଗହନ
ଗଛ ଛାଇ ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ପବନ ।

ପରୀକ୍ଷାରେ ଡର ନାହିଁ ଯାହା ହେଲେ ଚଳିବ
ସାଧିବହି କିଣିଦେଲେ ସବୁ ପାଠ ମିଳିବ ।

ଚିତ୍ତା ନାହିଁ ଦକ ନାହିଁ ପିଲାଦିନ ଜୀବନ
କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ନାହିଁ ଧନର ପ୍ରୟୋଜନ ।

ଅନ୍ଧାରରେ ମନେପଡ଼େ କଥା ଆଉ କାହାରି
ଇହାହୁଏ ସେହି ପ୍ଲାନ ଫେରିବାକୁ ଆହୁରି ।

ଚାର୍ଟର୍ ଆକାରଣ୍ଣାଣ୍ଣ
ମୁନିଟି ଟ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଜଳୁଛି ବହି

ଅମୃତନାରାୟଣ ଶତପଥୀ

ଜଳୁଛି ବହି ଅହନ୍ତିଶ ଏବେ ଗୋଷ୍ଠୀ ଗୋଷ୍ଠୀ ମଧ୍ୟେ ଅନେକ କଲା,

ସେଇପାଇଁ ଜଗତରେ ମାନବିକତା ଦିନକୁ ଦିନ ହେଉଛି ଦୁର୍ବଳ ।(୧)

ଶଶ୍ଵା ରାଜନୀତି ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଜ୍ଞାଲନ୍ତ ଅଗ୍ନିରେ ପକାଏ ଘୃତ,

ଫିରିଙ୍ଗି ଗଲେ ବି ଚେତନା ତାଙ୍କର ଅନେକଙ୍କ ନିକଟରେ ଉପରିତ ।(୨)

ଆଜି ବି ସେହି ବାବୁଆନି ଭାବ ସ୍ଵାର୍ଥ କୈନ୍ତିକ ଆତ୍ମାଭିମାନ,

ଯାହା ଆହ୍ୱାନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିର ସ୍ଵାଭିମାନ ।(୩)

ସ୍ଵାଧୀନତା ଭିତରେ ପରାଧୀନତାର ଶିକ୍ଷାଲୀ ଏବେ ବି ରଖିଛି ଅନେକଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି,

ଚିନ୍ତା ଭାବନା ଚେତନ ଅବଚେତନ ଅବା ଅଚେତନ ମନକୁ ଛନ୍ଦି ।(୪)

ଜ୍ଞାଲନ୍ତ ବହିରେ କୀଟ ସତ୍ତବ ଯୁବପିତ୍ର ଦେଇଦେଉଛି ଖାସ,

କାରଣ ଏବେ ଅଧିକାଂଶ ପୁଣି ଆଭାସୀ ଦୁନିଆ ମୋହରେ ଗ୍ରାସ ।(୫)

ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ ରୁ ଅତ୍ୟଧିକ ଏବେ ସାମାଜିକ ଗଣମାଧ୍ୟମ ସାଥୀ,

ଜଣା ପଡ଼େନାହିଁ ଯୁବପିତ୍ରଙ୍କର ଅସଥାରେ କେତେ ବିତର ରାତି ।(୬)

ସନ୍ଧ୍ୟା ଆଲୋକରେ ରଙ୍ଗିନ୍ ଯେବେ ହୋଇଯାଏ ପୁଣି ଗ୍ରାମ ସହର,

ବେକାର ବେସାହାରା ବେଲଗାମ୍ ଯୁବକ ଫେସନ୍ ହୋଇ ଘରୁ ବାହାର ।(୭)

ରାତିର ମର୍ଜନ ଲାଗେ ସ୍ଵର୍ଗ ସୁଖ ସତେ ଯେହେ ଇନ୍ଦ୍ରପୁରୀ,

କିନ୍ତୁ ଗାକି କରି ବସିଥାନ୍ତି କେତେ ଠକ ଚୋର ଯେ ଦଲାଳ ବେପାରୀ ।(୮)

ଧନ ହାନୀ ପ୍ରାଣ ପୀଡା ସହ ଯେବେ ରାତିର ନିଶା ସକାଳେ ଉତ୍ତରେ,

କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ଛାଡ଼େ ନାହିଁ ନିଦ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ଦିବସ ଶବ ବଢ଼ ପଡ଼ି ଖଟରେ ।(୯)

ଏବେ ଅଧିକାଂଶ ଉପଭୋଗ କରନ୍ତି ଯେହ୍ନ୍ତି ନିଜ ରକ୍ତ କଣ୍ଠାଗଛ ତୋବାଉଥିବା ମରୁଭୂମି
ଓଟ ତୁଳ,

ଏହି ତୁଳନା ବହୁ ନିର୍ବାପିତ ପାଇଁ ସାମ୍ନାହିଁକ ଜାଗରଣେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ନୈତିକତା ଓ
ଜୀବନ ମୂଲ୍ୟ ।(୧୦)

ପ୍ରକାଶ ବିଭାଗ

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କଞ୍ଚୁୟଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲେଖ୍ୟକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫର୍‌ଜ୍ୱେରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲ୍ କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଟିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତି ।

ଅନାଥର ନାଥ କାଳିଆ ସାଆନ୍

ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ

ଏ ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ମନୁଷ୍ୟ ସର୍ବଶେଷ ପ୍ରାଣୀ । ଆମ ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏହା ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ଅତି ଦୁର୍ଲଭ କାରଣ ଏହା ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଏ ଅନେକ ତପସ୍ୟା ଏବଂ ପୁଣ୍ୟ ବଳରେ ଏହି ଦୁର୍ଲଭ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ । ବିଶ୍ୱର ଅନେକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ବୈଜ୍ଞାନିକଙ୍କ ଆକଳନ ଅନୁଯାଇ ୧୮ ଲକ୍ଷ ପ୍ରଜାତିର ଜୀବଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ମନୁଷ୍ୟ ସର୍ବଶେଷ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, ବିଚକ୍ଷଣ ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ମନ୍ଦ୍ର ପ୍ରାଣୀ । ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀମଦଭାଗବତମଂ ୭ / ୭ / ୨ରେ ଏହା ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି,

"କୌମାର ଆଚରେତ ପ୍ରାଙ୍ଗି ଧର୍ମାନ ଭାଗବତାନିହ ।

ଦୁର୍ଲଭ ମାନୁଷଂ ଜନ୍ମ ତଦପ୍ୟ ଧୂରମର୍ଥଦମ୍ ।"

ପରମ ଶାସ୍ତ୍ର ଭାଗବତରେ ଏହା ବର୍ଣ୍ଣିତ ରହିଛି ୮୪ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ ପରେ ଦୁର୍ଲଭ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ମିଳିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଇଛି ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଶ୍ରିତ ହେବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ କାରଣ ଏହି ଦୁର୍ଲଭ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ କ୍ଷଣିକ ଏବଂ ପରମାର୍ଥ ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ସମର୍ଥ । ଏ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ଦେଖାଯାଉଥିବା ସମସ୍ତ ସୁନ୍ଦର ବିଷ୍ଣୁ ବିଭିନ୍ନ ଅଙ୍ଗାଳିକାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ନଦୀ ପୁଷ୍ପରିଣୀ ଅରଣ୍ୟ ସାଗର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁଦିନ ମାଟିରେ ମିଶିବ । ଯାହାର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ତାହାର ଧୂମ ସୁନିଷ୍ଠିତ ସେ ସତୀବ ହୁଅନ୍ତିକିମ୍ବା ନିର୍ଜୀବ । ଏହା ଚିରତନ ସତ୍ୟ । ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ କଣ୍ଠପ୍ରାୟୀ । ପାଣି ଫୋଟକା ପରି ମନୁଷ୍ୟର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ଅତି ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ।

ଜନ୍ମ ଏବଂ ମୁତ୍ର୍ୟ ମନୁଷ୍ୟର ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ନଥାଏ । ଅନନ୍ତ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ନାୟକ

ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବିନା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇନଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ଏବଂ ପରିତାପର ବିଷୟ ଏହିକି ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଅହଙ୍କାରୀ ସ୍ଵାର୍ଥବାଦୀ ମନୁଷ୍ୟ କାମନା ବାସନା ଓ ମାୟାବନ୍ଧନରେ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଅସ୍ତ୍ରିତ୍ତୁ ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ମୃତ୍ୟୁ କେତେବେଳେ କେଉଁ ରୂପରେ କାହା ମାଧ୍ୟମରେ ଆସିବ ତାହାକୁ କଳ୍ପନା କରିବା ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ଅସମ୍ଭବ । ତାହା କେବଳ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ପରମବତ୍ତ୍ଵ ଅନାଥର ନାଥ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତଙ୍କୁ ଜଣା ।

ବେଦ ଓ ଉପନିଷଦ କହେ ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ସର୍ବପୁରାତନ ଓ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ । ମହାନ୍ ଦାର୍ଶନିକ ତଥା ମହାପୁରୁଷ ସ୍ନାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ହିନ୍ଦୁ ସନାତନ ଧର୍ମର ମୂଳମନ୍ତ୍ର ବସୁଧୈବ କୁରୁମୁକମ୍ ବାର୍ତ୍ତାକୁ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ପହଞ୍ଚାଇଥିଲେ ଏବଂ ସନାତନ ଧର୍ମର ପ୍ରକୃତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସରଳ ନିର୍ଭୁଲ ଓ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଭାବରେ ତାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଆମେରିକାର ଚିକାଗୋ ସହରରେ ନିଜର ଓଡ଼ୟିନୀ ବଜ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲେ । ଚିକାଗୋର ଧର୍ମ ସମ୍ବଲନୀରେ ସେ ସନାତନ ହିନ୍ଦୁଧର୍ମକୁ ସଠିକ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିବାରୁ ଆମଦେଶ ଭାରତର ସଂସ୍କରିତ ଓ ପରମରା ର ମହାନତା ର ଗାଥା ସାରା ବିଶ୍ୱ ପାଇଁ ଉଦାହରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ।

ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ସ୍ଵାର୍ଥବାଦୀ ମନୁଷ୍ୟ ଅହଂକାରରେ ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଅର୍ଥ ଏବଂ ପ୍ରାଚୁର୍ୟ ବଳରେ ଅଛ ହୋଇ ନିଜକୁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ମନେକରୁଛି । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖ ଓ ପରିତାପର ବିଷୟ ଏହିକି କଲିଯୁଗ ମନୁଷ୍ୟର ଔଦ୍ଧତ୍ୟ ଏବେ ଚରମ ସୀମାରେ । ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରକୃତିକୁ ଧୂମ କରିବାରେ ସେ ବ୍ୟଗ୍ରମ । ଅନେକ ଜଙ୍ଗଳ, ଗଛଲତାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ନିଜର ସ୍ଵାର୍ଥ ପାଇଁ ଧୂମ କରିଦେଉଛି । ଏହାଛିତା ନିରୀକ୍ଷଣ ପଶୁପକ୍ଷୀଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ଵାର୍ଥବାଦୀ ମନୁଷ୍ୟ ନିଷ୍ଠାରତା, ବର୍ତ୍ତରତା ଆଚରଣ କରୁଛି । କେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଏସିତ, ଗରମ ପାଣି ପକାଇଦେଉଛି, ସେମାନଙ୍କ ଖାତ୍ର ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକା, ସମ୍ମର୍ଶ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ, ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପକାଇଦେଉଛି ।

ଥିବା ଖାଦ୍ୟରେ ବିଷ ମିଶାଇଦଉଚି ତ ଆଉ କେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରି ସେମାନଙ୍କ ମାଂସ ଭକ୍ଷଣ କରୁଛି ।

ସତ୍ୟ ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ବିଶ୍ୱର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ରାଷ୍ଟ୍ର ଯେପରି ଆମେରିକା, ରୁଷ, ଜାପାନ, ଇଂଲଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି ଏବଂ ଏହାର ଉପାଦେୟତା ଓ ମହତ୍ୱକୁ ବୁଝି ନିଜର ବ୍ୟସ୍ତବହୁଳ ଜୀବନକୁ ସରସ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ଯଥାସମ୍ବନ୍ଧ ପ୍ରତ୍ୟେକିକୁ କରୁଛନ୍ତି । ସେଇପାଇ କୁହାଯାଇଛି ।

"ସର୍ ପୁରାତନ ଧର୍ମ ସତ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ, ସନାତନ ଧର୍ମ ନାମେ ବିଶ୍ୱରେ ବିଦିତ ।

ବେଦରେ ପର୍ଯ୍ୟବେଶିତ ଏହି ଆମ ଧର୍ମ, ସର୍ବଦା ବିକାଶଶୀଳ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଧର୍ମ, ପୃଥିବୀର ସୃଷ୍ଟି ବେଳୁ ରହିଛି ଏକ ଧର୍ମ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟି ନାଶ ଯାଏ ରହିବ ଏ ଧର୍ମ । ବହୁମତ ବହୁପଥ ମିଳିତ ଏଠାରେ, ସ୍ଥାପିତ ନୁହେଁ ଏ ଧର୍ମ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷରେ ।

ବିନାଶ କରିବା ପାଇଁ ଏ ଧର୍ମ ଅସ୍ତ୍ରୀୟ, ବିଧର୍ମୀ ଷତ୍ୟକାର ରହିଛି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ, ସବୁ ଭୟ ପ୍ରଲୋଭନ କରି ପ୍ରତିହତ, ଆଜିବି ଏ ଧର୍ମ ଅଛି ଦିଗନ୍ତ ବିସ୍ତୃତ ।

ସତ୍ୟ ଓ ଅହିଂସା ମୂଳତତ୍ତ୍ଵ ଏ ଧର୍ମର, ଦୟା, କ୍ଷମା, ଦାନ, ପରୋପକାର ଚଢିବା ହିନ୍ଦୁର ।

ଅହିଂସା ପରମ ଧର୍ମ ମାନିଥାଏ ହିନ୍ଦୁ । ଧର୍ମ, ଅହିଂସା ନୀତି ପାଳିଥାଏ ହିନ୍ଦୁ ।

ଭାଗବତ ଗୀତା ହିନ୍ଦୁ ଜୀବନ ଆଦର୍ଶ । ତହିଁରେ ରହିଛି ସବୁ ଜ୍ଞାନର ନିଷ୍ଠାର୍ଥ ।

ରକ, ସାମ, ଯତ୍ତ ଏବଂ ଅଥର୍ ଯେ ବେଦ, କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଜ୍ଞାନ ତହିଁ ଲିପିବଜ୍ଞ ।

ଅନେକ ପରମାରା ଓ ଦର୍ଶନ ନୀତି, ନିୟମ ଆଦର୍ଶର ମେଳ, ସନାତନ ଧର୍ମ ଏହାଥିବ ଚିରକାଳ ।"

ଇତିହାସରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗବତ ଉପରେ ସମୁଦାୟ ଅଠରଥର ଆକ୍ରମଣ

ହୋଇଥିଲା । ଏଥିମଧ୍ୟରୁ ପାଞ୍ଜଥର ଆକ୍ରମଣର ସବିଶେଷ ବିବରଣୀ ଗବେଷଣା ହୋଇ ଆଲୋଚନା ପରିସରକୁ ଆସିନାହିଁ । ତେରଥର ଆକ୍ରମଣ କାଳରେ ମହାପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ରତ୍ନବେଦିରୁ ଯାଇ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନକୁ ୨୧ ଥର ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହୋଇଛି । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଦୁଇଥର ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ଭିତରେ ଲୀଳା ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ ଉଣେଇଶ ଥର ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହୋଇ ଲୀଳା କରିଛନ୍ତି । ଚିଲିକାର ଗୁରୁବାଇଗଡ଼ ଓ ବାଣପୁର ତହସିଲର ନଈରୀଗ୍ରାମର ହରେଶ୍ଵର ମଣ୍ଡପକୁ ଦୁଇ ଦୁଇଥର ବିଜେ କରି ଲୀଳା କରିଥିଲେ । ମହାପ୍ରଭୁ ସମୁଦ୍ରାୟ ଦୁଇଥର ପାତାଳୀ ଲୀଳା କରିଛନ୍ତି । ଥରେ ସୋନପୁରତାରେ ଓ ୧୫୮୮ ମସିହାରେ କଳାପାହାଡ଼ ଆକ୍ରମଣରେ ଚିଲିକାର ହାତୀପଡ଼ା ଠାରେ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କର ପାତାଳୀ ଲୀଳା ହୋଇଥିଲା । ଦୁଇଥର ମହାପ୍ରଭୁ ବ୍ରହ୍ମଲୀଳା କରିଛନ୍ତି । ଏହାଥିଲା ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କର ଅଭିନବ ବ୍ରହ୍ମଲୀଳା । ନଷ୍ଟ ହେଇଯାଉ ଦାରୁ ବିଗ୍ରହ, କିଞ୍ଚି ବ୍ରହ୍ମ ସୁରକ୍ଷିତ ଥାଆନ୍ତ । ଏ ଜାତିର 'ବିଶ୍ୱାସ' ଚିକକ ହସ୍ତାନ୍ତର ହୋଇ ନଯାଉ କି ମନୋବଳ ଭାଙ୍ଗି ରୁରମାର ହୋଇ ନଯାଉ । ସେହି ବିଶ୍ୱାସରେ ବ୍ରହ୍ମଲୀଳା ସମ୍ମନ୍ଦ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରଥମ ବ୍ରହ୍ମଲୀଳା ବିଶର ମହାନ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିଲା । ଦ୍ୱିତୀୟ ବାର ବ୍ରହ୍ମଲୀଳା ୧୭୭୭ ମସିହାରେ ମିର୍ଜା ଅହମ୍ମଦ ବେଗ ସମୟରେ ହୋଇଥିଲା । ଖୁବ୍ ଗୋପନରେ ଗଜପତିଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ ସେବକମାନେ ଖୋର୍ଦ୍ଧାଜିଲାର ଗଡ଼ମାଣତ୍ରୀରେ ବ୍ରହ୍ମଲୀଳା କରେଇଥିଲେ । ୧୭୩୧ ମସିହାରେ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଉପରେ ତକି ଖାଁ ଦ୍ୱିତୀୟବାର ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ସେତିକିବେଳେ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭାର୍ଗବୀ ନଦୀର ଦୋବନ୍ଧା ପେଣ୍ଠରୁ ବଡ଼ ପରୀକ୍ଷା ପରମାନନ୍ଦ କୁଅଁର ମହାପାତ୍ର ଓ ସାନ ପରୀକ୍ଷା ବିଷ୍ଣୁ ପଣ୍ଡିମ କବାଟ ଚିଲିକା ବାଟଦେଇ ନଈରୀ ଗ୍ରାମର ମଣ୍ଡପରେ ଗୋପନରେ ବିଜେ କରାଇଥିଲେ । ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଉପରେ ପ୍ରଥମେ ୧୭୭୦ ମସିହାରେ ଆକ୍ରମଣ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ଏକ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଥିଲା । ଏହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ହାରାହାରି ୨୫୦ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ

ମହାପୁରୁ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ ଲୀଳା କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଲୀଳାରେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ ନଈରୀଠାରେ ଗୋଟିଏ ଥର ରଥଯାତ୍ରା ହୋଇଥିଲା ।

ଶାସ୍ତ୍ର ବେଦ ଉପନିଷଦ କହେ ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଓ ସର୍ବପୁରାତନ ଏଥିରେ ହିଂସାର କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନଥାଏ । ଅନାଥର ନାଥ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତ, ଦୀନବନ୍ଧୁ, ଭାବଗ୍ରାହୀ, ଉତ୍ସବମୂଳ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ବାଖ୍ୟା କରିବାକୁ କିଏ ବା ସମର୍ଥ ହେବ ।

ସେ ଅନନ୍ତ, ଅସୀମ, ଚିରସତ୍ୟ ତାଙ୍କର ଆଦି ନାହିଁ କି ଅନ୍ତ ନାହିଁ, ସେ ନଶ୍ଵର, ନିରାକାର, ପରମବ୍ରହ୍ମ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମ । ମହାପୁରୁ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତ ବିଶ୍ୱର ସବୁଠାରୁ ରହସ୍ୟମୟ ଠାକୁର । ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରର ଉତ୍ତିହାସ ଏବଂ ତାର ରହସ୍ୟ ବୁଝିବା ଆମ ପରି ରକ୍ତମାଂସଧାରୀ ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷେ ଅସମ୍ଭବ ।

ଅନେକ ବିଦ୍ୟାନ ପଣ୍ଡିତ, ଶାସ୍ତ୍ର ବିଶାରଦ, ଜ୍ଞାନୀ ଗୁଣୀ, ଜଗନ୍ନାଥ ସଂସ୍କୃତ ଉତ୍ତିହାସ ସମ୍ମର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ବୁଝିବାରେ ଜାଣିବାରେ ସମର୍ଥନ ହୋଇପାରି ନାହାନ୍ତି । ଏବେ ବି ଏହା ରହସ୍ୟମୟ ହୋଇରହିଛି ।

ଜଗନ୍ନାଥ ଉପାସନା କେବେ କେଉଁଠାରୁ ହେଲା ଓ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନାମକରଣ କେବେ କାହିଁକି ହେଲା ସେ ବିଷୟ ଏବେବି ନିର୍ବିବାଦରେ ନିର୍ଣ୍ଣତ ହୋଇପାରିନାହିଁ । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ସଂସ୍କୃତ ସହିତ ବହୁ ଧର୍ମ ଉତ୍ତିତ ହୋଇରହିଛି । ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ଜଗନ୍ନାଥ ରହସ୍ୟମୟ ଦେବତା ହୋଇ ରହିଆସିଛନ୍ତି । ଅନାଥର ନାଥ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଏକ ଚେତନାର ଚିନ୍ତାଧାରାର ସଂସ୍କୃତିର ସଂକେତ । ଜଗନ୍ନାଥ ସଂସ୍କୃତ ପରମରା ବସୁଦେବ କୁଟୁମ୍ବକମର ଚିନ୍ତାଧାରା ଉପରେ ପର୍ଯ୍ୟବେଷିତ । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ଏକତା ସ୍ଫୁର୍ତ୍ତରେ ବାନ୍ଧି ରଖିବା ଏହାର ମୂଳମନ୍ତ୍ର । ଜଗନ୍ନାଥ ସଂସ୍କୃତିର ମୂଳମନ୍ତ୍ର ବିଶ୍ୱପ୍ରେମ, ଶାନ୍ତି, ଅନ୍ତିମା, ପ୍ରେମ ମୁକ୍ତି, ଆନନ୍ଦ, ସତ୍ୟ, ଦୟା, କ୍ଷମା ଓ ଅନନ୍ତ ବ୍ୟାପିର ପ୍ରତୀକ ।

ଅନନ୍ତ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ନାୟକ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତ ଅସୀମ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଜୀବନ୍ତ

ଦେବତା । ସେ ପରବ୍ରତୀ, ପୁରୁଷୋତ୍ମ ସର୍ବବ୍ୟାପି, ସାର୍ବଭୋମ୍ୟ, ନିରାକାର । ତାଙ୍କର ଆରମ୍ଭ ନାହିଁ କି ଅନ୍ତ ନାହିଁ । ସେ ଅନାଦି ସେ ଅଶେଷ । ପୁଣି ତାଙ୍କର ଯେଉଁ ଦୁଇଟି ବାହୁର କଳ୍ପନା କରାଯାଇଛି ତାହା ସମାନ୍ତରାଳ । ଦୁଇ ସମାନ୍ତରାୟ ସରଳ ଲେଖାରେ ମିଳନ ଏକ ଅନନ୍ତ ବିନ୍ଦୁରେ ।

ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପରମ ଓ ଚରମ ସତ୍ୱ ସେହି ସେହି ଅନନ୍ତ ବିନ୍ଦୁରେ ହିଁ ଉପଲବ୍ଧ କରିଛୁଏ । ସେ ଅରୂପ ପୁଣି ସ୍ଵରୂପ । ସେ ନିର୍ଗୁଣ ପୁଣି ସଗୁଣ ।

ବହୁ ରୂପରେ ତାଙ୍କର ପରିକଳ୍ପନା । ବିଶ୍ୱର ତେତିଶି କୋଟି ଦେବାଦେବୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ନୀତିକାନ୍ତି ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ । ଆଉ କୌଣସି ଦେବତାଙ୍କର ଏପରି ମାନବୀୟ ଲୀଳା ଦେଖିବାକୁ ଏ ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ମିଳିନଥାଏ । ବୈଷ୍ଣବ ଭକ୍ତମାନେ ମହାପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ଭଗବାନ ବିଷ୍ଣୁ ରୂପରେ ।

ବୌଦ୍ଧ ଭକ୍ତମାନେ ମହାପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧ ରୂପରେ । ଶୈବ ଭକ୍ତମାନେ ମହାପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ଭଗବାନ ଶିବ ରୂପରେ । ଗାଣପତ୍ୟ ଭକ୍ତ ମାନେ ମହାପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରନ୍ତି ଗାଣପତି ରୂପରେ । ତେଣୁ ମହାପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମା ବା ରୂପରେ ଆବଦ ନୁହନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ବଳୟ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିସୀମା ଭିତରେ ମହାପ୍ରଭୁ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତଙ୍କର ଛାତି କଳ୍ପନା କରିବା ଅସମ୍ଭବ । ଜଗନ୍ନାଥ ହେଉଛନ୍ତି ବଡ଼ ଠାକୁର, ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଦେଉଳ ହେଉଛି ବଡ଼ ଦେଉଳ, ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଦାଣ୍ଡ ହେଉଛି ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡ, ପଣ୍ଡା ହେଉଛି ବଡ଼ ପଣ୍ଡା, ତାଙ୍କର ଦୀପ ହେଉଛି ମହାଦୀପ, ତାଙ୍କର ଉଦୟ ହେଉଛି ମହା ଉଦୟ (ମହୋଦୟ), ତାଙ୍କର ଶଙ୍କ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ମହାଲଙ୍ଘ୍ନୀ, ତାଙ୍କର ପ୍ରସାଦ ହେଉଛି ମହା ପ୍ରସାଦ । ତେଣୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ତେନା ଭିତରେ ନାହିଁ ସଂକିର୍ଣ୍ଣତା, ନାହିଁ ଅହମିକା, ନାହିଁ ଅହଂକାର, ନାହିଁ ଉକନୀକ, ବଡ଼ସାନର ଭେଦଭାବ ।

ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର, ସୁଭଦ୍ରା, ବଳଭଦ୍ର, ସୁଦର୍ଶନଙ୍କ ନାମ ଭିତରେ ରହିଛି ସୁନ୍ଦର, ଶିବ ବା ଶୁଭର ସୂଚନା । ନୀଳଚକ୍ର ଚିରତ୍ତନ ସତ୍ୟ ଓ ନ୍ୟାୟର ପ୍ରତୀକ । କାଳିଆ ସାଆନ୍ତଙ୍କ ସିଂହଦୁଆରରୁ କୌଣସି ଭକ୍ତ ଖାଲି ହାତରେ ଫେରିନି । ମହାପ୍ରଭୁ ପାଖରେ ଧନୀ, ଗରିବ ସମସ୍ତେ ସମାନ । ସମସ୍ତଙ୍କର ମନସ୍କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଛନ୍ତି ଦରଦୀ ଠାକୁର, ଦୀନବନ୍ଧୁ, ଅନାଥର ନାଥ, ଜଗତର ନାଥ ବଡ଼ ଠାକୁର ଜଗନ୍ନାଥ ।

ମହାପ୍ରଭୁ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତଙ୍କ ଦିବ୍ୟ ଲୀଳାକୁ ଆମ ପରି ସାଧାରଣ ରକ୍ତ ମାଂସ ଧାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝିବା ଅସମ୍ଭବ । ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯାତ୍ରା ଘୋଷଯାତ୍ରାର ଯେଉଁ ରଣ୍ଗରୀଯ ବାର୍ତ୍ତା ରହିଛି ତାହା ଆମ ମାନବ ସମାଜ ପାଇଁ ଅତୀକ ଉପାଦେୟ । ମହାପ୍ରଭୁ କାଳିଆ ସାଆନ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ଧନୀ, ଗରିବ, ଉଇ, ନୀଳର ଭେଦଭାବ ନଥାଏ । ଏ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ମାଲିକ ଜଗନ୍ନାଥ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଦୁଃଖ ବୁଝନ୍ତି ସେ ।

ଏ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ କେହିବି ଅନାଥ, ନିରାଶୟ, ନ ହୁଅନ୍ତ୍ର ଏହି ଆଶ୍ୱାସନା ମିଳେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନାମ ଭିତରେ । ଜାତି ବର୍ଣ୍ଣ, ଧର୍ମ ନିର୍ବିଶେଷରେ ମହାପ୍ରଭୁ ଚକାଡୋଳା ଅନନ୍ତକୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ନାୟକ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଦର୍ଶନ ଦିଅନ୍ତି ରଥଯାତ୍ରାରେ । ସେହୁଁ, ପ୍ରେମ, ଭାତୃତ୍ୱ, ବଳଦାନ, ଭଲପାଇବା, ମାନବିକତା, ତ୍ୟାଗର ବାର୍ତ୍ତା ମିଳେ ରଥଯାତ୍ରାରେ । ଯେଉଁଠି ସ୍ଵାର୍ଥପର ଅହଂକାରୀ ମନୁଷ୍ୟ ପୁଲା ପୁଲା ଚଙ୍ଗା ବାଟି ବାଟି ସମ୍ମତି ପାଇଁ ନିଜର ଜନ୍ମଦାତା ପିତା, ଜନ୍ମଦ୍ରାତ୍ରୀ ମାତା, ବନ୍ଧୁ, ପରିଜନଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରିବାକୁ ପଛଘୁଞ୍ଚି ଦେଉନାହିଁ, ସେଠି ମହାପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନୀତି ଆଦର୍ଶରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇ ନିଜ ଜୀବନକୁ ଶୃଙ୍ଖଳିତ କରିପାରିଲେ ମାନବ ସମାଜ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ବରଦାନ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବ ।

ଗୋପାଳପୁର,, ବାଲେଶ୍ୱର,,

ମୋବାଇଲ୍- ୭୦୨୦୭୧୩୦୦

ଗଛର ଛାଇରେ ଜୀବନର ସତ୍ୟ

ମଧୁସ୍ତିତା ସାହୁ

ସତ୍ୟ ହିଁ ଇଶ୍ଵର, ସତ୍ୟ ହିଁ ସୁନ୍ଦର ସତ୍ୟ ହିଁ ପରମ ତପ ।

ଜୀବନର ସମସ୍ତ ସତ୍ୟ ଭିତରେ ଏହି ବିରାଟ ସତ୍ୟ ଲୁଚି
ରହିଛି । ତାହାର ଅବଦାନରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ଚଳପ୍ରଚଳ
ସ୍ଥାଭାବିକ ହୋଇଥାଏଇ । ପୁରାତନ କାଳରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏହି
ଆଧୁନିକ ଯୁଗକୁ ଭିତ୍ତିକରି ସମଗ୍ର ସତାରେ ଲୁଚି ରହିଛି ବୃକ୍ଷର
ଅବଦାନ ।

ଆଜି କିନ୍ତୁ ବିକାଶର ଚକ ତଳେ ପଡ଼ି ଦହଗଞ୍ଜ ହେଉଛି ଏହି ବୃକ୍ଷ । ଜୀବନ
କାଳରୁ ଆରମ୍ଭ ଠାରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ କେବଳ ନିଜକୁ ସେବାରେ ନିବୃତ କରି ସମର୍ପିତ
କରି ଚାଲିଛି ।

ବୃକ୍ଷର ମହତ୍ତ୍ଵ ଜୀବନ ଶୈଳୀରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ରହିଛି । ଯାହା
ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ଅମ୍ଲଜାନର ଉପାଦେୟତାରେ ଭରପୂର କରି ଦେଇପାରେ ।

ଗଛ ତଳେ ବସିବା ବିଷୟରେ କିଛି ଗଭୀର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚିନ୍ତାଧାରା ଅଛି । ଏହା
କେବଳ ଗରମ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଦିନରେ ଥଣ୍ଡା, ଆରାମଦାୟକ ଛାଇ ବିଷୟରେ ନୁହେଁ; ଗଛ ଏବଂ
ଜୀବନର ଗଭୀର ସତ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସଂଘୋଗ ଅଛି । ଯେତେବେଳେ
ସେମାନଙ୍କର ମୂଳ ସହିତ ପୃଥିବୀର ଗଭୀରରେ ଖୋଲା ଯାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର
ଶାଖା ସ୍ଵର୍ଗ ଆତ୍ମକୁ ବିପ୍ରାରିତ ଦୁଆର୍ତ୍ତି, ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଆମ ଜୀବନର ଏକ ନୀରବ କିନ୍ତୁ
ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପ୍ରତିଫଳନ ପରି ମନେହୁଏ, ଯେଉଁଥିରେ ଆମେ ଯାତ୍ରା କରୁଛୁ ଏବଂ ଯେଉଁ
ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ପ୍ରାୟୁତ୍ତ ବିଭାଇଥାଏ । ଦୈନନ୍ଦିନ ଅସ୍ତ୍ରିତ୍ତ ପବନରେ ଘୁରି ବୁଲୁଥିବା

ପତ୍ରର ଶାନ୍ତ ଶବ୍ଦ ଏକ ଭାଷା କହିବା ପରି ମନେହୁଏ ଯାହା ଏକ ଗଭୀର ସ୍ତରରେ ପୁନଃ ପ୍ରତିରୂପିତ ହୁଏ, ଯାହା ଆଧୁନିକ ଜୀବନ ପ୍ରାୟତ୍ତଃ ବୁଡ଼ିଯାଏ । ଯେହେତୁ ଆମେ ଏହି ପ୍ରାକୃତିକ ଦାନଗୁଡ଼ିକ ତଳେ ଲୁକ୍କାୟିତ ପ୍ରତୀକ, ଜୀବନ ଶିକ୍ଷା, ଏବଂ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁ, ଆମେ ଅନୁଭବ କରୁ ଯେ ଗଛଗୁଡ଼ିକ ସହସ୍ର ବର୍ଷ ଧରି ଆମ ସହିତ କଥା ହେଉଛନ୍ତି - ଯଦି ଆମେ ଶୁଣିବା ନିଶ୍ଚିତ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ହେବ ।

ମୂଳ: ଶକ୍ତିର ଅଦୃଶ୍ୟ

ଆମେ ଯାହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାରେ ବିଫଳ, ଭୂପୃଷ୍ଠ ତଳେ କଣ ଅଛି - ମୂଳ । ଗଛର ଏହି ଅଦୃଶ୍ୟ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକ ଏହାକୁ କେଉଁ ଭୂମିରେ ପୋଷଣ କରେ ଏବଂ ଝଡ଼ ସମୟରେ ଏହାକୁ ଲଙ୍ଘର କରି ରଖେ । ଏହା ହେଉଛି ଜୀବନର ପ୍ରାୟମ ଗଭୀର ସତ୍ୟ ଯାହା ଗଛ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ: ଆମର ମୂଳ, ଯଦିଓ ଅଦୃଶ୍ୟ, ଆମର ମୂଳଦୁଆ । ଜୀବନରେ, ଆମର ମୂଳ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତୀକ ଅଟେ ଯାହା ଆମକୁ ଭିତ୍ତି କରେ - ଆମର ମୂଲ୍ୟବୋଧ, ଆମର ଐତିହ୍ୟ, ଆମ ପରିବାର, ଆମର ପରିଚୟର ଭାବନା । ଗଛ ପରି, ଆମର ମୂଳ ଗଭୀର, ଆମେ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ଠିଆ ହେବୁ । ଆମେ ପ୍ରାୟତ୍ତଃ ବାହ୍ୟ ସଫଳତା ଏବଂ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥାଉ, କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ମୂଳଦୁଆ - ଭିତରର କାର୍ଯ୍ୟ, ଆତ୍ମ-ସତେତନତା, ଏବଂ ଆମର ମୂଳ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ସହିତ ସଂଯୋଗ - ଯାହା ଜୀବନର ଝଡ଼ ଆସିବାବେଳେ ଆମକୁ ସ୍ଥିର ରଖେ । ଗଛର ଛାଇରେ, ଆମକୁ ସ୍ଥରଣ କରାଗଲା । ଯାହା ଭୂପୃଷ୍ଠରେ ଅଛି ତାହା ବିଶ୍ୱକୁ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହେବା ପରି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ ।

ପରିବର୍ତ୍ତନର ରତ୍ନ: ଜୀବନର ପ୍ରାକୃତିକ ତକ୍ତକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା

ପରିବର୍ତ୍ତି ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକ ଜୀବନର ତକ୍ତ ବିଷୟରେ ଏକ ଗଭୀର କାହାଣୀ କହିଥାଏ, ଏବଂ ଗଛଗୁଡ଼ିକ ଏହା ପାଇଁ ଉପୟୁକ୍ତ ରୂପାୟନ । ବସନ୍ତରେ, ସେମାନେ ଜୀବନ୍ତ ସହିତ ଫୁଲ ଫୁଟାନ୍ତି; ଗ୍ରୀଷ୍ମ ରତ୍ନରେ, ସେମାନେ ସମ୍ମୁଖ୍ୟ ଶକ୍ତିରେ ଉକେ ଅଟନ୍ତି; ଶରତରେ,

ସେମାନେ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କର ପଡ଼ୁ ଫଳକ୍ରି, ଏବଂ ଶୀତଦିନେ, ସେମାନେ ଖାଲି ଠିଆ ହୁଆନ୍ତି, ନବୀକରଣ ପାଇଁ ଶକ୍ତି ସଂରକ୍ଷଣ କରନ୍ତି । ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି ଯେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅପରିହାର୍ୟ ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ । ଯେପରି ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ରତ୍ନ ଦେଇ ଗତି କରେ, ସେହିପରି ଆମେ ମଧ୍ୟ । ଅଭିବୃଦ୍ଧି, ପ୍ରଚୁରତା, ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ସମୟ ଆସିବ, ତା'ପରେ କ୍ଷତି, ପ୍ରତିଫଳନ ଏବଂ ସ୍ଥିରତା ସମୟ ଆସିବ । ଏହି ପ୍ରାକୃତିକ ଗୀତକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଆମକୁ ଆବଶ୍ୟକ ସମୟରେ ଛାଡ଼ିଦେବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଏ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ଯେ ପ୍ରାକୃତି ପରି ଜୀବନ ସର୍ବଦା କନ୍ତୁରେ ଗତି କରେ । ଅନ୍ତାର ଶୀତରେ ମଧ୍ୟ ବସନ୍ତ ଫେରି ଆସିବ । ଗଛର ଛାଇରେ, ଆମକୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ସ୍ଥିରଣ କରାଗଲା ଯେ ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ପ୍ରତିରୋଧ ନକରି ବରଂ ଏହା ସହିତ ପ୍ରବାହିତ ହେବା, ପ୍ରତ୍ୟେକ ପର୍ଯ୍ୟାୟର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ।

ଧୈର୍ୟ: ଅଭିବୃଦ୍ଧିର ନୀରବ ଶକ୍ତି

ଆପଣ କେବେ ଗଛର ବୃଦ୍ଧି ଦେଖିଛନ୍ତି କି ? ଏହା ଏକ ଧୀର, ପ୍ରାୟ ଅବିସ୍ତରଣୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା । ଏକ ମଞ୍ଜି ଏକ ଗଡ଼ ଗଛ ହେବାକୁ ବର୍ଷ, ଏପରିକି ଦଶକ ସମୟ ନେଇଥାଏ । ଗଛଗୁଡ଼ିକ ଏକ ସ୍ଥାରକ ଅଟେ ଯେ ପ୍ରକୃତ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ସମୟ ନେଇଥାଏ । ଏକ ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁଠାରେ ତତ୍ତ୍ଵଶାସ୍ତ୍ର ସନ୍ତୃଷ୍ଟତା ଆଦର୍ଶ ଅଟେ, ବୃକ୍ଷମାନେ ଆମକୁ ଧୈର୍ୟ ଶିଖାନ୍ତି - ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ନିଜ ସମୟରେ ଖୋଲିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବାର କଲା । ଆମେ ପ୍ରାୟତ୍ତଃ, ହାସଲ କରିବାକୁ, ଅଧିକ ହେବାକୁ ତପୂର ହୋଇଥାଉ । କିନ୍ତୁ ଗଛଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିବା ଗଉଁର ସତ୍ୟ ହେଉଛି ଧୀର ଅଭିବୃଦ୍ଧିରେ ସୌନ୍ଦର୍ୟ ଅଛି । ସେହିପରି ଭାବରେ, ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅଭିବୃଦ୍ଧି, ଜ୍ଞାନର ଅନୁସରଣ, ଏବଂ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ଲକ୍ଷ୍ୟ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ଦୃଢ଼ତା ଏବଂ ଧୈର୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ । ଗଛର ଛାଇରେ, ଆମେ ବିରାମ କରି ଚିନ୍ତା କରିପାରିବା ଯେ ଯେଉଁମାନେ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତି, ପୋଷଣ କରନ୍ତି, ଏବଂ

ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜୀବନର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁରସ୍କାର ଆସେ । ନିଜ ଗତିରେ ବଡ଼କ୍ଷ ।

ଅନ୍ତ୍ରେସଂଯୋଗ: ଆମ ଠାରେ ଲୁକ୍କାୟିତ

ସାମ୍ପ୍ରଦୟକ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ, ବଢ଼ିବା ସହିତ ମୂଳ ଏବଂ କବକବଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଭୂତଳ ସଂଯୋଗ ମାଧ୍ୟମରେ ପରସ୍ପର ସହିତ ସଂୟୁକ୍ତ । "କାଠ ଭାଇତ୍ ଭେଦ" ଭାବରେ ଜଣାଗୁଣା । ଏହି ସଂଯୋଗ ମାଧ୍ୟମରେ, ବୃକ୍ଷମାନେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ କରନ୍ତି, ଉତ୍ସଗୁଡ଼ିକ ଅଂଶୀଦାର କରନ୍ତି, ଏବଂ ପରସ୍ପରକୁ କୀଟନାଶକ ଭଳି ବିପଦ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଚେତାବନୀ ଦିଅନ୍ତି । ଏହା ଜୀବନ ବିଷୟରେ ଏକ ଗଭୀର ସତ୍ୟକୁ କହିଥାଏ: ଆମେ ସମସ୍ତେ ସଂୟୁକ୍ତ ଅଟୁ । ଜଙ୍ଗଲରେ ଧିବା ଗଛ ପରି, ଆମେ ବିଜ୍ଞାନୀ ପ୍ରାଣୀ ନୁହଁନ୍ତି । ଆମର କାର୍ଯ୍ୟ, ଶବ୍ଦ, ଏବଂ ଶକ୍ତି ଆମ ଆଖପାଖରେ ଧିବା ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ ଯାହାକୁ ଆମେ ସବୁବେଳେ ଦେଖିନଥାଉ । ଏପରିକି ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏକାକୀ ଅନୁଭବ କରୁ, ଆମେ ଜୀବନର ଏକ ବୃଦ୍ଧତ ଇକୋସିଷ୍ଟମର ଅଂଶ ଅଟୁ । ଆମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣଦାୟୀ, ସମ୍ପର୍କ, ଏବଂ ଆମର ପିତୃପୁରୁଷମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ସଂଯୋଗର ଏକ ବିରାଗ ଭେଦର ଅଂଶ ଅଟନ୍ତି । ଗଛର ଛାଇରେ, ଆମକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ଆମର ସମ୍ପର୍କ ଏବଂ ଆମକୁ ଅଦୃଶ୍ୟ ବନ୍ଧନଗୁଡ଼ିକର ମହାତ୍ମା ବିଷୟରେ ମନେ ପକାଇଥାଏ ।

ସ୍ଥିରତା: ପ୍ରତିକୂଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ

ଗଛଗୁଡ଼ିକ ଝଡ଼, ମରୁଡ଼ି, ଅଗ୍ନିକାଣ୍ଡ ଏବଂ ପବନର ସମ୍ମନୀୟ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀମାନେ ବଞ୍ଚନ୍ତି । ଭାଙ୍ଗିବା ବିନା ବଙ୍ଗା ହେବାର, ଅଙ୍ଗ ହରାଇବାକୁ କିନ୍ତୁ ପୁନଃ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ, ସେମାନଙ୍କର ସ୍ଥିରତାର ପ୍ରମାଣ । ପାଣିପାଗ ଭଳି ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବାନୁମାନଯୋଗ୍ୟ ହୁହଁ । ଝଡ଼ ଆସିବ ଏବଂ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହେବ । ଗଛ ଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଥିବା ଏକ ଗଭୀର ସତ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ସ୍ଥିରତା କଷ୍ଟକୁ ଏଡ଼ାଇବା ନୁହଁ, ବରଂ ଏହାର ସମ୍ମନୀୟ ହେବା ଏବଂ ଏହା ସତ୍ୟ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି ।

ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ବଜ୍ରପାତରେ କ୍ଷତବିକ୍ଷତ, ପବନ ଦ୍ୱାରା ଆକୃତିର ଏବଂ ସମୟ ଅନୁସାରେ ପାଣିପାଗ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଉଚରେ ଠିଆ ହୁଅଛି । ଆମ ନିଜ ଜୀବନରେ, ଆମେ ମଧ୍ୟ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ଦ୍ୱାରା ଆକୃଷଣ । ଆମେ ବଙ୍ଗା ହୋଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଆମେ ସମ୍ମୁଖୀନ ହେଉଥିବା ଅସୁବିଧା ଆମକୁ ବିନାଶ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆମକୁ ଅଧିକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେବାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ।

ଉଦାରତା: ନୀରବ ପ୍ରଦାନକାରୀ

ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ନିଃସ୍ଵାର୍ଥପର ଭାବରେ ଦିଅଛି । ପ୍ରତିବଦଳରେ କିଛି ନ ମାଗି ସେମାନେ ଛାଇ, ଅମ୍ବଜାନ, ଖାଦ୍ୟ ଏବଂ ଆଶ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି । ସେମାନେ ମରିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କର କାଠ ନିର୍ମାଣ, ଇନ୍ଦ୍ରନ ଏବଂ ଉଷ୍ଣତା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର ହୋଇପାରେ । ଏହି ଶାନ୍ତ ଉଦାରତା ହେଉଛି ବୃକ୍ଷର ଛାଇରେ ଲୁଚି ରହିଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ ଜୀବନ ଶିକ୍ଷା । ସତ୍ୟ ହେଉଛି, ସବୁଠାରୁ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ପ୍ରାୟତଃ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସେବାରେ ବାସ କରୁଥିଲେ । ଏକ ଦୁନିଆରେ ଯାହା ପ୍ରାୟତଃ ଆମେ ଯାହା ହାସଲ କରିପାରିବା ତାହା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ବ ଦେଇଥାଏ, ଗଛଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଗଭୀର ପୂର୍ଣ୍ଣତା ବିଷୟରେ ମନେ ପକାଇଥାଏ । ଏହା ଆମର ସମୟ ଆମର ପ୍ରେମ, କିମ୍ବା ଆମର ଉତ୍ସଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଦାନ କରୁ, ଉଦାର ହେବାର ଆନନ୍ଦ ଅଛି । ଯେପରି ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ଚତୁର୍ପାର୍ଶ୍ଵରେ ଥିବା ଜଗତକୁ ପୋଷଣ କରନ୍ତି, ଆମେ ମଧ୍ୟ ଦୟାଲୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଦୁନିଆକୁ ଉନ୍ନତ କରିପାରିବା, ଯେତେ ଛୋଟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଗଛର ଛାଇରେ, ଆମ ଉଦାରତାର ପ୍ରଭାବ ବହୁ ଦୂରରେ ଥାଇପାରେ ବୋଲି ଆଶା ନକରି ଆମକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରାଯାଏ । ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପହଞ୍ଚିବା ।

ଉପସ୍ଥିତି: ସରଳ ହେବାର ଶକ୍ତି

ବୋଧହୁଏ ଗଛରୁ ଆମେ ଜାଣିପାରିବା ସବୁଠାରୁ ଗଭୀର ସତ୍ୟ ହେଉଛି ଉପସ୍ଥିତ

ହେବାର କଳା । ଗୋଟିଏ ଗଛ ଦୌଡ଼େ ନାହିଁ । ଏହା ଅତୀତ କିମ୍ବା ଭବିଷ୍ୟତ ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କରେ ନାହିଁ । ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ଏହା ସମ୍ମୁଖ୍ୟ ଭାବରେ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି, ଗ୍ରାଉଣ୍ଡେଡ୍ ଏବଂ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ । ଏକ ଦୁନିଆରେ ଯାହା ଆମକୁ କ୍ରମାଗତ ଭାବରେ ଏକ ହଜାର ଦିଗକୁ ଟାଣିଥାଏ, ଆମେ ପ୍ରାୟତ୍ତଃ ବର୍ତ୍ତମାନର ଦୃଷ୍ଟି ହରାଇଥାଉ । ଆସନ୍ତାକାଳି ବିଷୟରେ ଚିନ୍ତା କିମ୍ବା ଗତକାଳି ପାଇଁ ଅନୁତାପ ଦ୍ୱାରା ଆମେ ଗ୍ରାସିତ । କିନ୍ତୁ ଗଛ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ ଯେ କେବଳ ରହିବାରେ ଅପାର ଶକ୍ତି ଅଛି । ଗଛର ଛାଇରେ, ଆମେ ଛିରତା ପାଇପାରିବା ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନର ମୁହଁର୍ତ୍ତ ସହିତ ପୁନଃସଂଯୋଗ କରିପାରିବା - ଯେଉଁଠାରେ ଜୀବନ ପ୍ରକୃତରେ ଉନ୍ନୟତ ହୁଏ । ଏକ ଗଛ ତଳେ ବସିବା, ତୁମ ତଳେ ଭୂମି ଅନୁଭବ କରିବା, ଏବଂ ପତ୍ରର ଶଙ୍ଖ ଶୁଣିବା ମନ୍ଦର ଗତି ପାଇଁ ଏକ ସ୍ଥାରକ ଅଟେ, ନିଶ୍ଚାସ ନିଅ ଏବଂ ହୁଅ । ସେହି ଛିରତାରେ, ଆମେ ନିଜଠାରୁ ବଡ଼ କିଛି ସହିତ ସୁଜ୍ଞତା, ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସଂଯୋଗ ପାଇଥାଉ ।

ମୃତ୍ୟୁ: ହରମୋନିରେ ଜୀବନ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ

ଗଛଗୁଡ଼ିକ ଆମ ନିଜ ମୃତ୍ୟୁ ବିଷୟରେ ମନେ ପକାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ନୁହେଁ । ସେମାନେ ଆମକୁ ଦେଖାନ୍ତି ଯେ ଜୀବନ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁ ସମାନ ଚକ୍ରର ଏକ ଅଂଶ । ପତିତ ଗଛ, ଯଦିଓ ଆଉ ଜୀବିତ ନାହିଁ, ପୃଥିବୀକୁ ପୋଷଣ କରେ, ଜୀବମାନଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ ଦିଏ ଏବଂ ନୂତନ ଜୀବନ ବଢ଼ିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ସୃଷ୍ଟି କରେ । ଏଠାରେ ଗଭୀର ସତ୍ୟ ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁ ଏକ ସମାପ୍ତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନ । ଜୀବନର ସବୁକିଛି କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ, ଏବଂ ଆମେ ସେତେ ଶୀଘ୍ର ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବୁ, ସେତେ ଅଧିକ ଆମେ ସମ୍ମୁଖ୍ୟ ବଞ୍ଚିପାରିବା । ଯେପରି ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଶରତରେ ସେମାନଙ୍କର ପତ୍ରର କ୍ଷୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି, ସେହିପରି ସମୟ ଆସିବା ପରେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଛାତିବାକୁ ଶିଖିବା ଆବଶ୍ୟକ - ସଂଲଗ୍ନକ, ଭୟ, ଏପରିକି ଜୀବନ ମଧ୍ୟ । ଗଛର ଛାଇରେ, ଆମେ ଜୀବନର

ଅପାରଗତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରୁ ଏବଂ ଏକ ନମ୍ବ ସ୍ଥାରକ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମାପ୍ତି ମଧ୍ୟ ଏକ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ ।

ଗଛର ଛାଇରେ ଲୁଚି ରହିଥିବା ଜୀବନର ଗଭୀର ସତ୍ୟ

୧୦ ଟି ପ୍ରମୁଖ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ବାକ୍ୟ

ନୀରବତାର ଅଭିବୃଦ୍ଧି:

ଗଛଗୁଡ଼ିକ ରୁପଚାପ୍ ବଢେ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦିଏ ଯେ ଅର୍ଥପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଗତି ପ୍ରାୟତ୍ତଃ ଶବ୍ଦିମ୍ବୁ ସ୍ଵୀକୃତି ବିନା ଘଟେ । ପ୍ରକୃତ ଅଭିବୃଦ୍ଧି ସମୟ ଏବଂ ଧୈର୍ୟ ନେଇଥାଏ ।

ମୂଳତା ଏବଂ ସ୍ଥିରତା:

ଗଛଗୁଡ଼ିକ ଉଚରେ ଛିତା ହୋଇଥାନ୍ତି କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ଗଭୀର ଭାବରେ ମୂଳ । ଜୀବନରେ, ଆମକୁ ଆମର ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସରେ ଚ୍ୟାଲେଞ୍ଜ ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ଥିର ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ନବୀକରଣର ଚକ୍ର:

ଯେପରି ଗଛଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କର ପତ୍ର ଫଳଟି, ଜୀବନ ନୂତନକୁ ପ୍ଲାନ ଦେବା ପାଇଁ ପୁରୁଣାକୁ ଛାତିଦିଏ । ନବୀକରଣ ପାଇଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ ଅଟେ ।

ଅନ୍ତ୍ୟସ୍ତ୍ରୟଯୋଗ:

ଭୂମି ତଳେ, ଗଛଗୁଡ଼ିକ ମୂଳ ମାଧ୍ୟମରେ ପୁଣିକର ଅଂଶ ବାଣୀଥାଏ । ସେହିପରି ଭାବରେ, ଜୀବନ ସଂଯୋଗ ବିଷୟରେ - ପରମ୍ପରକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ସମଗ୍ରକୁ ମଜବୁତ କରେ ।

ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଅନୁକୂଳ କରିବା:

ଗଛଗୁଡ଼ିକ ପବନ ସହିତ ବଙ୍କା ତୁଏ କିନ୍ତୁ କୃତିତ୍ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ । ପ୍ରତିକୂଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେମାନେ ଆମକୁ ନମନୀୟ ଏବଂ ଅନୁକୂଳ ହେବାକୁ ମନେ ପକାନ୍ତି ।

ସମୟ ମାଧ୍ୟମରେ ସ୍ଥିରତା:

ବୃକ୍ଷର ପାଣିପାଗ ବର୍ଷକୁ ବର୍ଷା ଝଡ଼, ଆମକୁ ସ୍ଥିରତାର ଶକ୍ତି ଦେଖାଏ । ଜୀବନର ଅସୁବିଧା ସମୟ ଏବଂ ଶକ୍ତି ସହିତ ସହ୍ୟ କରାଯାଇପାରେ ।

ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଛାୟା:

ପ୍ରତିବଦଳରେ କିଛି ଆଶା ନକରି ଗଛ ଛାଇ ଏବଂ ଆଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଦେଇଥାଏ । ଏହା ଆମକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିଃସ୍ଵାର୍ଥପର ଭାବରେ ଉଦାର ହେବାର ମହତ୍ତ୍ଵକୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ ।

ସରଳତା:

ଚେଷ୍ଟା କରିବା କିମ୍ବା ଦୌଡ଼ିବା ବିନା ବୃକ୍ଷଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ବିଦ୍ୟମାନ । ଏହା ସୁତିତ କରେ ଯେ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପ୍ରାୟତ୍ତଃ ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଆସିଥାଏ ।

ସ୍ଥିରତାର ଶକ୍ତି:

ଉଙ୍ଗଳର ଶାନ୍ତରେ, ଗଛଗୁଡ଼ିକ ଆମକୁ ସ୍ଥିରତାର ମୂଲ୍ୟ ଦେଖାଏ । ପ୍ରତିଫଳନ ଏବଂ ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ଶାନ୍ତି ମିଳିଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ମନ୍ତ୍ରର ହୋଇଥାଉ ।

ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ସୌନ୍ଦର୍ୟ:

କୌଣସି ଦୁଇଟି ଗଛ ସମାନ ନୁହଁଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକର ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଦାଗ ଏବଂ ବଙ୍ଗା ଥାଏ । ଜୀବନର ସୌନ୍ଦର୍ୟ ପ୍ରାୟତ୍ତଃ ଏହାର ଅପାରଗତା ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବରୁ ଆସିଥାଏ ।

ପରିଶେଷରେ ବୃକ୍ଷର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବ

ଜୀବନର ଗଭୀର ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରାୟତ୍ତଃ ସାଧା ଦୃଶ୍ୟରେ ଲୁଚି ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଗଛଗୁଡ଼ିକ - ନୀରବ, ମହାନ୍ ଏବଂ ସର୍ବଦା ଉପସ୍ଥିତ - ଏହି ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ଏକ ଜିଣ୍ଡା ପ୍ରଦାନ କରେ । ସେମାନଙ୍କର ମୂଳ, ଶାଖା, ପତ୍ର ଏବଂ ଉପସ୍ଥିତିରେ, ଆମେ ଶକ୍ତି, ଧୈର୍ୟ, ପରମ୍ପର ସହ ଜନ୍ମିତତା ଏବଂ ଜୀବନର ଚକ୍ରର ସୌନ୍ଦର୍ୟ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ

ପାଇପାରିବା । ଗଛର ଛାଇରେ, ଆମେ ପ୍ରକୃତିର ମନ୍ତ୍ରର ଗତି, ପ୍ରତିଫଳନ ଏବଂ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଆମନ୍ତ୍ରିତ । ଆମକୁ ସମସ୍ତେ ଶିଖାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ପରବର୍ତ୍ତୀ ଥରେ ଯେତେବେଳେ ଆପଣ ଏକ ଗଛ ତଳେ ବସିବେ, ଏହାର ଶାନ୍ତ ଜ୍ଞାନରେ ଭିଜିବାକୁ କିଛି ସମସ୍ତ ନିଅନ୍ତ । ଆପଣ ଖୋଜି ପାଇଥିବେ ଯେ ଆପଣ ଖୋଜୁଥିବା ଉତ୍ସର୍ଗୁଡ଼ିକ ଛାଇରେ ଅଛି, ସବୁବେଳେ ରହିଛି ଏବଂ ରହିଥିବ ମଧ୍ୟ ।

ମଧୁସ୍ନିତା ସାଙ୍ଗ
ତ୍ରୈ ନଗର ପ୍ରଥମ ଗଲି
ବ୍ରାହ୍ମପୁର, ଜିଲ୍ଲା-ଗଞ୍ଜାମ, ଓଡ଼ିଶା
ମୋ-୯୩୪୮୭୪୪୧୭

ଆମ ଚିନ୍ତାଧାରା

ଅଭୟ କୁଣ୍ଡ

ସୃଷ୍ଟି ବଢ଼ ବିଚିତ୍ର । ଅନେକ ଅଭ୍ୟୁତ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଦେଖାଯାଆଛି ଏଠାରେ । ପୁରାଣରେ ଦଶମୁଣ୍ଡ, ପାଞ୍ଚ ମୁଖ, ଦଶ ହାତ, ଚତୁର୍ଭୁଜ, ବିଂଶବାହୁ ଓ ତ୍ରିନେତ୍ର କଥା ଲେଖାଅଛି । ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷୀ ଧିଳା ତାହାର ଦୁଇଟି ମୁଣ୍ଡ ଶରୀର ଗୋଟିଏ । ଉଡ଼ିବା, ଆହାର କରିବା ଓ ବିଶ୍ରାମ କରିବା ସବୁଥିରେ ଭିନ୍ନ ମତ । ଜଣଙ୍କର ଚିନ୍ତାଧାରା ଅନ୍ୟର ବିପରୀତ । ସେଥିପାଇଁ ଦୂଦ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ଆକ୍ରମଣ ପ୍ରତି ଆକ୍ରମଣ ବି ହୁଏ ।

ଆହାର ଖାଇବା ସମୟରେ ଥରେ ଦ୍ଵିତୀୟ ମୁଣ୍ଡଟି ଗୋଟିଏ ଲାଲ ଟକଟକ ଫଳ ଦେଖି ତାକୁ ଥଣ୍ଡରେ ଧରିଲା । ଏହା ଦେଖି ପ୍ରଥମ ମୁଣ୍ଡଟି କହିଲା ଏହା ଏକ ବିଷାକ୍ତ ଫଳ ତାକୁ ଖାଅନି । ଦ୍ଵିତୀୟ ମୁଣ୍ଡଟି କହିଲା ତୁ ଯେଉଁ ହଳଦିଆ ଫଳଟି ଖାଇଲୁ ତାହା କଣ ଅମୃତ ଫଳ ? କାହିଁ ମୁଁ ତ ବାରଣ କଲି ନାହିଁ । ତୁ ମତେ ସେଥିରୁ ଭାଗ ଦେଇଥିଲୁ କି ? ପ୍ରଥମ ମୁଣ୍ଡଟି କହିଲା ଆରେ ଆମର ତ ପେଟ ଗୋଟିଏ ମୁଁ ଖାଇଲେ କଣ ତୋର କ୍ଷୁଧା ମେଣ୍ଟିଲା ନାହିଁ କି ? ଦ୍ଵିତୀୟ ମୁଣ୍ଡ କହିଲା ତା ହେଲେ ତୁ କେବଳ ଖାଇବୁ ଆଉ ମୁଁ ଚାହିଁ ରହିବି ? ଏହା ବଡ଼ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କଥା । ବିଷ ଫଳ କହି ମତେ ଭୁଆଁ ବୁଲାଉଛୁ । ପ୍ରଥମ ମୁଣ୍ଡ କହିଲା ଆରେ ବିଷ ଫଳ ଖାଇଲେ ଆମ ଦୁହିଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ବୁଝେନ୍ତି କାହିଁକି ? ଦ୍ଵିତୀୟ ମୁଣ୍ଡ କହିଲା ଏହା ଏକ ବିଷ ଫଳ ଜାଣିଲୁ କିପରି ? ତାହେଲେ ତୁ କଣ ଏହା ଚାଖିଛୁ କି ? ଯଦି ଚାଖିଲୁ କାହିଁ ଆମର ତ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲାନି ? ମୁଁ ଏ ଫଳ ଖାଇବି କାହା କଥା ଶୁଣିବି ନାହିଁ । ପ୍ରଥମ ମୁଣ୍ଡ କହିଲା ଆରେ ଜୀବନ କଥା ଭାବି ଦେଖ । ଏହା

ପରେ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ଭିତରେ କଳି ବଡ଼ି ଚାଲିଲା । ଆକୁମଣ ପ୍ରତି ଆକୁମଣ ବି ।

ଠିକ୍ ଏତିକି ବେଳେ ଏକ ବାଜ ପକ୍ଷୀ ଆଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଝପଟି ଆସିଲା । ତା ଭୟଙ୍କର ରୂପ ଦେଖି ଗଛ କୋରତକୁ ଦୁଇ ମୁଣ୍ଡ ପକ୍ଷୀ ଉଡ଼ିଗଲା । ଭୟରେ ତା ଲାଲ୍ ଫଳଟି ତଳେ ପଡ଼ି ଫାଟିଗଲା । ବାଜ ପକ୍ଷୀ ଭୟରେ ଏମାନେ ତଳକୁ ଗଲେ ନାହିଁ । ପକ୍ଷୀଟି ବଞ୍ଚିଗଲା । ବେଳେବେଳେ ଭୟ ମଧ୍ୟ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା କରେ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷର ମୁଣ୍ଡ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଭାବନା ଅନେକ । କ୍ଷଣକେ ଭଲ ତ ପୁଣି କ୍ଷଣକେ ବିପରୀତ । ବିବେକବନ୍ତ ମଣିଷ ନିଜ ମନ ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରଖେ । ଛୋଟ ବିପଦରୁ ଶିକ୍ଷା ଲାଭ କରେ ବଢ଼ି ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା ପାଏ । ତେଣୁ ଆମ ଚିନ୍ତାଧାରା ସକାରାତ୍ମକ ହେବା ଉଚିତ ।

ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷକ

ପଞ୍ଜାନ୍ତ ସରକାରୀ ଉକ ବିଦ୍ୟାଲୟ

ପଡ଼ିଆଉଣ୍ଟ ତାଳଚେର ଅନୁଗୋଳ

ମୋ - ୯୫୫୨୯୮୭୭୩

ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ

ସବିତା ଜେନା

ଶାସ୍ତ୍ର କହେ, ବହୁତ ଜନ୍ମ ପରେ ସତ୍ତ୍ଵ କର୍ମର ପୁଣ୍ୟ ବଳରେ
ଜୀବ ମଣିଷ ଜନ୍ମ ପାଏ । କାରଣ ମଣିଷ ଜନ୍ମ ହେଉଛି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜନ୍ମ,
ମଣିଷ ହେଉଛି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବ । କାରଣ ମଣିଷ ଭିତରେ ରହିଛି
ବୁଦ୍ଧି, ଜ୍ଞାନ, ବିଜ୍ଞାନ, କଳା ସାହିତ୍ୟ ସାଧନ ପରି ଅଲୋକିକ ଶକ୍ତି,
ଯାହା ବଳରେ ସେ ବଳୀଯୁନ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ଠାରୁ
ବାରି ହେଇ ପଡ଼େ । ଅତିବଢ଼ି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଭାଷାରେ-

ମାନବ ଦେହେ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ

ଦେଖି ସନ୍ତୋଷ ଭଗବାନ ।

ମାତ୍ର ସବୁ ମାନବ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ନୁହଁନ୍ତି । ଯିଏ ସେହି ଶକ୍ତିର ଦୁରୁପ୍ୟୋଗ କରି
ଅନ୍ୟର ଅମଙ୍ଗଳ କରେ ସିଏ ମଣିଷ ରୂପରେ ପିଶାଚ । ଆଉ ଯିଏ ସେହି ଅଲୋକିକ ଶକ୍ତି
ଖଟେଇ ଅନ୍ୟର ହିତ ସାଧନ କରେ ସେ ଦୁଏ ପ୍ରକୃତ ମଣିଷ ବା ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ।

ତେଣୁ ଏ ଦୁନିଆରେ କୋଟି କୋଟି ମଣିଷ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ହେଇ
ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ଗଢା ହେବାର ମୂଳଭିତ୍ତି ସ୍ଥାପନ ହୋଇଥାଏ ପରିବାରରୁ ।
ଶୈଶବରୁ ବାଲ୍ୟକାଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପିଲା ଥାଏ କଞ୍ଚା ମାଟି ସଦୃଶ । ତାକୁ ପିତାମାତା ଓ
ପରିବାରର ଅନ୍ୟ ସଦସ୍ୟମାନେ ଯେଉଁପରି ରୂପ ଦେଇଥାନ୍ତି, ଶିଶୁ ସେହିପରି ଗଢ଼ି
ହୋଇଯାଏ । ଶିଶୁ ସର୍ବଦା ଅନୁକରଣ ପ୍ରିୟ । ତେଣୁ ପିଲାକୁ ଉଲ୍ଲ କଥା କହିବାକୁ କହି,
ନିଜେ ଖରାପ କଥା କହିଲେ ଏବଂ ସତ୍ତ୍ଵ କରିବାକୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ ନିଜେ ଅକର୍ମ,
କୁକର୍ମ ବା ଅପକର୍ମ କଲେ ପିଲା "ଉଲ୍ଲ"କୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଖରାପକୁ ଅନୁକରଣ କରିବ

ହିଁ କରିବ । ତେଣୁ ପରିବାର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟ ଉତ୍ସମ ଆଚରଣ କରିବା ଉଚିତ୍, ଯାହାର ପୁରୀବ ପିଲା ଉପରେ ପଡ଼ିବ । ପରିବାର ପରେ ବିଦ୍ୟାଳୟ ପିଲାଙ୍କୁ ଭଲ ମଣିଷ ଗଢ଼ିବାର କାରଣାନା ହୋଇଥାଏ । ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଲ ମଣିଷ ଗଢ଼ିବାର ଗୁରୁ ଦାୟିତ୍ବ ନ୍ୟସ୍ତ ଥାଏ ଗୁରୁ ବା ଶିକ୍ଷକ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଉପରେ । ସେଇଠାରେ ତା'ର ନୈତିକ, ବୌଦ୍ଧିକ, ସାମାଜିକ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପ୍ରାୟ ସବୁପ୍ରକାର ଜ୍ଞାନର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଘଟିଥାଏ । ତେବେ ମନ୍ଦ ପରିବେଶ, କୁସଙ୍ଗ କୁଣ୍ଡିକାରେ ପଡ଼ି ମଣିଷ ତା'ର ମଣିଷପଣିଆକୁ ଭୁଲିଯାଏ, ଭଲ ମଣିଷ ହୋଇ ନ ପାରି ନିଜେ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିରେ ଜୀବନ ବିତାଇବା ସହିତ ଅନ୍ୟ ଦୁଃଖର କାରଣ ହେଉଥାଏ ।

ଉଣେ ଭଲ ମଣିଷ ଆମେ କାହାକୁ କହିବା ? ଉତ୍ସମ ସ୍ଵରୂପ ଏହା କୁହାଯାଇ ପାରେ ଯେ ଭଲ ମଣିଷ ହେଉଛି ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି, ଯିଏ ଉତ୍ସମ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହେଉଥାଏ । ଯଥା - ନିଃସ୍ଵାର୍ଥପରତା, ପରୋପକାରୀ, ଧୈର୍ୟବାନ୍, ସହନଶୀଳ, ବ୍ୟବହାରରେ ଉତ୍ସମ ଆଚରଣ, ବିନମ୍ରତା, ପିତାମାତା, ଗୁରୁ ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କୁ ଉକ୍ତି ଓ ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିବା ଏବଂ ସର୍ବୋପରି କାହାକୁ ରକ୍ଷା ପରାୟଣ ନ ହେବା ଓ ଅନ୍ୟର କ୍ଷତି ନ କରିବା ସହିତ ହିତ ସାଧନ କରିବା । ତା ସହିତ ଦୁଃଖୀ ଜନ ପ୍ରତି ଦୟା, କ୍ଷମା ଓ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ମନୋବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟ କେବଳ ଭଲ ମଣିଷ ପାଖରେ ଥାଏ । ଉଣେ ଭଲ ମଣିଷ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସୀ ଓ ବିଶ୍ୱାସୀ ଉଭୟ ଗୁଣର ଅଧିକାରୀ ହେଉଥାଏ । ତା ମନରେ ଅହଙ୍କାରର ସ୍ଥାନ ନ ଥାଏ । ସତ୍ୟ, ଅହିଂସା ପରି ମହନୀୟ ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଭଲ ମଣିଷ ପାଖରେ ପରିଦୃଷ୍ଟ ହୁଏ । ଉତ୍ସମ ବୁଝାମଣା ସହିତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଭାବନା ତାକୁ ମହତ୍ ରୁ ମହତ୍ତର କରେ । ଉଣେ ଭଲ ମଣିଷ ହିଁ ନିଜର ଉତ୍ସମ କର୍ମ, ପରକୁ ସ୍ନେହ, ଶ୍ରୀରାମ ଓ ସହଯୋଗରେ ନିଜର, ପରିବାରର, ଦେଶର ତଥା ବିଶ୍ୱର ମଙ୍ଗଳ ସାଧନ କରିଥାଏ ।

ସତ୍ୟ ଓ ଅହିଂସାର ପୂଜାରୀ ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧି, ସେବା ଓ ମମତାର ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତ ମଦର

ଚେରେସା, ଉକ୍ଳଳମଣି ଗୋପବନ୍ଧୁ, ଉକ୍ଳଳ ଗୌରବ ମଧୁସୂଦନ, ବାଲକ ଧର୍ମପଦ, ବାଜି ରାଉଡ଼, ଏବଂ ଅନେକ ଜଣାଶୁଣା ଦେଶପ୍ରେମୀ ଜଣେ ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷର ଉଦାହରଣ ।

ଶେଷରେ ଏତିକି କୁହାୟାଇ ପାରେ ଯେ, ଧନ ଯୌବନ ଓ କ୍ଷମତା ବଳରେ ବଡ଼ଲୋକ ହେବା ଅପେକ୍ଷା ସୁଗୁଣର, ନିଜ ବିଦ୍ୟା ଓ ଧନର ସଦୁପଯୋଗ କରି ଭଲ ମଣିଷଟିଏ ହେବା ଅଧିକ ବାଞ୍ଛନୀୟ । କାରଣ ସେଥିରେ ମଣିଷ ଜୀବନ ସାର୍ଥକ ହୁଏ ।

ସବିତା ଜେନା
କେନ୍ଦ୍ରିୟ

ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ

ପଢ଼ାବତୀ ସିଦ୍ଧା

ଏହି ସଂସାରରେ ବହୁତ ପ୍ରକାର ଲୋକ ଅଛନ୍ତି । କେତେ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି କାହାର ନା କାହା ସହିତ ସମଞ୍ଜସ୍ୟ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧରଣର । କଥାରେ ଅଛି - ନାନା ମୁନି ନାନା ମତ । କାରଣ ମନ ଏକ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ମତ ପାର୍ଦ୍ଦକ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ ।

ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ସଂସାରରେ ବହୁତ କମ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷର ଲକ୍ଷଣ ବାରି ହୋଇପଡ଼େ ।

ଏହି ସ୍ଵାର୍ଥପର ଦୁନିଆଁରେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ହୋଇ ବଂଚିବା ବହୁତ କଷ୍ଟ ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦାୟକ । ଖରାପ ଲୋକମାନେ ଉଲ୍ଲ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ହଇରାଶ ହରକତ କରି ଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ କାହାରି ଉଲ୍ଲ ଦେଖି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଅନ୍ୟର ଉଲ୍ଲ ଦେଖି ରକ୍ଷାନ୍ତି ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ମିଛ କହି ଅସୁବିଧାରେ ପକାଇ ଥାଆନ୍ତି । ଯେପରି ଆମ ନାରାୟଣ ସାରଙ୍ଗୁ ମିଥ୍ୟାରୋପ କରି କେତେ କଷ୍ଟ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ସୁନା ସବୁବେଳେ ଚିକ ଚିକ କରେ ତାକୁ ନିଆଁରେ ପକାଇଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଚମକ ଦେଖାଯାଏ । ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ କଳା ବାଦଲ ଘୋଡ଼ାଇ ଥାଏ ଯେତେବେଳେ କଳା ବାଦଲ ହରିଯାଏ ସେତେବେଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆହୁରି ଅଧିକ ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ । ସେପରି ନାରାୟଣ ସାର ସାରା ସାହିତ୍ୟ ଜଗତକୁ ଆହୁରି ଦୀପ୍ତିମାନ ହୋଇ ଚମକାଉଛନ୍ତି । ସମଗ୍ର ସାହିତ୍ୟ ଜଗତର ସେ ହୀରା ଭଳି ଝଟକୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ମଧୁର କଥା ଭୋକିଲା ଲୋକର କ୍ଷୁଦ୍ରା ନିବାରଣ କରିବା ସଦୃଶ, ତୃଷ୍ଣାତର ଜଳ ସଦୃଶ ମନକୁ ଶାନ୍ତି ଦେଇଥାଏ ତାଙ୍କୁ ହିଁ କହନ୍ତି ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ।

ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷର ପରିଚୟ ନିଜର ବ୍ୟବହାରରୁ ଜଣାପଡ଼େ । ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ଯେତେ ଘାତପ୍ରତିଘାତ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ତାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରୁ ବିର୍ଦ୍ଦ୍ଧ ହୁଏନାହିଁ ।

ଭଲ ମଣିଷ ଆମେ କାହାକୁ କହିବା- ଯିଏ ଅନ୍ୟକୁ କଥାଦେଇ କଥା ରଖିଥାଏ, ମଧୁର କଥା ସର୍ବଦା ହସହସ ମୁଖରେ କହିଥାଏ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା, ମିଛ ଓ ଛଳନା ନକରିବା, ଯିଏ ରଣ ନେଇକି ସୁଖି ଥାଏ, ପ୍ରେମରେ ଯିଏ ଧୋକା ନଦିଏ, ସ୍ଵାର୍ଥରେ ଯିଏ ଅଛ ନ ହୁଏ, ଯାହାର ଉପରେ ହସ ଭିତରେ ବିଷ ନଥାଏ, ମନ ସର୍ବଦା ପରିଷ୍କାର ଥାଏ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ଭାବିଥାଏ, ଅସହାୟ ଲୋକଙ୍କୁ ସାହାୟ୍ୟ କରେ, ପରଦ୍ରବ୍ୟକୁ ଲୋଭ ନକରେ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦିଏ, ପରନିଧା ପରଚର୍ଚା ନକରେ, ବିପଦରେ ସାହାୟ୍ୟର ହାତ ବଢ଼ାଏ, କେବେହେଲେ କାହାକୁ ରାଗେ ନାହିଁ, କାହାକୁ ଘୃଣା କରେନାହିଁ, କରୁ ଭାଷା କହେନାହିଁ, ପରର ଦୁଃଖ ସହେ ନାହିଁ, ହିଂସା ଦ୍ୱେଷ ଗର୍ଭ ଅହଂକାର ରଖେ ନାହିଁ, ନାରୀକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥାଏ, ଧର୍ମ ସଂସାର ସଂସ୍କାରି ମାନି ଚାଲୁଥାଏ, କାହାକୁ କଷ୍ଟ ନଦେଇ ନିଜ ମୁଣ୍ଡକୁ ସବୁ ଦୋଷ ଆଣିଥାଏ, ଗୁରୁଜନ ବାପାମାଆଙ୍କୁ ଦେବତା ଭଲି ମାନୁଥାଏ ସେ ହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ଭଲ ମଣିଷ ।

ପଢ଼ାବତୀ ସିଦ୍ଧା

ଠାକୁରମୁଣ୍ଡା, ମୟୁରଭଣ୍ଡ

ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ

ରୀତା ଅପରାଜିତା ମହାନ୍ତି

ଉଗବାନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିରେ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବ ହେଉଛି ମଣିଷ । ଉଲ୍ଲ ମନ୍ଦ ଦୁଇ ପ୍ରକାର ମଣିଷ ଅଛନ୍ତି । ଯିଏ ବଡ଼ ଗୁରୁଜନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛିତ କରେ ସେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ।

ଯିଏ ଦୁଃଖ ସୁଖ ଦୁଇ ଅବସ୍ଥାରେ ବିଚଳିତ ହୁଏ ନାହିଁ । ତା ସୁମଣିଷର ଗୁଣ । ମିତ୍ର ଶତ୍ରୁକୁ ସମାନ ଭାବରେ ଦେଖିବା ଉଲ୍ଲ ମଣିଷର ଗୁଣ ।

ସେ ଅନୁକୂଳ ପ୍ରତିକୂଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବଦଳେ ନାହିଁ । ସେ ହିଁ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ।

ଯିଏ ନିଜ କଥା କେବଳ ଚିତ୍ରା ନ କରି ଅନ୍ୟ ବିଷୟରେ ଚିତ୍ରା କରେ, ସେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷରେ ଯାଏ । ସେ ପୁରାଣ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ସ୍ଵାଧ୍ୟାୟ୍ୟ କରେ । ସେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ।

ସେ କେବଳ ନିଜ ଖାଇବା, ନିଜ ଘର, ନିଜ ଗାଡ଼ି, ନିଜ ପ୍ରାଣପାଇଁ ଚିତ୍ରା କରେ ସେ ଅସୁର ସ୍ଵଭାବର ବ୍ୟକ୍ତି । ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ଶାନ୍ତ ଧୀର ହୁଏ । ମଦ ମିଛ ପାପଠୁ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ଦୂରେଇ ରୁହେ । କାମ ରାଗ ଆଦି ଆଚରଣରୁ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ଦୂରେଇ ରୁହେ । କିନ୍ତୁ ମନ ସ୍ଵାଭାବ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ଖାଇବା ପାଇଁ ବଞ୍ଚେ ।

ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିଚାଲେ ଉଗବାନ ଅର୍କନା ପଦ ସେବନରେ ସମୟ ବିତାଏ । ସେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ସେ ହିଁ ସୁଖୀ ।

କେବେ ମଣିଷ ଅହଂକାର କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କାରଣ ଅହଙ୍କାର ପାଉଁଶ ତଳେ ନିଆଁ ପରି ମଣିଷକୁ ଜାଳିଦିଏ । ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ଅହଙ୍କାର କରେ ନାହିଁ । ଉଲ୍ଲମଣିଷ ତାର ଚିତ୍ରା ଚେତନାକୁ ଚିତ୍ରାମଣିକୁ ଅର୍ପଣ କରେ । ଆମ ଶରୀର ଏକ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ପରି ।

ଏହାର ଚାରୋଟି ଘୋଡା

୧/ସତ୍ୟ

୨/ଶାନ୍ତି

୩/ଦୟା

୪/କ୍ଷମା

ମନ ଦଉଡ଼ିରେ ଭଲ ମଣିଷ ସତ୍ୟ, ଶାନ୍ତି, ଦୟା କ୍ଷମାକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିଥାଏ । ସେ ଅବିଦ୍ୟାକୁ ତ୍ୟାଗ କରେ । ଗୋପୀଙ୍କ ପରି ଭକ୍ତି ଭଲ ମଣିଷ ଗୁଣ । ତାହେଲେ ସେ ପ୍ରକୃତ ଭଗବାନକୁ ପାଇପାରେ । ଭଲ ମଣିଷର ଲକ୍ଷଣ;

ମନସ୍ୟ ଏକମ

ବଚସ୍ୟ ଏକମ

କର୍ମସ୍ୟ ଏକମ ।

ଏସବୁ ଯିଏ ଏକ ରଖେ ସେ ଭଲ ମଣିଷ । ସେ ଦାନଧର୍ମ କରେ ସେ ହିଁ ଭଲ ମଣିଷ ଜଳଛନ୍ତୁ ଦାନ, ଅନ୍ତିମ ଦାନ, ରକ୍ତ ଦାନ ସବୁ ମହୁଡ଼ ଦାନ ।

ଦାନ ବି ସତ ପାତ୍ରରେ ଦେବା ଉଚିତ । ଯିଏ କେବଳ ଭଗବାନ ଉପରେ ସତ୍ୟ ସମର୍ପଣ କରେ ଭଗବାନ ତାର ସବୁ ଦେଖନ୍ତି । ପଞ୍ଚଭୂତର ଶରୀର ଦିନେ ସେଇରେ ଲୀନ ହେବ । ଆମେ ବିଷୟ ବାସନାରେ ମୋହିତ ହୋଇ ଭୁଲ ପଥରେ ଯାଉ । ଭଲ ମଣିଷ ତିନୋଟି ତ୍ୟାଗ କରେ । ରାଜସ୍ଵିକ ତ୍ୟାଗ, ତାମସ୍ଵିକ ତ୍ୟାଗ ଓ ସାତ୍ତ୍ଵିକ ତ୍ୟାଗ ସେ ତ୍ରୈ ଭଲ ମଣିଷ ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର -୨୧

ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ

ହୁମୁରୀ ସାହୁ

"ମାନବ ଜୀବନ ହୁହଁ ଇ କେବଳ

ବର୍ଷ ମାସ ଦିନ ଦଣ୍ଡ,

କର୍ମ ଜୀଏଁ ନର କର୍ମ ଏକା ତା'ର

ଜୀବନ ର ମାନଦଣ୍ଡ ॥"

ଧରାଧାମରେ ସୃଷ୍ଟି ଜୀବନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଣିଷ

ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବ । ଏହି ବିଶାଳ ପୃଥିବୀରେ କୋଟିପୁଣ୍ୟ ବଳେ ମଣିଷ ଜନ୍ମ ପାଇଥାନ୍ତି । ଯାହା ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି । କାରଣ ମଣିଷର ବୁଦ୍ଧି, ବିବେକ, ଆଚାର ବିଚାର, ଚାଲିଚଳଣୀ, ଭଲମନ୍ଦ, ନ୍ୟାୟ ନିଷ୍ଠାତି, ଦୟା, କ୍ଷମା, ହସକାନ୍ଦ, ଆଦି ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ! ସେ ଜଣେ ସାମାଜିକ ପ୍ରାଣୀ । ସମାଜ ବ୍ୟତିରକେ ଜୀବନ ପଶୁତୂଳ୍ୟ । ସେ ମଧ୍ୟ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରି ତା'ର ପାରିବାରିକ ଗୁଡ଼ୁରାଣ ମେଘାଇ ଥାଏ । ଆଉ ମଧ୍ୟ ମନର ଭାବକୁ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ସୁନ୍ଦର ସାବଳୀଳ ଭଙ୍ଗରେ ମଧୁର କଣ୍ଠରେ ପରିପ୍ରକାଶ କରିପାରିଥାଏ ।

ମନରେ ପୁଣ୍ୟ ଆସିଥାଏ, ମଣିଷ ତ ମଣିଷ ! ପୁଣି ଭଲମଣିଷ କ'ଣ ? କିଏ ହୋଇପାରେ ? ତା'ର ସଂଜ୍ଞା କ'ଣ ଓ କିପରି ? ଆଜ୍ଞା ଅଛି !

"ଯେଉଁ ମଣିଷ, ନିଜ ପାଖରେ ଦୟା, କ୍ଷମା, ସହଦଶୀଳତା, କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତା, ପରୋପକାରୀ ଭାବ, ସେବା ମନୋବୃତ୍ତି, ସତ୍ୟବାଦୀତା, ଜୀବେ ଦୟା ଭାବ, ଦେଶପ୍ରେସ ଭାବ, ଆଦି ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ମନୋବୃତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ *ଭଲ ମଣିଷ*ର ଆଖ୍ୟା ଦିଆଯାଏ । ସେମାନଙ୍କର କର୍ମଫଳ ତାଙ୍କୁ ଚୀର ଆମର କରିଦିଏ ।

ଯେମିତି କି, କଥା ଅଛି -

"ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ଦେହ ବହି

ଦେବତା ହେଲେ ହେଁ ମରଇ ।"

ସେମାନଙ୍କ କର୍ମ ଆଜି ଆମର କରିଛି । ସେମାନେ ମରି ସୁଦ୍ଧା ଆମର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଆଖ୍ୟା ଦିଆଯାଇଛି ।

ଠିକ୍ ସେହିପରି, ଶିଶୁଟିଏ ଜନ୍ମ ହୋଇ ପରିବାର ଜନଙ୍କ କୋଳରେ ବଡ଼ ହୁଏ । ତା'ପରେ ବଡ଼ ହୋଇ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଯାଏ, ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଯାଏ, ତା'ର ପରିବେଶର ମାଟି, ପାଣି ପବନରେ ନୀତି ଆଦର୍ଶରେ ନିଜକୁ ଖାପଖୁଆଇ ଚାଲିଥାଏ । ବୟସାନୁସାରେ ଯୁଗୋପ୍ୟୋଗୀ ସମାଜ ସହ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରି ମଣିଷ ସୁଲଭ ଗୁଣର ସେ ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରେ । ଦେଶପ୍ରେମ ଭାବରେ ନିଜକୁ ସମ୍ମାଳି ସାମାଜିକ ପ୍ରାଣୀଟିଏ ବୋଲି ସମତୁଳ କରିଥାଏ ।

ଯେମିତି "ତୁଳସୀ ଦୁଇ ପତ୍ରରୁ ବାସିଥାଏ ।" ଠିକ୍ ସେହିପରି ଶିଶୁଟିଏ ପରିବାର, ବିଦ୍ୟାଳୟ, ହେଉ ବା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ, ସମାଜର ସାମାଜିକ ଚଳଣିରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଖରେ ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ । ଶୋଭା ପାଇଥାଏ ତାଙ୍କ ଭଲ ଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକ । ଯେମିତି "ତୁଣ୍ଡ ବାଇଦ ସହସ୍ର କୋଷ" । ସେହିଭଳି ମଣିଷ ସୁଲଭ ଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣଙ୍କର ତୁଣ୍ଡ ମଧୁର, ଗୁଣ ସୁନ୍ଦର, ଗୁରୁ ଗୁରୁଜନେ ଯଥା ସମ୍ମାନ ଓ ଭକ୍ତି, ଦୀନ ଦରିଦ୍ରଙ୍କ ଠାରେ ସେବା ମନୋବୃତ୍ତି, ଆଚାର ବିଚାରେ ନ୍ୟାୟ ବନ୍ତ ଓ ଧର୍ମବତାର, ମନରେ ଭାଇଚାରା ଭାବ ଆଦି ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଧିବା ମଣିଷ ହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ଜଣେ *ଭଲ ମଣିଷ* ।

ହୁଏତ ସେ ଜଣେ ନାରୀ ହେଉ ବା ପୁରୁଷ ! ଯାହାଙ୍କର ସୁଗୁଣ କାମିନୀ ଫୁଲର ସୁଗନ୍ଧ ପରି ବିଛୁରିତ ଜନ ମାନସରେ ବା ତୁଣ୍ଡରେ ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ହୋଇଯାଏ, ସମସ୍ତ ମୁକ୍ତ କଣ୍ଠରେ ସ୍ଵୀକାର କରନ୍ତି, ଅମୁକ ବାବୁ/ବାବୁଆଣୀ ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ !

ଆଉଥରେ ଜନ ସମାଜରେ ନିଜର ସୁନ୍ଦର ସୁଗୁଣ ପରିପ୍ରକାଶ ହେବାର ଶୁଣି

ଦେଲେ, ସେ ନିଜକୁ ସୁନାମ ଧନ୍ୟ ମନେ କରନ୍ତି । ଆହୁରି ଭଲ କାମରେ ନିଜକୁ ନିଯୋଜିତ କରିଦିଅଛି ।

ଆଜିର ସମାଜରେ ଭଲ ମଣିଷ ଖୋଜା ଚାଲିଛି । କାରଣ ଯୁଆଡ଼େ ଚାହିଁବା, ଯାହାକୁ ଦେଖିବା, ଯେଉଁଠି ଶୁଣିବା କିଏ ବା ଭଲ ମଣିଷ । ମଣିଷ ପଣିଆର ଝଲକ ବଖାଣିବା କଷ୍ଟ ସାଧ୍ୟ । ଶାନ୍ତିରେ ଜୀବନ ବିତାଇବା ସହଜ ନୁହେଁ । ତୋରି, ନାରୀ, ରାହାଜାନୀ, ଡକାୟତି, ହତ୍ୟା, ଲୁଣ୍ଠନ, ଅନ୍ୟାୟ ଅତ୍ୟାଚାର, ଶୋଷଣ ଦେଖାଯାଉଛି ।

ଯେତେବେଳେ ଦେଶ ସ୍ଵାଧୀନତା ପାଇବା ପାଇଁ ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖିଥିଲେ, ତାଙ୍କର ମଧୁର ବାଣୀ ଜନମାନସପଟରେ ହୃଦୟକୁ ଛୁଇଁ ଯାଇଥିଲା । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ମହାତ୍ମା ଆଖ୍ୟା ଦେଇଥିଲେ । ଆଜିମୁକ୍ତା ଆମେ ସମସ୍ତେ ସମ୍ମାନ ସହିତ ସ୍ମୃତିରେ ସାଇତି ରଖି, ତାଙ୍କର ଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକ ସ୍ମୃତିର କରୁଅଛେ ।

ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆଜି ସୁଦ୍ଧା ଆଉ ଜଣେ ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ ! ଯିଏ କି ଆମ ଦେଶଜାତିର ମାନ ବଡ଼ାଇବାରେ ସହାୟକ ହେବ ।

ସମସ୍ତେ ଜଣେ *ଭଲ ମଣିଷ*ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିବୋ ।

କଥାରେ ଅଛି;

"ଧିଲେ ଥାଉ ପଛେ

ରୂପ ସୁନ୍ଦର

ଚରିତ୍ର ନ ଧିଲେ

ସବୁ ଅସାର ।"

ତେଣୁ ଶୋଷରେ ମୋର ନିଜସ୍ଵ ମତରେ କହିବାକୁ ଚାହେଁ କି; ଜଣେ ଚରିତ୍ର ବାନ୍‌
ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ସତରେ *ଭଲ ମଣିଷ* ଅଟେ ।

ଖୋଜିବା

କିଛି କଥା କିଛି ବ୍ୟଥା

ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ପଙ୍କନାୟକ

ଓଡ଼ିଆ ଚଳକିତ୍ର ଜଗତର ତୁଳା ବିବାଦ ଦାଣ୍ଡରେ ପଡ଼ି ହାଟରେ ଗଡ଼ୁଛି । ସବ୍ୟସାଠୀ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ ନିର୍ମାଣାଧୀନ "ରାଣ୍ଟିପୁଅ ଅନନ୍ତା" ଚଳକିତ୍ର ଆଜି ବିବାଦରେ । ଯାହା କେବଳ ଚଳକିତ୍ର ଜଗତରେ ସୀମିତ ନ ରହି ସାହିତ୍ୟକ ଜଗତକୁ ଆଛାଦିତ କରି ସାରିଛି । ଦୈନିକ ଅନେକ ଆଲୋଚନା, ପର୍ଯ୍ୟାଲୋଚନା, ତର୍କ ଓ ବିତର୍କ ସମଗ୍ର ମିଡ଼ିଆ ଜଗତରେ ଛାଇ ଯାଇଛି । ଏହି ଧାରା ଆଦୌ ଶୁଭଙ୍କର ଓ ଶୋଭାନୀୟ ନୁହେଁ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ଵାର୍ଥ ଓ ରାଗର ବୋଲୁରେ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଲାଞ୍ଛିତ ହେଉଛି । "ରାଣ୍ଟିପୁଅ ଅନନ୍ତା" ହେଉଛି ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟରେ ଏକ ରୂପି, କୌଣସି ଚଳକିତ୍ରର ନାମ ସଂପୃକ୍ତ ଭାଷାର ଗୋଟେ ରୂପି ଭାବରେ ନାମିତ ହେଲେ କୌଣସି ବି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । କାରଣ ଏହା ସାହିତ୍ୟଭିତ୍ତିକ ନାମକରଣ । ଏହି ଶବ୍ଦ ସମ୍ମଳିତ ରୂପିର ବ୍ୟବହାର ହେଉଛି ଜଣେ ଲେଖକ କିମ୍ବା ଚଳକିତ୍ର ନିର୍ମାତାଙ୍କ ସୃଜନଶୀଳ ସ୍ଥାଧୀନତା । ଯଦି ସମ୍ମର୍ଶ ରୂପି ଭିତରୁ କେବଳ "ରାଣ୍ଟି" ଶବ୍ଦଟିକୁ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥାନ୍ତା ତେବେ ଏହା ଗ୍ରୁହଣୀୟ ହୋଇନଥାନ୍ତା । ଯେହେତୁ ଚଳକିତ୍ରଟିର ନାମକରଣରେ ସମ୍ମର୍ଶ ରୂପିଟି ବ୍ୟବହାର ହୋଇଛି, ତେଣୁ ଏହି ନାମକରଣ ସର୍ବାଦେହ ଗ୍ରୁହଣୀୟ । ଆମେ ଓ ଆମ ପିଲାମାନେ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଏହି "ରାଣ୍ଟିପୁଅ ଅନନ୍ତା"କୁ ପଢ଼ି ଆସିଛନ୍ତି । କାହିଁ ଏହି ରୂପି କେବେ ବି ଆମକୁ କି ଆମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କୌଣସି କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଚଳିତ କରିନାହିଁ । ଏହାଛନ୍ତା ଯଦି ସିନେମା ଟାଇଟଲଟି ଭୁଲ, ତେବେ ସେଇପାଇଁ ଚଳକିତ୍ରର ନାମକରଣ ଠିକ୍ ଭୁଲ ବାଛିବା ପାଇଁ ଗୋଟେ ସେନ୍‌ସର୍ ବୋର୍ଡ ଅଛି,

ସେମାନେ ତାହାର ବିଚାର କରିବେ । ମତେ ଲାଗୁଛି, କିଛି ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ଥାର୍ଥକୁ ନେଇ ଏହି ବିବାଦ ଆଜି ମୁଣ୍ଡ ଚେକିଛି । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପ ଭିତରୁ କେବଳ "ରାଣ୍ୟ" ଶବ୍ଦଟିକୁ ନେଇ ଯେଉଁ ନାଟକ କରୁଛନ୍ତି, ଏଥିରୁ ଜଣା ପଡ଼ୁଛି ସେ ଜଣେ ଅଙ୍ଗାନୀ । ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଉପରେ ତାଙ୍କର ଟିକେ ବି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ନିଜକୁ ପ୍ରକୃଷ୍ଟିତ କରନ୍ତୁ ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ । ଅଯଥା ନାଟକ କରନ୍ତୁନି ନିଜକୁ ମହାଜ୍ଞାନୀ ଭାବିକି । ମୋ ମତରେ ସେ କିଏ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ଏହି ରୂପି କୁ ନେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେଇବାକୁ ? ଅଳ୍ପ ବିଦ୍ୟା ଭୟଙ୍କରୀ । ସାହିତ୍ୟର ମହାଦ୍ୱାମ ମାନଙ୍କ ସହିତ ଆଲୋଚନା କରି ନିଜ ସାହିତ୍ୟକ ଜ୍ଞାନ ଓ ଧାରଣାର ସଙ୍କୁଚିତ ପରିପିକୁ ପରିବ୍ୟାପ୍ତ କରନ୍ତୁ । ସାହିତ୍ୟରେ ରୁଚି ରଖୁଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ହିସାବରେ ଏହା ମୋ ହୃଦୟର କିଛି ବିଷ୍ଣ୍ଵାରଣ । ଦେହକୁ ନେବେନି...

ମଙ୍ଗଳାଯୋଡ଼ି, ଖୋରଧା, ଓଡ଼ିଶା

ଦୂରଭାଷ - ୯୪୩୭୧୮୩୯୩୭

ବହୁ ଅର୍ଥବୋଧକ ଗୀତ

ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ଜିଲ୍ଲାକାରୀ

(ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଳଙ୍କାର ରଚନା)

ଘେନ ବିବୁଧେ ଦୁଇ ଅର୍ଥ ବୋଧକ

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଗୀତ ଧୀରେ ଧୀରେ

ବିପ୍ରଳାପ କରୁଛନ୍ତି ଭୀରୁ-ବର

ଭୀରୁ-ବର ଯେ ରାଗରେ । ୧

ବିପ୍ରଳାପ- ପ୍ରଶନ୍ତ ସ୍ନେହ କଥାବାର୍ତ୍ତା, ବିରୋଧ ବଚନ, ଭୀରୁ - ନାରୀ, ଭୟାଳୁ,
କାପୁରୁଷ, ରାଗ - ପ୍ରୀତି/ ସ୍ନେହ, କ୍ରୋଧ ।

ପଣ୍ଡିତ ଜନ ! ଏହି ପଦମାନ ଦୁଇ ବା ବହୁ ଅର୍ଥବୋଧକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଳଙ୍କାରରେ
ରଚନା ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ବୁଝିରେ ଅତି ଧିରତା ସହିତ ଗ୍ରୁହଣ କରନ୍ତି । ଶୁଭାଶୁଭ,
ବିରୋଧ ବଚନ / ପ୍ରଶନ୍ତ ବାଣୀରେ ସ୍ନେହରେ ଓ କ୍ରୋଧ ଦୁଇ ଅର୍ଥରେ ଆଳାପ କରୁଛନ୍ତି
ନାରୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠା/ ବଡ଼ ଭୟାଳୁ ଓ କାପୁରୁଷ / କାମିନୀ ବର ଅର୍ଥାତ୍ ତାର ବା ଅନ୍ୟ କାହା
ପଢ଼ି ହୋଇ ଥାଇପାରେ !

କହେ ବାମା ରାମ ଲୋଚନ ଚଲାଇ

ବୁଡ଼ି ରହ ଭଗାବିଷ୍ଟରେ

ଜୈବାତୃକରେ ଜୀବନ ଶେଷ ହେଉ

ଜୀବ ଯାଉ କବନ୍ଦରେ । ୨

ଭଗ - କାମ, ଔରାର୍ଯ୍ୟ

ଜୈବାତୃକ- ଦୀର୍ଘାୟୁ ଅଷ୍ଟି

କବନ୍ଦ- ମସ୍ତକ ବିହୀନ ଶରୀର, କଳା

ମୃଗ ନୟନା ବାମା କହୁଛି,

୧ମ ଅର୍ଥ - ତୁ ଏଣ୍ଟର୍‌ପର୍ଯ୍ୟର ସମ୍ବ୍ରଦରେ ବୁଡ଼ି ରହ, ତୋର ଜୀବନ ଦୀର୍ଘୀୟ ହେଉ,
ସାରା ଜୀବନ କଳା/ ନୃତ୍ୟ ଗୀତ ଜ୍ଞାନ ବିଦ୍ୟାଦି କଳାରେ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ ହେଉ ।

୨ୟ ଅର୍ଥ - ତୁ ସର୍ବଦା କାମରେ ବୁଡ଼ି ରହ, ସାରା ଜୀବନ ଅଣ୍ଟାଇ ଖାଇ ବଞ୍ଚେ,
ଆଉ ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ଶିର ଛେଦ ହେଇକି ମୃତ୍ୟୁ ହେଉ ।

ତୋର ସୁତ ସୁତା ସୁଜନ ଦୁହିତା

କାଣ୍ଡ ଦାନେ ଜୀବ ଯାଉ

କଣାଟି ବହୁ ସଂଖ୍ୟାରେ ମାଳ ମାଳ

ଗୃହାଙ୍କନେ ରାତ୍ରି ଥାଉ । ୩

କାଣ୍ଡ- ବାଣ, ଜଳ

କଣାଟି- ପୁଣ୍ଡିତ ଲତା ପୁଣ୍ଡି, ସଙ୍କଟ

୧ମ ଅର୍ଥ - ତୋର ଜୀବନ ଗଲା ବେଳକୁ ତୋର ପୁତ୍ର କନ୍ୟା ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ଲୋକ ଜଳ
ପିଆଇଲେ ନିଷ୍ଠିତ ହୋଇ ସୁଖରେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକ ଦ୍ୟାଗ କର । ପୁଣ୍ଡିତ ଲତା ପୁଣ୍ଡି ତୋର
ଘର ଅଗଣାରେ ମାଳ ମାଳ ହେଇକି ଘରର ସୋନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି କରାଉ ।

୨ୟ ଅର୍ଥ - ତୋର ପୁତ୍ର କନ୍ୟା ସ୍ତ୍ରୀ ନିଜ ଲୋକ ତୋତେ ଶର ବିଜ କରି ମାରନ୍ତି,
ତୋର ଘରେ ବହୁତ ସଂଖ୍ୟାରେ ସଙ୍କଟମାନ ମାଡ଼ି ଆସୁ ।

ଚର୍କଣ୍ଡ ତୋତେରେ ବିରୁଧ ବୋଲିଣ

ନଗରେ ବାତ୍ରୁ ବାଜଣା

ତୋର ଦୃଦୟ ଅନ୍ତରେ ଜ୍ୟା ବସନ୍ତ

କବିରେ ଯାଆ ତୁ ଗଣା । ୪

ଜ୍ୟା- ସରସ୍ଵତୀ, ପିଶାଚ

ବିବୁଧ- ପଣ୍ଡିତ, ବିଚପ

କବି - ସାଂଖ୍ୟବାନ, ଖଳ

୧ମ ଅର୍ଥ - ପଣ୍ଡିତ ବୋଲି ଲୋକମାନେ ତୋର ଚର୍କା କରନ୍ତୁ, ଏହା ଅଞ୍ଜଳ ସାରା ହୁରି ପଡ଼ିଯାଉ । ତୋର ହୃଦୟ ଭିତରେ ମା ସରସ୍ଵତୀ ବାସ କରନ୍ତୁ, ତୁ କବି/ ପଣ୍ଡିତରେ ଗଣା ହୁଅ ।

୨ୟ ଅର୍ଥ - ତୁ ବିଚପ ବୋଲି ନଗର ସାରା ଲୋକ ଚର୍କା କରନ୍ତୁ, ତୋର ହୃଦୟ ଭିତରେ ପିଶାଚ ବାସ କରୁ ଓ ତୁ ଖଳମାନଙ୍କ ଗୋଷ୍ଠୀରେ ଗଣା ଯା ।

ତପନ ଜୀବନ ଭୋଗ କର ତୁହି

ନନ୍ଦିନୀ ରସରେ ଭାସି

ତୁଙ୍କ ମାନବ କହନ୍ତୁ ତୋତେ ସର୍ବେ

କାଳ ଗର୍ଭେ ଯାଅ ମିଶି ।୫

ତୁଙ୍କ- ଶୋଭା, ପାଷାଣ

କାଳ- କୃଷ୍ଣ, ମୃତ୍ୟୁ

ତପନ- ନର୍କଭେଦ, ଆରୋଗ୍ୟ

ନନ୍ଦିନୀ- ପଦ୍ମିନୀ, ସିଦ୍ଧୁ

୧ମ ଅର୍ଥ - ଆରୋଗ୍ୟରେ ତୁ ଜୀବନ ଯାପନ କରେ, ପଦ୍ମିନୀ କନ୍ୟା ଲାଭ କର ତାର ସୁଖ ଭୋଗ କରେ, ତୋତେ ସୁନ୍ଦର ପୁରୁଷ ବୋଲି ସମସ୍ତେ କହନ୍ତୁ, ତୁ ଶେଷରେ କୃଷ୍ଣ ପାଦରେ ଶରଣ ଯା !

୨ୟ ଅର୍ଥ - ନର୍କରେ ତୋର ଜୀବନ କଷ୍ଟ ପାଉ, ତୋତେ ଲୋକମାନେ ପାଷାଣ ବୋଲି କହନ୍ତୁ, ତୁ ସମୁଦ୍ରରେ ଭାସି କାଳଗର୍ଭରେ ଲୀନ ହେଇଯା ।

ପୁଣ୍ୟଜନ ତୋତେ କରନ୍ତୁ ଗ୍ରହଣ

ରାମ ପରି ଲଭ ଭାଗ୍ୟ

ଆଶ୍ୱ ପୁଷ୍ଟ ହେଉ ଶମନ ସଙ୍ଗରେ

କାନନ ବାସର ଯୋଗ । ୭

ପୁଣ୍ୟଜନ- ସାଧୁ ବ୍ୟକ୍ତି, ଅସ୍ତ୍ର

ରାମ - ବଳରାମ, ହରିଶ

ପୁଷ୍ଟ - ବିକାଶ, ନୟନ ରୋଗ

ଶମନ - ଯମ, ଶାନ୍ତି

କାନନ - ଘର, ବଣ

୧ମ ଅର୍ଥ - ତୋତେ ସାଧୁମାନେ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁ ସାଧୁ ମେଳରେ ରହ,
ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପରି ରାଜ ଭାଗ୍ୟ ଆସୁ, ତୋର ବିକାଶ ହେଉ ଓ ଶାନ୍ତିର ସହିତ ରହ ଘରେ
ବାସ କର ।

୨ୟ ଅର୍ଥ - ତୋର ଯମ / ମୃତ୍ୟୁ ସହିତ ଭେଟ ହେଉ, ବନର ତୋର ବାସ ହେଉ,
ମୃଗ ପରି ଭୟରେ ଜୀବନ ବଞ୍ଚି, ତୋତେ ଅସ୍ତ୍ରମାନେ ଭକ୍ଷଣ କରନ୍ତୁ ।

କୋଟି ମୁଦିର ସୁନ୍ଦର ଇଶ ହୁଅ

ପୁରୁଷ ଭଲ୍ଲ ବୋଲାଅ

ରସ ଅଶନ ଭକ୍ଷଣ କରି ହେଲେ

ନର-ଜୈଷ ନୁହଁ ହୁଅ । ୭

ମୁଦିର- ମୂର୍ଖ, ମଦନ

ଭଲ୍ଲ- ଭାଲୁ, ଭତ୍ତମ

ରସ- ସ୍ଵାଦୁ, ବିଷ

ଜୈଷ୍ଠ- ଅଭିବୃଦ୍ଧି, ଶ୍ରେଷ୍ଠ

୧ମ ଅର୍ଥ - ତୁ ସୋନ୍ଦର୍ୟରେ କୋଟି କୋଟି କନ୍ଦର ସୁନ୍ଦରଙ୍ଗ ଇଶ୍ଵର ହୁଅ, ପୁରୁଷ ଉତ୍ୱମ ବୋଲାଅ ! ସ୍ଥାପ୍ତ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ଭୁଣ୍ଡି ରହ ଓ ନର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲାଅ ।

୨ୟ ଅର୍ଥ - କୋଟି କୋଟି ମୂର୍ଖ ମାନଙ୍କର ତୁ ଇଶ୍ଵର ହୁଅ ଅର୍ଥାତ୍ ମହାମୂର୍ଖ ହୁଅ, ତୋତେ ଲୋକେ ଭାଲୁ ମଣିଷ କହନ୍ତୁ ! ବିଷ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ତୁ ଅଳ୍ପ ବୟସରେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡ଼ି !

ରାଗରେ ରାଗ ଦୁଇ ଗୁଣ ହୋଇଶି

ଯୁବକ ଭାଷେ ଏମନ୍ତ

ଖଞ୍ଜନାକୀ ବୋଲନ୍ତ ସମସ୍ତେ ହେଉ

ପୁଷ୍ଟକ ହୀରକ ପ୍ରାପ୍ତ । ୮

ଖଞ୍ଜନ - ସର୍ପ, ଖଞ୍ଜନପକ୍ଷୀ

ପୁଷ୍ଟକ- ନେତ୍ର ରୋଗ, ରତ୍ନ କଙ୍କଣ

ହୀରକ- ବଜ୍ର , ହୀରା

୧ମ ଅର୍ଥ - ଯେତେ ପ୍ରେମରେ ନାରୀ କହିଲା, ତାର ଦୁଇ ଗୁଣ ସ୍ଥେତ୍ରେ ପୁରୁଷ କହୁଚି ପୃତ୍ୟୁତ୍ତରରେ ! ତୋତେ ସମସ୍ତେ ଖଞ୍ଜରୀଟ ନୟନା ବୋଲି ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି । ତୋତେ ରତ୍ନ କଙ୍କଣ ଓ ହୀରା ରତ୍ନ ମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉ ।

୨ୟ ଅର୍ଥରେ - ଯେତିକି କ୍ରୋଧକରି ନାରୀ ଏତେ କଥା କହିଲା ପୁରୁଷ ଦୁଇଗୁଣ କ୍ରୋଧ କରି କହୁଚି, ତୋତେ ଲୋକମାନେ ସର୍ପ ନୟନା କହନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ବାଛନ୍ତ ବା ନିଦା କରନ୍ତ ତୋର ଆଖିକୁ, ତୋର ଆଖି ରୋଗ ହେଉ । ବଜ୍ରାଘାତରେ ତୋର ମରଣ ହେଉ ।

କାତ୍ୟାୟନୀ ହୋଇ ରହ ତୁ ସଂସାରେ

ତୋତେ ସେହି ମତେ ମଣି

ତୋର ଆଶ୍ରୟ ନିଅନ୍ତ ପାଇଁ ଯେତେ
ବିଚପୀ ପରାୟେ ଗଣି । ୯

କାତ୍ୟାୟନୀ - ଦୁର୍ଗା, ବିଧବା
ବିଚପୀ- ଗଛ, ବିଚପ ନାରୀ

୧ମ ଅର୍ଥ - ସଂସାରର ଲୋକମାନେ ତୋତେ ମା ଦୁର୍ଗା ସମାନ ଜ୍ଞାନ କରନ୍ତି ଓ
ସମ୍ମାନ କରନ୍ତି, ତୁ ଗଛ ଭଳି ସମସ୍ତ ଭ୍ରମଣକାରୀ/ପଥିକଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୟ ପ୍ରଦାନ କର !

୨ୟ ଅର୍ଥ - ତୁ ବିଧବା ହୋଇ ସଂସାରରେ ରହ, ତୋତେ ବିଚପୀ ପରି ଲୋକ
ମାନେ ଜ୍ଞାନ କରି ତୋର ଆଶ୍ରୟ ନିଅନ୍ତ ।

ପ୍ରୀୟ ଖାଇ ରହ ମହାସୁଖୀ ହୋଇ

କୁବେର ବସୁ ତ ସ୍ଵାନ୍ଧେ
ଚଞ୍ଚିଲା ଯାହା ଦାନ କରନ୍ତି ତୁହି
ଦାନ କର ସ୍ଵପ୍ନସ୍ଥିତେ । ୧୦

ପ୍ରୀୟ- ପତି/ଧର, ଔଷଧ
କୁବେର - କୁତ୍ତ, ଧନପତି
ଚଞ୍ଚିଲା - ବିଦ୍ରୁଳି, ଲକ୍ଷ୍ମୀ
ଦାନ- ଛେଦନ, ଦତ୍ତ

୧ମ ଅର୍ଥ - ତୁ ଔଷଧ ସେବନ କରି ନିରାମୟ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବା ସହିତ ତୋର
ସ୍ଵକ୍ଷରରେ କୁବେର ବସନ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁ ଧନବତୀ ହୁଅ । ମା ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ପରି ତୁ ଲୋକ ମାନଙ୍କୁ
ଧନ ଦାନ କରେ ।

୨ୟ ଅର୍ଥ - ତୁ ସ୍ଵାମୀ ଘାତିନୀ ହୋଇ ବଞ୍ଚି, ତୋର କାନ୍ଦରେ କୁର୍ବଜ ସୃଷ୍ଟି ହେଉ ।
ବିଦ୍ରୁଳି ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରାଣ ଘାତକ ହେଲା ପରେ ତୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାଣୀ ଘାତିନୀ ହେବୁ !

ସମୁଛ୍ଯେ ପୂରିତ ଯୁବକ ନାରୀ

ନାକ-ଶିରୀ ଦାନୀ ହେଲେ

ହାସ୍ୟ ଭାଷ୍ୟ ରସ ଅଳଙ୍କାର ଶୈଳେ

ଗୀତରେ ପ୍ରଦୀପ ବୋଲେ । ୧୧

ସମୁଛ୍ଯ - ଉତ୍ସାହ, ବିରୋଧ

ନାକ- ନାସା, ସ୍ଵର୍ଗ

୧ମ ଅର୍ଥ - ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ମନ ଉତ୍ସାହରେ ଭରିଗଲା, ଦୁହଁ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଗ ସ୍ଥାନ ଅନୁଭବ କରାଇଲେ, ଏଇ ହାସ୍ୟ ରସକୁ ପ୍ରଦୀପ ଅତି ଆନନ୍ଦର ସହିତ ରଚନା କରିଛି ।

୨ୟ ଅର୍ଥ - ଦୁହଁ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ବିରୋଧ କରି ନାକ କଟା କଟି ହେଲେ ବା ଅପମାନ କରା କରି ହେଲେ । ଏଇ ଦୁଇ ଅର୍ଥ ବୋଧକ ଶୈଳେ ଅଳଙ୍କାର ଗୀତକୁ ପ୍ରଦୀପ ରଚନା କରିଛି ।

Search for Odia e-Patrika or e-Magazine and you will find Aahwaan e-Patrika at the top of the Search Page. We are indeed at Number 1 in Google Search because we deliver every month without fail. Join our Group and Publish your articles.

Aahwaan e-Patrika : ଓଡ଼ିଆ ଇ-ପ୍ରତିକା, ଇଂଗ୍ଲିଶ ...
Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online Magazine in Odia, First | aahwaan.com.

ସଂଗ୍ରହାଳୟ
Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online ...

Aahwaan e-Patrika : ଓଡ଼ିଆ ଇ-ପ୍ରତିକା, ଇଂଗ୍ଲିଶ ...
Aahwaan e-Patrika : e-Patrika, Patrika, Magazine, Online Magazine in Odia, First | aahwaan.com.
ସଂଗ୍ରହାଳୟ · ମଜାମାତ୍ର · ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକା ସହାୟତା ପୃଷ୍ଠା · ସମ୍ପାଦକ

PODCAST

Bhagabata Geeta Katha

Available on Spotify and 4 other platforms >
8 episodes

[Share](#)
[Profile page](#)

Podcast overview

Plays <small>(i)</small>	Audience size <small>(i)</small>	Spotify followers <small>(i)</small>
20,750	40	624
All-time	Last 7 days	

Latest episode

Plays <small>(i)</small>	Bhagabata Geeta Katha ...
1,924	

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକା, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃଶ୍ଵର ବିତରଣ ହେତୁ, ତା କେୟାତି ପ୍ରମାଦ ପକ୍ଷନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ।

242 ପୃଷ୍ଠା

Listen to Odia Podcast Original at <https://youtube.com/@drjyotiprasad>

ବିଶେଷ ସୁଚିନା

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଛାଇ ବନ୍ଧୁମାନେ, ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର (ଆକୃତି / ଶ୍ରୀଳିପି / ଆଇଲିପ୍ / ଅପ୍ରାନ୍ତ) କିମ୍ବା ମୋବାଇଲରେ ଟାଇପ୍ କରି ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣାରେ ପଠାଇ ପାରିବେ । ଛବି, ହାତଲେଖା କିମ୍ବା ଅତ୍ୟଧିକ ବ୍ୟାକରଣତ୍ରୁଟି ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ମୋବାଇଲ୍ କିମ୍ବା ହୁଏସଆପ୍ ଦ୍ୱାରା ଲେଖା ପଠାନ୍ତି ନାହିଁ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଲେଖା ପଠାଇବେ । ଏକାଧିକ ଲେଖା ପଠାଇଲେ, ଶେଷରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଲେଖାକୁ ପ୍ରକାଶିତ ପାଇଁ ନିର୍ବାଚିତ କରାଯିବ । ଧାରାବାହିକ ଲେଖା ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲରେ ଟାଇପ୍ କରି ଏକାଏକେ ପଠାଇବେ । ହାତ ଲେଖା କିମ୍ବା ସ୍କାନ୍ ହୋଇଥିବା କିମ୍ବା ପିଡ଼ିଏଫ୍ ଫର୍ମାଟରେ ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂସ୍କରଣ ନିମନ୍ତେ ମାସର ତିନି ତାରିଖ ସୁଜା ଲେଖା ପଠାଇବେ ଏବଂ ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶିତ ହେବାପରେ ଆମ ଜ୍ଞେବ୍ସାଇଚରୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ପାରିବେ । ଲେଖା ସହ ନିଜର ଛବି ଏବଂ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ନୁଆ ଛବି ପଠାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ଖରର ତୁରନ୍ତ ପାଇବା ପାଇଁ ଆମର ହୁଏସଆପ୍ ଗ୍ରୂପ୍ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି । ସହାୟତା ପାଇଁ ଆମ ହୁଏସଆପ୍ ନମ୍ବର ୯୦୪୦୯୮୪୭୩ରେ ଯୋଗାଯୋଗ କରି ପାରିବେ ।

ପତ୍ରିକାରେ ଥିବା ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ସମ୍ମାଦକ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ ।

ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣା :

aahwaan@gmail.com